ÇÖZÜM
KURAN AHLAKI

İnsanların kendi ellerinin kazandığı dolayısıyla, karada ve denizde fesad ortaya çıktı. Umulur ki, dönerler diye (Allah) onlara yaptıklarının bir kısmını kendilerine taddırmaktadır.
(Rum Suresi, 41)

HARUN YAHYA

Bu kitapta kullanılan ayetler, Ali Bulaç'ın hazırladığı "Kur'an-ı Kerim ve Türkçe Anlamı" isimli mealden alınmıştır.

1. baskı: Aralık 1999
2. baskı: Temmuz 2003
3. baskı: Ağustos 2005
4. baskı: Ekim 2005
5.baskı: Şubat 2009

ARAŞTIRMA
YAYINCILIK

Talatpaşa Mah. Emirgazi Caddesi
İbrahim Elmas İş Merkezi
A Blok Kat 4 Okmeydanı - İstanbul
Tel: (0 212) 222 00 88

Baskı: Şan Ofset
Cendere Yolu No:23 Ayazağa/İstanbul
Tel: (0 212) 289 24 24

www.harunyahya.org - www.harunyahya.net

İÇİNDEKİLER

YAZAR ve ESERLERİ HAKKINDA

Harun Yahya müstear ismini kullanan yazar Adnan Oktar, 1956 yılında Ankara'da doğdu. İlk, orta ve lise öğrenimini Ankara'da tamamladı. Daha sonra İstanbul Mimar Sinan Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi'nde ve İstanbul Üniversitesi Felsefe Bölümü'nde öğrenim gördü. 1980'li yıllardan bu yana, imani, bilimsel ve siyasi konularda pek çok eser hazırladı. Bunların yanı sıra, yazarın evrimcilerin sahtekarlıklarını, iddialarının geçersizliğini ve Darwinizm'in kanlı ideolojilerle olan karanlık bağlantılarını ortaya koyan çok önemli eserleri bulunmaktadır.

Harun Yahya'nın eserleri yaklaşık 30.000 resmin yer aldığı toplam 45.000 sayfalık bir külliyattır ve bu külliyat 60 farklı dile çevrilmiştir.

Yazarın müstear ismi, inkarcı düşünceye karşı mücadele eden iki peygamberin hatıralarına hürmeten, isimlerini yad etmek için Harun ve Yahya isimlerinden oluşturulmuştur. Yazar tarafından kitapların kapağında Resulullah'ın mührünün kullanılmış olmasının sembolik anlamı ise, kitapların içeriği ile ilgilidir. Bu mühür, Kuran-ı Kerim'in Allah'ın son kitabı ve son sözü, Peygamberimiz (sav)'in de hatem-ül enbiya olmasını remzetmektedir. Yazar da, yayınladığı tüm çalışmalarında, Kuran'ı ve Resulullah'ın sünnetini kendine rehber edinmiştir. Bu suretle, inkarcı düşünce sistemlerinin tüm temel iddialarını tek tek çürütmeyi ve dine karşı yöneltilen itirazları tam olarak susturacak "son söz"ü söylemeyi hedeflemektedir. Çok büyük bir hikmet ve kemal sahibi olan Resulullah'ın mührü, bu son sözü söyleme niyetinin bir duası olarak kullanılmıştır.

Yazarın tüm çalışmalarındaki ortak hedef, Kuran'ın tebliğini dünyaya ulaştırmak, böylelikle insanları Allah'ın varlığı, birliği ve ahiret gibi temel imani konular üzerinde düşünmeye sevk etmek ve inkarcı sistemlerin çürük temellerini ve sapkın uygulamalarını gözler önüne sermektir.

Nitekim Harun Yahya'nın eserleri Hindistan'dan Amerika'ya, İngiltere'den Endonezya'ya, Polonya'dan Bosna Hersek'e, İspanya'dan Brezilya'ya, Malezya'dan İtalya'ya, Fransa'dan Bulgaristan'a ve Rusya'ya kadar dünyanın daha pek çok ülkesinde beğeniyle okunmaktadır. İngilizce, Fransızca, Almanca, İtalyanca, İspanyolca, Portekizce, Urduca, Arapça, Arnavutça, Rusça, Boşnakça, Uygurca, Endonezyaca, Malayca, Bengoli, Sırpça, Bulgarca, Çince, Kishwahili (Tanzanya'da kullanılıyor), Hausa (Afrika'da yaygın olarak kullanılıyor), Dhivelhi (Mauritus'ta kullanılıyor), Danimarkaca ve İsveççe gibi pek çok dile çevrilen eserler, yurt dışında geniş bir okuyucu kitlesi tarafından takip edilmektedir.

Dünyanın dört bir yanında olağanüstü takdir toplayan bu eserler pek çok insanın iman etmesine, pek çoğunun da imanında derinleşmesine vesile olmaktadır. Kitapları okuyan, inceleyen her kişi, bu eserlerdeki hikmetli, özlü, kolay anlaşılır ve samimi üslubun, akılcı ve ilmi yaklaşımın farkına varmaktadır. Bu eserler süratli etki etme,

kesin netice verme, itiraz edilemezlik, çürütülemezlik özellikleri taşımaktadır. Bu eserleri okuyan ve üzerinde ciddi biçimde düşünen insanların, artık materyalist felsefeyi, ateizmi ve diğer sapkın görüş ve felsefelerin hiçbirini samimi olarak savunabilmeleri mümkün değildir. Bundan sonra savunsalar da ancak duygusal bir inatla savunacaklardır, çünkü fikri dayanakları çürütülmüştür. Çağımızdaki tüm inkarcı akımlar, Harun Yahya Külliyatı karşısında fikren mağlup olmuşlardır.Kuşkusuz bu özellikler, Kuran'ın hikmet ve anlatım çarpıcılığından kaynaklanmaktadır. Yazarın kendisi bu eserlerden dolayı bir övünme içinde değildir, yalnızca Allah'ın hidayetine vesile olmaya niyet etmiştir. Ayrıca bu eserlerin basımında ve yayınlanmasında herhangi bir maddi kazanç hedeflenmemektedir.

Bu gerçekler göz önünde bulundurulduğunda, insanların görmediklerini görmelerini sağlayan, hidayetlerine vesile olan bu eserlerin okunmasını teşvik etmenin de, çok önemli bir hizmet olduğu ortaya çıkmaktadır.

Bu değerli eserleri tanıtmak yerine, insanların zihinlerini bulandıran, fikri karmaşa meydana getiren, kuşku ve tereddütleri dağıtmada, imanı kurtarmada güçlü ve keskin bir etkisi olmadığı genel tecrübe ile sabit olan kitapları yaymak ise, emek ve zaman kaybına neden olacaktır. İmanı kurtarma amacından ziyade, yazarının edebi gücünü vurgulamaya yönelik eserlerde bu etkinin elde edilemeyeceği açıktır. Bu konuda kuşkusu olanlar varsa, Harun Yahya'nın eserlerinin tek amacının dinsizliği çürütmek ve Kuran ahlakını yaymak olduğunu, bu hizmetteki etki, başarı ve samimiyetin açıkça görüldüğünü okuyucuların genel kanaatinden anlayabilirler.

Bilinmelidir ki, dünya üzerindeki zulüm ve karmaşaların, Müslümanların çektikleri eziyetlerin temel sebebi dinsizliğin fikri hakimiyetidir. Bunlardan kurtulmanın yolu ise, dinsizliğin fikren mağlup edilmesi, iman hakikatlerinin ortaya konması ve Kuran ahlakının, insanların kavrayıp yaşayabilecekleri şekilde anlatılmasıdır. Dünyanın günden güne daha fazla içine çekilmek istendiği zulüm, fesat ve kargaşa ortamı dikkate alındığında bu hizmetin elden geldiğince hızlı ve etkili bir biçimde yapılması gerektiği açıktır. Aksi halde çok geç kalınabilir.

Bu önemli hizmette öncü rolü üstlenmiş olan Harun Yahya Külliyatı, Allah'ın izniyle, 21. yüzyılda dünya insanlarını Kuran'da tarif edilen huzur ve barışa, doğruluk ve adalete, güzellik ve mutluluğa taşımaya bir vesile olacaktır.

OKUYUCUYA

Bu kitapta ve diğer çalışmalarımızda evrim teorisinin çöküşüne özel bir yer ayrılmasının nedeni, bu teorinin her türlü din aleyhtarı felsefenin temelini oluşturmasıdır. Yaratılışı ve dolayısıyla Allah'ın varlığını inkar eden Darwinizm, 150 yıldır pek çok insanın imanını kaybetmesine ya da kuşkuya düşmesine neden olmuştur. Dolayısıyla bu teorinin bir aldatmaca olduğunu gözler önüne sermek çok önemli bir imani görevdir. Bu önemli hizmetin tüm insanlarımıza ulaştırılabilmesi ise zorunludur. Kimi okuyucularımız belki tek bir kitabımızı okuma imkanı bulabilir. Bu nedenle her kitabımızda bu konuya özet de olsa bir bölüm ayrılması uygun görülmüştür.

Belirtilmesi gereken bir diğer husus, bu kitapların içeriği ile ilgilidir. Yazarın tüm kitaplarında imani konular Kuran ayetleri doğrultusunda anlatılmakta, insanlar Allah'ın ayetlerini öğrenmeye ve yaşamaya davet edilmektedirler. Allah'ın ayetleri ile ilgili tüm konular, okuyanın aklında hiçbir şüphe veya soru işareti bırakmayacak şekilde açıklanmaktadır.

Bu anlatım sırasında kullanılan samimi, sade ve akıcı üslup ise kitapların yediden yetmişe herkes tarafından rahatça anlaşılmasını sağlamaktadır. Bu etkili ve yalın anlatım sayesinde, kitaplar "bir solukta okunan kitaplar" deyimine tam olarak uymaktadır. Dini reddetme konusunda kesin bir tavır sergileyen insanlar dahi, bu kitaplarda anlatılan gerçeklerden etkilenmekte ve anlatılanların doğruluğunu inkar edememektedirler.

Bu kitap ve yazarın diğer eserleri, okuyucular tarafından bizzat okunabileceği gibi, karşılıklı bir sohbet ortamı şeklinde de okunabilir. Bu kitaplardan istifade etmek isteyen bir grup okuyucunun kitapları birarada okumaları, konuyla ilgili kendi tefekkür ve tecrübelerini de birbirlerine aktarmaları açısından yararlı olacaktır.

Bunun yanında, sadece Allah rızası için yazılmış olan bu kitapların tanınmasına ve okunmasına katkıda bulunmak da büyük bir hizmet olacaktır. Çünkü yazarın tüm kitaplarında ispat ve ikna edici yön son derece güçlüdür. Bu sebeple dini anlatmak isteyenler için en etkili yöntem, bu kitapların diğer insanlar tarafından da okunmasının teşvik edilmesidir.

Kitapların arkasına yazarın diğer eserlerinin tanıtımlarının eklenmesinin ise önemli sebepleri vardır. Bu sayede kitabı eline alan kişi, yukarıda söz ettiğimiz özellikleri taşıyan ve okumaktan hoşlandığını umduğumuz bu kitapla aynı vasıflara sahip daha birçok eser olduğunu görecektir. İmani ve siyasi konularda yararlanabileceği zengin bir kaynak birikiminin bulunduğuna şahit olacaktır.

Bu eserlerde, diğer bazı eserlerde görülen, yazarın şahsi kanaatlerine, şüpheli kaynaklara dayalı izahlara, mukaddesata karşı gereken adaba ve saygıya dikkat etmeyen üsluplara, burkuntu veren ümitsiz, şüpheci ve ye'se sürükleyen anlatımlara rastlayamazsınız.

Giriş

Zulüm gören, işkenceyle öldürülen insanlar, masum bebekler, bir ekmek alacak parası dahi olmayanlar, soğuk havada, bezden çadırlarda neredeyse sokakta yatanlar, hastalıklarını tedavi ettirecek para bulamayanlar veya ihtiyar ve güçsüz olmalarına rağmen hastane kapılarında saatlerce hatta günlerce tedavi sırası bekleyenler, sadece belli bir kabileye mensup oldukları için katledilenler, dinlerinden dolayı evlerinden, yurtlarından çıkartılan kadınlar, çocuklar ve yaşlılar, bir tarafta ardı arkası gelmeyen israf, diğer tarafta ise açlıktan ve bakımsızlıktan yok olan, ölüme terk edilen zavallı insanlar, sokağa atılan, kendi başının çaresine bakamayacak kadar küçük ve savunmasız çocuklar, ailesini geçindirebilmek için küçük yaşta okula gitmeyip, oyun oynamayıp çalışan veya dilenen çocuklar, her an hasımları tarafından öldürülme korkusuyla yaşayan insanlar…

Burada sayılan insanların varlığından herkes haberdardır. Hemen her gün, gazetelerde, televizyonlarda bu çaresiz, zavallı, kimsesiz ve muhtaç insanların görüntülerine rastlamak mümkündür. Pek çok kimse bu insanların içinde bulundukları durumu görür, onlara acır. Ancak bir süre sonra konuştuğu konuyu ya da seyrettiği kanalı değiştirince veya okuduğu gazetenin sayfalarını çevirince bu insanların varlığını unutur. Çoğu kişi bu insanları bulundukları durumdan kurtarmak için bir çaba harcaması gerektiğini düşünmez. Ve "dünyada o kadar zengin ve güç sahibi insan varken o insanları kurtarmak bana mı kaldı" diyerek sorumluluğu başkalarının üzerine atar.

Oysa bu insanları kurtarmak, tüm dünyanın adalet, huzur, güven ve zenginlik içinde yaşanan, refah dolu bir yer olmasını sağlamak için zenginlik ve güç tek başına yeterli değildir. Örneğin dünyada çok sayıda zengin ve gelişmiş ülke olmasına rağmen Etiyopya'da hala insanlar açlıktan ölmektedirler. Onca gelişmiş teknolojiye ve dünyanın zengin kaynaklarına rağmen insanların bir tabak yemeğe muhtaç olmaları, zenginliğin ve gücün tek başına yeterli olmadığının en açık göstergelerindendir.

Zenginliğin ve gücün, bu zavallı ve muhtaç insanların yararına kullanılması için öncelikle insanların vicdan sahibi olmaları gerekir. Vicdan sahibi olmanın yegane yolu ise imandır. Ancak imanlı insanlar, sürekli olarak vicdanlarını kullanarak hareket ederler.

Sonuç olarak, dünyadaki adaletsizliğin, kargaşanın, terörün, katliamların, açlığın, sefaletin ve zulmün tek bir çözümü vardır: **Kuran ahlakı.**

Dünyada var olan sorunlara genel olarak bakıldığında, tüm bu olaylara sevgisizlik, nefret, kin, düşmanlık, çıkarcılık, bencillik, umursamazlık, acımasızlık gibi duyguların ve akılsızlığın neden olduğu görülecektir. Bu olayları çözmenin ve tamamen ortadan kaldırmanın yolları ise sevgi, şefkat, merhamet, acıma, karşılık beklemeden hizmet etme şevki, duyarlı olma, fedakarlık, dostluk, hoşgörü, sağduyu ve akıldır. Bu özellikler ise

ancak Kuran ahlakını eksiksiz olarak yaşayan insanlara aittir. Allah ayetlerinde Kuran'ın insanları karanlıklardan aydınlığa çıkarma özelliğini şöyle bildirir:

... Size Allah'tan bir nur ve apaçık bir Kitap geldi. Allah, rızasına uyanları bununla kurtuluş yollarına ulaştırır ve onları Kendi izniyle karanlıklardan nura çıkarır. Onları dosdoğru yola yöneltip-iletir. (Maide Suresi, 15-16)

Allah bir başka ayetinde ise Kuran'a uyulmadığında yeryüzünde var olan herşeyin bozulmaya uğrayacağını haber verir:

Eğer hak, onların heva (istek ve tutku)larına uyacak olsaydı hiç tartışmasız, gökler, yer ve bunların içinde olan herkes (ve herşey) bozulmaya uğrardı. Hayır, Biz onlara kendi şan ve şeref (zikir)lerini getirmiş bulunuyoruz, fakat onlar kendi zikirlerinden yüz çeviriyorlar. (Müminun Suresi, 71)

Şu anda, siz bu yazıyı okurken de, milyonlarca zavallı insan ya eziyet görüyor, ya açlıktan ya da soğuktan ölmemek için dayanmaya çalışıyor. Veya evinden, ailesinden ve çocuklarından koparılıyor, yurdundan sürülüyor. Bu nedenle vicdan sahibi insanlar tüm bunları düşünmeli, tüm bu acılar, felaketler, sıkıntı ve zorluklar kendilerine ve sevdiklerine dokunmuşcasına duyarlı davranmalıdırlar. Ve yardım isteyen insanlara maddi manevi her yönde yardımcı olabilmenin yollarını aramalıdırlar. Allah iman eden, vicdan ve sağduyu sahibi insanların bu sorumluluğu üzerlerine almalarını bir ayetinde şöyle emretmektedir:

Size ne oluyor ki, Allah yolunda ve: "Rabbimiz, bizi halkı zalim olan bu ülkeden çıkar, bize Katından bir veli (koruyucu sahib) gönder, bize Katından bir yardım eden yolla" diyen erkekler, kadınlar ve çocuklardan zayıf bırakılmışlar adına savaşmıyorsunuz? (Nisa Suresi, 75)

Günümüzde bu hizmetin nasıl yapılacağı ise, Kuran ayetleri göz önüne alındığında açıkça ortaya çıkmaktadır. Yapılması gereken en önemli şey, Kuran ahlakının dinsizliğin karşısında üstün gelmesi için, Müslümanların fikri alanda mücadele etmeleridir. Zira zayıf bırakılan, çaresiz, kimsesiz ve korunmaya muhtaç insanların tek kurtuluşu, Kuran ahlakının tüm dünya insanları arasında yayılıp yaşanmasıdır. Öyle ise tüm insanlara Kuran ahlakını anlatmak, dini tebliğ etmek her Müslüman için çok önemli ve aciliyetli bir ibadettir.

Vicdanlarını kullanmayanlar, yetimlere, yoksullara, zavallı masumlara karşı duyarsız ve umursuz davrananlar, dünya hayatında kendilerine verilen malları boşa harcayanlar, zulüm gören kadınları, çocukları, yaşlıları ilgisizce seyredenler, her türlü ahlaksızlığın ve çirkinliğin yeryüzünde yaygınlaşmasından hoşnutluk duyanlar ve bu bakış açısını teşvik eden insanlar ahirette bunların hesabını mutlaka vereceklerdir:

Dini yalanlayanı gördün mü? İşte yetimi itip-kakan, yoksulu doyurmayı teşvik etmeyen odur. İşte (şu) namaz kılanların vay haline, ki onlar, namazlarında yanılgıdadırlar, onlar gösteriş yapmaktadırlar, ve 'ufacık bir yardımı (veya zekatı) da' engellemektedirler. (Ma'un Suresi, 1-7)

Dinsiz İnsanların Amaçsızlığı

Günümüzde bazı insanların en büyük eksikliklerinden biri, ciddi bir "amaçsızlık" içinde olmalarıdır. Hemen hemen her insan standart bir yaşam modelini benimser. Karnını doyurmak, barınabilecek bir ev edinmek, aile kurmak ve iş sahibi olmak insanların büyük kısmının elde etmeyi umduğu en yüksek değerlerdir. Bu standart yaşam modelinde, kişilerin en önemli hedefleri ise terfi edebilmek, daha fazla para kazanmanın yollarını bulabilmek ve birkaç çocuk yetiştirebilmektir.

Din ahlakından uzak toplumların büyük bir bölümünün hayatına hakim olan amaçsızlığı ve boşluğu daha iyi anlamak amacıyla, insanların bu sayılanların dışında kalan diğer ilgi alanlarına bakmak faydalı olacaktır. Bazı insanlar yaşamlarını oldukça dar bir dünya görüşü üzerine kurmuşlardır. Genellikle günlük hayatlarında en önem verdikleri konulardan biri takip ettikleri televizyon dizilerini veya ünlü bir sinema filmini kaçırmamaktır. Söz konusu kişiler için bunlardan daha büyük bir amaç ise, sosyal etkinlikler gösteren bir kulüpte görev almak olabilir.

Başka bir insan grubunun zihinleri ise tamamen işleri ile meşguldür. Hayatları boyunca iş yerleri ile evleri arasında gidip gelirler. 20-25 yaşında iş hayatına başlayan bir insan, yaklaşık 40 sene boyunca aynı işleri yapar; hep Cuma gününün gelmesini, vergi ayını problemsiz geçirmeyi, ev kirasını biraraya getirmeyi ve çocuklarının geleceğini garanti altına almayı hedefler. Bu zaman zarfında ülkesinde ve dünyada meydana gelen olaylar ise onu pek ilgilendirmez. Herşeyin sadece ticaretini etkileyecek kısmı ile ilgilenir. Gelişen her türlü olaya kolaylıkla uyum sağlar ve dünyadaki gelişmeler üzerinde hiçbir zaman düşünmez. En fazla bu olayların kendi işini nasıl etkilediği ile ilgili yakınır ve şikayette bulunur. Veya televizyon programlarında sabahlara kadar tartışır ama hiçbir sonuç elde edemeden ve çözüm getirmeden kaldığı yerden hayatına devam eder.

Bazı gençler de aynı amaçsızlık ve boşluk içerisindedirler. Büyük bir çoğunluğunun, ülkelerini kimlerin yönettiğinden, ülkeyi yönetenlerin hangi düşünceleri savunduklarından, bunun ülkenin savunmasından ekonomisine, eğitim sisteminden adalet sistemine kadar nasıl bir etkisi olabileceğinden haberleri bile yoktur. Dünyada meydana gelen olayların ve gelişmelerin büyük bir kısmını bilmezler. Hatta akıllarını dünya tarihine geçecek kadar önemli olan olayların önemini dahi fark edemeyecek kadar boş konularla meşgul ederler. Aralarındaki konuşmalar, bilgisayar oyunları, internette kurdukları arkadaşlıklar, kız veya erkek arkadaşları, okulda olan olaylar, nasıl kopya çektikleri, hafta sonu kimin nereye gittiği ve ne giydiği ya da futbol maçları gibi konulardan öteye gitmez. Zaman zaman bazı dergilerde yer alan anket sonuçlarında da görülebileceği gibi, "En büyük idealiniz nedir?" diye sorulduğunda, ya bir mankene benzemek istediklerini ya da ünlü bir grubun gitarcısı gibi gitar çalabilmeyi amaçladıklarını söylerler.

Amaçsızlıklarından dolayı kendilerini hiçbir konuda geliştirmeyi düşünmezler. Örneğin daha güzel ve etkileyici konuşmayı akıllarına dahi getirmezler; çünkü anlatıp da insanları etkilemeyi düşündükleri tek bir fikirleri yoktur. Veya hiç kitap okumazlar. Bir fikri ve amacı olan kişi, hem kendi düşüncelerine hem de karşı düşüncelere ait kitapları okur, karşı düşünceyi daha iyi tanımayı ve böylece tüm zayıf yönlerini belirlemeyi hedefler. Ama insanın bir fikri olmayınca, elbette mevcut fikirlerin varlığı onun için bir anlam ifade etmeyecektir. Hatta bu insanlar, mevcut fikir ve dünya görüşlerinden de haberdar değildirler. Birçok toplumda kitap ve gazete okuma oranının son derece düşük olması, ama bunun yanısıra dedikodu gazetelerinin ve programlarının büyük rağbet görmesi, bazı insanların boş vakitleri olmasına rağmen günlerini kendilerine hiçbir şey kazandırmayan dizilerle ve faydası olmayan televizyon programları ile harcamaları bu amaçsızlığın ve yozlaşmanın bir sonucudur.

İnsanlık için asıl tehlikeli olan ise, insanların birçoğunun amaçsızlığının ve dünyadan "bihaber" olmasının yanısıra, bir fikre ve dünya görüşüne sahip olan insanların büyük bir kesiminin de "batıl" ve insanlık için "zararlı" olan fikirleri savunuyor olmalarıdır. Çünkü bir yanda insanlara zarar verecek düşüncelerin önderleri ve savunucuları, diğer yanda da yanıbaşındaki tehlikenin farkına bile varamayacak kadar boş ve "nereye çeksen gelen" kalabalık bir insan topluluğu bulunmaktadır.

Anarşi ve terör yanlısı, ülkelerine ve milletlerine zararlı fikirlere sahip kişiler, çevrelerinde örneğin okul kantinlerinde kendi fikirlerine yandaş toplarken, amaçsız ve fikirsiz bir genç kantinde oturup boş boş çevresine bakar yada en fazla kağıt oynar. O anda yanıbaşındaki bir insanın, son derece tehlikeli fikirlerle zehirlendiğinin, belki çok kısa bir süre sonra ülkesinin polisine, askerine ve masum insanlarına silahını çevirecek olan azılı bir suçlu olacağının farkına bile varmaz. Bunun farkına varsa bile bu tehlike onun umurunda olmaz. Zaten bu duruma akılcı bir biçimde müdahale edecek bilinci ve sorumluluğu da gösteremez.

Allah bir ayetinde bazı insanların içinde bulundukları bu amaçsızlığa şöyle dikkat çekmektedir:

Onları bırak; yesinler, yararlansınlar ve onları (boş) emel oyalayadursun. İlerde bileceklerdir. (Hicr Suresi, 3)

Dikkat edilirse, üniversitelerde herhangi yeni bir uygulama başlatıldığında tepki veren kesim, doğruyu ve güzel olanı savunmadığı için tepkisiyle çevresine faydadan çok zarar verir. Diğer kesim ise onları doğru olana çağıracaklarına, devlete bağlılığı, isyankarlıktan uzak durmayı öğütleyeceklerine, tepkisiz kalmayı, bu zararlı fikirlere müdahale etmeyip seyirci kalmayı tercih ederler. Bu arada diğerleri de kin ve nefretle ortaya çıkar, sloganlarla, alkışlarla, taş ve sopalarla yürüyerek insanlara zulmün ve dehşetin başka bir yönünü gösterirler. Ancak tüm çabaları boşa gider; çünkü bu kişiler Allah'ın bildirdiği doğruları savunmamakta, aksine Kuran ahlakına uygun olmayan her

türlü davranışı göstermektedirler. Allah bir ayetinde inkar eden insanların dünyadaki çabalarının boşa gidişini şöyle bildirir:

Rablerini inkar edenlerin durumu şudur: Onların yaptıkları, fırtınalı bir günde rüzgarın şiddetle savurduğu bir kül gibidir. Kazandıklarından hiçbir şeye güç yetiremezler. İşte uzak bir sapıklık (içinde olmak) budur. (İbrahim Suresi, 18)

İnsanların bu duruma düşmemeleri için tek çözüm ise, onların "sadece kendi hayatlarını sürdürebilmek ve ihtiyaçlarını karşılayabilmek için yaşayan" insanlar olmamalarını sağlamaktır. Bunun için söz konusu kişileri, diğer insanlara hizmet etmeyi, sadece kendi şahsi sorunlarını ya da ülkelerindeki problemleri değil, tüm dünyadaki sorunları çözmeyi hedefleyen ve bu yolda çaba gösteren bireyler olmaları yönünde teşvik etmek gerekmektedir. İnsanlara hedef olarak en doğruyu ve en güzeli gösteren ise Allah'ın insanlar için seçtiği ve Kuran'la bildirdiği dindir:

Öyleyse sen yüzünü Allah'ı birleyen (bir hanif) olarak dine, Allah'ın o fıtratına çevir; ki insanları bunun üzerine yaratmıştır. Allah'ın yaratışı için hiçbir değiştirme yoktur. İşte dimdik ayakta duran din (budur). Ancak insanların çoğu bilmezler. (Rum Suresi, 30)

İnsanları yaratan Allah, onların en rahat edecekleri, huzuru ve güveni en fazlasıyla bulabilecekleri dini de yaratmıştır. Dolayısıyla din dışında hiçbir felsefe veya fikir akımı, insanlara aradıkları mükemmelliği ve güzelliği veremez. Bu nedenle hatalı fikirlerin savunuculuğunu yapan insanlara da, fikirlerinin neden hatalı ve geçersiz olduğu delilleri ile anlatılmalı ve bunun yerine doğrusu öğretilmelidir.

Kuran ahlakının anlatılması, hem amaçsız ve başıboş insanların hem de yanlış fikirlerin peşine körü körüne takılmış olanların, dünyanın bir amaç uğruna yaratıldığını görüp anlamaları açısından son derece önemlidir. Allah Kuran'da **"...insanları yalnızca Bana ibadet etsinler diye yarattım." (Zariyat Suresi, 56)** ayetiyle insanların yaratılış amacını bildirmiştir.

Her insan bir gün mutlaka ölecektir. Gerçek ve sonsuz hayatı öldükten sonra başlayacaktır. Bu dünyada yaşadığı hayatın amacı ise, gerçek hayatında Allah'ın hoşnut olduğu ve cennetinde ağırladığı bir insan olabilmek için çalışmaktır. Her insanın dünya hayatındaki tavrı, idealleri ve inancı ahiretteki sonsuz hayatının cennette mi yoksa cehennemde mi geçeceğini belirleyecektir. Bu nedenle bazı insanların umursuzca, boş ve değersiz işlerle oyalanmaları, bunlarla ömürlerini tüketmeleri, sanki bu dünyada bulunmalarının bir amacı yokmuş gibi davranmaları, bu insanların acilen uyarılmaları ve içinde bulundukları gafletten uyandırılmaları gerektiğini göstermektedir.

Dünyadaki amacının Allah'ın hoşnutluğunu, rahmetini ve cennetini kazanmak olduğunun bilincinde olan bir insan ise çevresinde olup biten hiçbir olaya karşı duyarsız ve kayıtsız kalamaz. Her olayın Allah'ın rızasını kazanmak için bir fırsat olduğunu bilir ve her zaman bunun bilincinde hareket eder. Çevresinde ve tüm dünyada gördüğü bozukluklar veya zulüm vicdanını rahatsız eder. Örneğin zorluk içinde yaşamlarını sürdüren, kışın soğuğunda sokaklarda yaşamak mecburiyetinde olan, ailesiz her çocuğun sorumluluğunu üzerinde hisseder. Allah'ın **"Öyleyse, sakın yetimi üzüp-kahretme. İsteyip-dileneni azarlayıp-çıkışma." (Duha Suresi, 9-10)** ayetlerinde bildirdiği gibi, onlara güzellikle davranır. Onların içinde bulundukları durumdan kurtulabilmeleri için çaba harcar, çözüm arar. Ancak sadece kendisinin veya çevresindeki birkaç kişinin güzel ahlaklı davranmasıyla bu durumdaki çocukların kurtulamayacağını bilir. Bu nedenle tüm insanların Kuran ahlakını yaşamaları için çaba harcar.

Amaçsızlığın Neden Olduğu Bencillik

İnsanların amaçsızlıkları, bencil, umursuz, sadece kendi çıkarlarını düşünen, olaylara karşı duyarsız ve tepkisiz insanlar ve dolayısıyla toplumlar oluşmasına neden olmaktadır. Tek amacı hayatını devam ettirebilmek olan bir insan, çevresinde olup biten olaylar arasından sadece kendi hayatına yönelik olanları algılar ve yalnızca onların üzerinde durur. Örneğin ticaret yaptığı ülkede iç savaş çıktığını öğrendiğinde tek kaygısı oradan kazanacağı paranın akıbetinin ne olacağıdır. Ama hiçbir zaman o ülkede katledilen insanları, zulme uğrayarak öldürülen bebekleri, insanların yaşadıkları korku ve çile dolu hayatı düşünmez. Bunları aklına dahi getirmez. Sadece kendi parasının derdine düşer, o insanlara herhangi bir şekilde yardımcı olmayı planlamaz. İşte bu, bazı insanların makul karşıladığı, zaten böyle olması gerektiğini düşündükleri bencillik ve umursuzluk örneklerinden sadece bir tanesidir.

Hemen her gün dünyanın dört bir köşesinde Kuran ahlakının yaşanmamasından kaynaklanan karışıklıklara ve dinsizliğin meydana getirdiği zulüm ortamından dolayı zarara uğrayan, dayanılması güç zorluklar yaşayan insanların hayatlarına gazetelerde veya televizyonlarda şahit oluruz. Örneğin Filistin'de, Endonezya'da, Kosova'da, Çeçenistan'da veya dünyanın herhangi başka bir yerinde bir avuç toprak için yerlerde sürüklenen, çocuklarının gözü önünde tekmelenen insanlar, ellerinde taşlarla kendilerini savunmaya çalışan küçük çocuklar herkesin bildiği görüntülerdir. Ancak bazı insanlar bütün bu manzaraları görüp rahat rahat uyuyabilmekte, "bana dokunmayan yılan bin yaşasın" mantığıyla hareket edebilmektedir. Bu insanlar **"büyük" düşünmeye, "üstün" bir ahlaka ve "güçlü" bir vicdana** göre yaşamaya alışmadıkları için böyle bir umursamazlığı doğal karşılayabilmektedirler.

Oysa buradaki vicdan körelmesini görebilmek için insanın kendisini zulme uğrayan bir kimsenin yerine koyması yeterli olacaktır. Örneğin bu insan, suçsuz insanların katledildiği, eşinin, çocuklarının, kardeşlerinin, anne babasının zulme uğradığı, açlıktan ve dayanılmaz bir yoksulluktan dolayı zorlukla ayakta durabildiği, hasta çocuğunu tedavi ettirebilecek parasının ve imkanının olmadığı veya sebepsiz yere evinden ve yurdundan çıkarıldığı bir ortamda yaşıyor olsa… Ve karşısında böyle bir ortamda bulunmayan ama kazanacağı paranın derdine düşmüş, "Bu insanları ben mi kurtaracağım?" diyerek duyarsızlaşmış bir insan görse ne düşünür? Bu insanın ne kadar vicdansız, umursuz ve insaniyetsiz olduğunu fark etmez mi?

Oysa ki halden anlamak ve vicdanlı davranmak için bir insanın kendisinin zulüm görmesi şart değildir. Kişinin bu insanların içinde bulunduğu durumu görmesi ve gördüklerini Kuran ahlakına göre değerlendirmesi yeterlidir. Ama insanlar Kuran ahlakından uzaklaştıkça, bu vicdan duyarlılığından da uzaklaşmış olurlar. Allah dinden uzak insanların bu bencil, duyarsız ve katı tutumlarını ayetlerinde şöyle bildirir:

Gerçekten, insan, 'bencil ve haris' olarak yaratıldı. Kendisine bir şer (kötülük) dokunduğu zaman feryadı basar. Ona bir hayır dokunduğunda engelleyici olur (veya cimrilik eder). (Mearic Suresi, 19-21)

Allah Mearic Suresi'ndeki bu ayetlerin devamında ise "bencil" ve "haris" olmayan, muhtaç insanları gözeten kişilerin var olduğunu da bildirmekte ve bu insanları şöyle tanımlamaktadır:

Ancak namaz kılanlar hariç; ki onlar, namazlarında süreklidirler. Ve onların mallarında belirli bir hak vardır: Yoksul ve yoksun olan(lar)için. Onlar, din gününü tasdik etmektedirler. Rablerinin azabına karşı (daimi) bir korku duymaktadırlar. (Mearic Suresi, 22-27)

Allah'ın ayetlerde de bildirdiği gibi, Allah'tan korkup sakınan insanlar, zavallı insanların sorumluluğunu üzerlerine alırlar. Çünkü Allah dünya hayatında insanlara doğru ve yanlış olmak üzere iki yol göstermiştir. Allah Kuran'da bu gerçeği şöyle bildirir:

Biz ona 'iki yol-iki amaç' gösterdik. Ancak o, sarp yokuşa göğüs germedi. Sarp yokuşun ne olduğunu sana öğreten nedir? Bir boynu çözmek (bir köleye özgürlük vermek)tir; ya da açlık gününde doyurmaktır, yakın olan bir yetimi, veya sürünen bir yoksulu. Sonra iman edenlerden, sabrı birbirlerine tavsiye edenlerden, merhameti birbirlerine tavsiye edenlerden olmak. İşte bunlar, sağ yanın adamlarıdır (Ashab-ı Meymene). Ayetlerimizi inkar edenler ise, sol yanın

adamlarıdır (Ashab-ı Meş'eme). "Kapıları kilitlenmiş" bir ateş onların üzerinedir. (Beled Suresi, 10-20)

Yukarıdaki ayetlerde doğru olarak gösterilen yol son derece açıktır. Dolayısıyla Allah'ın hoşnutluğunu, rahmetini ve cennetini kazanmayı amaç edinen vicdanlı bir insanın dünyada süregelen zulüm ortamlarına ya da zavallı ve muhtaç insanlara karşı duyarsız kalması, bu insanların akıbetlerini düşünmemesi mümkün değildir.

Vicdan sahibi her insan unutmamalıdır ki, bugün dünyanın dört bir yanında anarşi, zulüm ve zorbalık milyonlarca insanın sefalet ve dehşet içinde yaşamalarına neden olmaktadır. "Onların sefaletinden başkaları mesul, benim bunda ne sorumluluğum olabilir ki" demek vicdan sahibi bir insana yakışmaz. Allah elbette ki güç yetirebilen, eli ayağı tutan her kişiye ahirette bu zavallı insanların hesabını soracaktır. Meydanı, bu insanlara zulmedilmesine zemin hazırlayan fikir akımlarına bırakan, nasılsa kendisine bir zarar vermiyor diye insanlığı yok etmeyi amaçlayan ideolojiler ile mücadele etmeyen her insan, kabul etsin veya etmesin, zulmedenlerle aynı cephede yer alıyor demektir. Din ahlakı yaşanmadığı sürece, sorumsuz ve başıboş olduğunu zanneden, kimseye hesap vermek zorunda olmadığını düşünen, sadece kendi çıkarlarını korumanın ve hayatta kalmanın hesabı içinde olan insanların oluşturduğu bir toplum modeli hakim olacaktır.

Nitekim, dinsizliğin temelini oluşturan materyalist felsefe ve materyalizme "sözde" bilimsel destek sağlayan evrim teorisinin temelinde, manevi değerlerden tamamen yoksun, hiç kimseye hesap vermek zorunda olmayan, sorumsuz ve başıboş bir insan modeli oluşturma emeli vardır. Evrim teorisine göre insan tesadüflerin oluşturduğu, maymundan türemiş, gelişmiş bir hayvandır. İnsana böylesine ilkel gözle bakan bir inançta, diğer insanlar için fedakarlık yapılması, acı çeken bir insanın kurtarılması, ona şefkat ve merhamet duyulması beklenemez. Dahası evrim teorisine göre hayat sadece güçlülerin yaşama hakkı elde ettiği bir mücadele yeridir, zavallı ve zayıf olan yok olmaya mahkumdur. Dünya üzerindeki insanlar yıllardır okullardan, televizyon ve gazetelerden, çevrelerindeki insanlardan bu telkini almaktadırlar. Bu telkini ortadan kaldırmanın, insanlar arasında şefkat, merhamet, yardımlaşma ve dayanışma duygularını yerleştirmenin tek yolu, insanlara Kuran ahlakını tebliğ etmek ve dinsizliğin dünyada ve ahirette getireceği kayıpları anlatmaktır. Bu, her Müslümanın üzerine düşen önemli bir sorumluluktur. Böyle büyük ve şerefli bir sorumluluğu üstlenenlere Allah güzel bir sonuç vaat etmiştir:

Allah, içinizden iman edenlere ve salih amellerde bulunanlara va'detmiştir: Hiç şüphesiz onlardan öncekileri nasıl 'güç ve iktidar sahibi' kıldıysa, onları da yeryüzünde 'güç ve iktidar sahibi' kılacak, kendileri için seçip beğendiği dinlerini kendilerine yerleşik kılıp sağlamlaştıracak ve onları korkularından sonra güvenliğe çevirecektir. Onlar, yalnızca Bana ibadet ederler ve Bana hiçbir

şeyi ortak koşmazlar. Kim bundan sonra inkar ederse, işte onlar fasıktır. (Nur Suresi, 55)

Allah Korkusu Olmazsa Ne Olur?

H er tavrının bir karşılığı olduğunun bilincinde olan ve Allah'a kavuşacağını bilen bir insanla, kimseye hesap vermek zorunda olmadığını zanneden bir insanın davranışları arasında büyük bir farklılık vardır. Allah korkusu olmayan bir insan her türlü kötülüğü işleyebilir, çıkarları için her türlü ahlaksızlığa göz yumabilir. Örneğin çok sıradan bir sebepten veya dünyevi bir çıkar için "gözünü bile kırpmadan" adam öldürebilen bir insan, bunu Allah'tan korkup sakınmadığı için yapar. Çünkü Allah'a ve ahiret gününe kesin bir bilgiyle iman etse, asla ahirette hesabını veremeyeceği bir şey yapamaz.

Kuran'da Hz. Adem'in oğullarından örnek verilerek Allah'tan korkan bir insanla korkup sakınmayan bir insan arasındaki keskin farklılığa dikkat çekilmiştir:

Onlara Adem'in iki oğlunun gerçek olan haberini oku: Onlar (Allah'a) yaklaştıracak birer kurban sunmuşlardı. Onlardan birininki kabul edilmiş, diğerininki kabul edilmemişti. (Kurbanı kabul edilmeyen) Demişti ki: "Seni mutlaka öldüreceğim." (Öbürü de:) "Allah, ancak korkup-sakınanlardan kabul eder."

"Eğer beni öldürmek için elini bana uzatacak olursan, ben seni öldürmek için elimi sana uzatacak değilim. Çünkü ben, alemlerin Rabbi olan Allah'tan korkarım." (Maide Suresi, 27-28)

Allah korkusu olmayan taraf, kardeşini hiçbir suçu olmadığı halde, gözünü bile kırpmadan öldürebilirken, diğeri ölüm tehdidi aldığı halde kardeşini öldürmeye yeltenmeyeceğini söylemektedir. İşte bu, o kişinin sahip olduğu Allah korkusunun bir sonucudur. O halde toplumun tüm bireyleri Allah korkusuna sahip olduğunda cinayet, zulüm, haksızlık, adaletsizlik gibi Allah'ın hoşnut olmayacağı tüm olaylar son bulacaktır.

İnsanların ahlaksızlıklarının ve zalimliklerinin bir diğer nedeni ise dünyaya olan tutkulu bağlılıklarıdır. Bu yapıdaki insanlar dünyada fakir kalma, geleceğini garanti altına alamama endişesi taşırlar. Bu nedenle birçok insan rüşvet, yolsuzluk, hırsızlık, yalancı şahitlik, fuhuş gibi suçları alışkanlık haline getirir. Oysa Allah'a iman eden bir insan için Allah'ın razı olması herşeyin üzerindedir. Böyle bir insan Allah'ın hoşnutluğunu kaybedeceğini bildiği bir şeyden şiddetle sakınır. Sadece Allah'tan korkar; ne ölüm, ne açlık, ne de başka bir zorluk onu doğru bildiği yoldan ayıramaz.

Dolayısıyla da Allah korkusu olan bir insan, koşullar ne olursa olsun Kuran ahlakından taviz vermez. Böyle bir insan aynı zamanda son derece güvenilirdir de. Her zaman vicdanlı tavırlar gösterir. Tek başına olduğunda bile, Allah'ın kendisini gördüğünü ve işittiğini bildiği için, hiçbir koşul altında vicdansızca, zalimce davranmaya kalkışmaz.

Dinsizlik ise vicdansızlığı teşvik eder. Örneğin bir kişinin arabasıyla bir insana çarptıktan sonra arkasına dönüp bakmadan kaçması, o kişinin dinden uzak oluşunun bir göstergesidir. Can çekişen, belki gerekli müdahale ile kurtarılabilecek bir insanı vicdansızca kendi haline bırakan kişi, insanlardan kaçarak kurtulacağını düşünür. Ama bu sırada Allah'ın her anına şahit olduğunu düşünmez. Oysa Allah'ın azabından ve hesap gününden kaçış hiçbir şekilde mümkün değildir. Allah yapılan tüm haksızlıkların, zalimliklerin, vicdansızlıkların karşılığını hesap gününde eksiksiz olarak verecektir. Kuran'da Allah şöyle buyurmaktadır:

...Kim ihanet ederse, kıyamet günü ihanet ettiğiyle gelir. Sonra her nefis ne kazandıysa, (ona) eksiksiz olarak ödenir. Onlar haksızlığa uğratılmazlar. Allah'ın rızasına uyan kişi, Allah'tan bir gazaba uğrayan ve barınma yeri cehennem olan kişi gibi midir? Ne kötü barınaktır o. (Al-i İmran Suresi, 161-162)

İnsanlara Allah'ın ayetleri hatırlatıldığı ve bu önemli gerçek telkin edildiği takdirde bu tarz vicdansızlıklar da engellenmiş olacaktır.

Dinden uzak insanların vicdansızca tavırlarına bir başka örnek olarak tıp konusunda eğitim almadığı halde çeşitli alanlarda doktorluk yapan kişileri de verebiliriz. Bu kimseler yeterli bilgi birikimleri ve tecrübeleri olmadığı halde rahatlıkla insanları kandırabilmekte, üstelik onların sağlıklarını tehdit edecek, ölümlerine sebep olabilecek kadar ciddi konularda dahi böyle bir vicdansızlığa başvurabilmektedirler. Bunu yaparken düşündükleri ise, kendilerine dünyevi birtakım çıkarlar sağlamak ve para kazanmaktır. Oysa Allah bir ayetinde **"emanetleri ehline teslim etmeyi"** (Nisa Suresi, 58) emretmiştir. Bir insanın sağlığı da önemli bir emanettir. Dolayısıyla da Allah'ın bu ayeti uygulandığında, insanların bilmedikleri konularda çalışma yapmaları, diğer insanlara zarar verebilecek girişimlerde bulunmaları söz konusu olmaz.

Allah'tan korkmayan insanların yaptıkları vicdansızca tavırlarla her yerde, yaşamın her anında karşılaşmak mümkündür. Örneğin Allah'ın azabını uzak gören, düşünmeyen bir insan kolaylıkla masum bir insana iftira atabilir. Onun için önemli olan insanları ikna edebilmek ve onları söylediklerine inandırabilmektir. Böyle bir insan Allah'ın herşeye şahit olduğunu ve ahirette hiçbir şeyin unutulmadan ortaya konacağını düşünmez. Bu nedenle iftirada bulunduğu masum kişinin zor durumda kalması, sıkıntı çekmesi, hapis yatması gibi olaylar onun vicdanını rahatsız etmez. Oysa Allah iftira atmanın karşılığını Kuran'da şöyle bildirmiştir:

Kim bir hata veya günah kazanır da sonra bunu bir suçsuza yüklerse, gerçekten o, böyle bir yalan (bühtan)ı ve apaçık bir günahı yüklenmiştir. (Nisa Suresi, 112)

Doğrusu, uydurulmuş bir yalanla gelenler, sizin içinizden birlikte davranan bir topluluktur; siz onu kendiniz için bir şer saymayın, aksine o sizin için bir hayırdır. Onlardan her bir kişiye kazandığı günahtan (bir ceza) vardır. Onlardan (iftiranın) büyüğünü yüklenene ise büyük bir azab vardır. (Nur Suresi, 11)

Allah'tan korkup sakınmayan bir insan diğer insanlara kesinlikle değer vermez. Örneğin çoğu lokanta sahibinin mutfaklarında sıhhi koşullara dikkat etmemelerinin, yaşlı insanlara hürmet edilmemesinin, ilkyardıma kaldırılan acil hastaların yeterli ilgiyi görmedikleri için ölmelerinin, zavallı insanların itilip kakılmalarının, bir avuç toprak için milyonlarca masum insanın katledilmesinin nedeni, insanların Allah korkusuna sahip olmamalarıdır.

Allah korkusuna sahip olan insanlardan oluşan bir toplumda, kimse bu tür davranışlarda bulunmaz. Tüm bunların hesap günü karşısına getirileceğini bilir. Bu bilinçteki insanlardan oluşan bir topluma ise elbette huzur ve güven duygusu hakim olur. Ayrıca Allah'tan korkan insanlar fuhuştan ve her türlü çirkinlikten sakındıkları, saygı, şefkat ve merhamet konusunda duyarlı oldukları için aile yapıları da sağlam olur. Aile yapısı sağlam olan bir ülkede, insanların birbirlerine bağlılıkları sayesinde devlet yönetimi de güçlü olur.

Karşılık Beklemeden İyilikte Bulunmak

Allah korkusu olan bir insan aynı zamanda vicdanına uyan ve daima Kuran ahlakına uygun hareket eden bir insandır. Kuran'da tüm insanlara karşılıksız olarak hayır işlemeleri, insanlara yardım etmeleri, onlara güzel bir yaşam sunmaya çalışmaları emredilir. Bir ayette **"Daha çok istekte bulunmak için iyilik yapma." (Müddessir Suresi, 6)** emriyle, insanın yaptıklarında dünyevi bir çıkar gözetmemesi gerektiğine dikkat çekilmiştir. Allah'ın bu emirlerine uyan ve yaptıklarından dünyevi bir karşılık beklemeyen bir insanın tek bir amacı vardır; o da Allah'ın kendisinden razı olması, onu cennete layık bir kul olarak kabul etmesidir.

Ancak dikkat edilirse günümüzde yapılan hayır işlerinin büyük bir kısmı dünyada kazanılacak bir karşılığa dayandırılmaktadır. Örneğin bir işadamı "sözde" yardım için vakıf kurar, ancak asıl amacı ödeyeceği verginin düşmesini sağlamaktır. Görünürde maddi bir karşılık elde etmiyor olsa bile, yaptığı yardım tüm halka gazeteler ve televizyon programları aracılığı ile duyurulur. Bunun sonucunda elde ettiği karşılık ise gösteriştir. Buna benzer birtakım çıkarlar uğruna yapılan yardımlar aslında çoğunlukla işe de yaramaz. Sadece insanların görüp takdir edecekleri kısımları gösterişli hale getirilir. Örneğin tırlarla yiyecek yardımı gönderilir, ama ya yiyecekler ihtiyaca yönelik olmaz ya da bozuk çıkar. Veya gönderildiği yerde bu yiyeceklerin dağıtımını sağlayacak bir sistem düşünülmediği için tonlarca yiyecek heba olur.

Başka bir örnek olarak da şunu verebiliriz: Siyasetle ilgilenen bazı insanların genelde ağızlarında hep amaçlarının hizmet olduğu sloganı vardır. Ama bu kişiler bakan olarak seçilmediklerinde bir anda partilerine olan sadakatlerini ve sözde "amaçları"nı bir kenara iterek, gerçek amaçlarının mevki ve makam olduğunu gösterebilmektedirler. Bu zihniyetteki insanların toplumlara ne kadar fayda getirecekleri ise şüphelidir.

Kısacası samimi niyetle yapılmayan işlerin bir bereketi ve faydası olmaz. Allah bu gerçeği bir ayetinde şöyle bildirir:

Ey iman edenler, Allah'a ve ahiret gününe inanmayıp, insanlara karşı gösteriş olsun diye malını infak eden gibi minnet ve eziyet ederek sadakalarınızı geçersiz kılmayın. Böylesinin durumu, üzerinde toprak bulunan bir kayanın durumuna benzer; üzerine sağnak bir yağmur düştü mü, onu çırılçıplak bırakıverir. Onlar kazandıklarından hiçbir şeye güç yetiremez (elde edemez)ler. Allah, kafirler topluluğuna hidayet vermez. (Bakara Suresi, 264)

Samimi bir niyetle, insanlara fayda sağlamak ve karşılığında Allah'ın hoşnutluğunu kazanmak için yapılan hayırlar ise Allah'ın ayetinde bildirdiği gibi son derece bereketli ve kazançlı olur. Allah insanların samimi niyetlerine karşılık olarak her işlerinde onları başarıya ulaştırır, onlara işlerinde fayda sağlayacak çeşitli yollar açar. Bir ayette bu gerçeğe şöyle dikkat çekilmiştir:

Yalnızca Allah'ın rızasını istemek ve kendilerinde olanı kökleştirip-güçlendirmek için mallarını infak edenlerin örneği, yüksekçe bir tepede bulunan, sağnak yağmur aldığında ürünlerini iki kat veren bir bahçenin örneğine benzer ki ona sağnak yağmur isabet etmese de bir çisintisi (vardır). Allah, yaptıklarınızı görendir. (Bakara Suresi, 265)

Sadece Allah'ın rızasını gözeten bir insanın yapacağı hayırların, göstereceği fedakarlıkların sınırı da yoktur. Dinden uzak bir toplumda birçok insan herhangi bir fedakarlığın altında mutlaka bir çıkar vardır diye düşünür. Oysa ki bu mantık, dinsizliğe aittir. Çünkü Allah rızasının aranmadığı bir toplumda, yalnızca çıkarlar ön planda tutulur. İnananlar ise Allah'ın rızası dışında hiçbir çıkar gözetmezler:

Adaklarını yerine getirirler ve şerri (kötülüğü) yaygın olan bir günden korkarlar. Kendileri, ona duydukları sevgiye rağmen yemeği, yoksula, yetime ve esire yedirirler. "Biz size, ancak Allah'ın yüzü (rızası) için yediriyoruz; sizden ne bir karşılık istiyoruz, ne bir teşekkür. Çünkü biz, asık suratlı, zorlu bir gün nedeniyle Rabbimiz'den korkuyoruz." Artık Allah, onları böyle bir günün şerrinden korumuş ve onlara parıltılı bir aydınlık ve bir sevinç vermiştir. (İnsan Suresi, 7-11)

İşte kitabın ilerleyen bölümlerinde çok detaylı olarak inceleyeceğimiz sorunların çözümleri Allah'ın ayetleriyle açıklanmıştır. Yalnızca Kuran ahlakını yaşamak bu sorunları köklü olarak ortadan kaldırabilir. Fakir insanların ihtiyaçlarının gözetilmesi, yaşlılara gerekli saygının gösterilmesi, çocukların güzel bir ahlakla yetiştirilerek dejenerasyondan uzak tutulmaları, çeşitli felaketlere uğrayan toplumlara acil yardımların ulaştırılması, haksız yere bir ülkeye savaş açan, hiçbir suçu olmayan binlerce insanı katleden zalim fikir sistemlerinin çökertilmesi, devlete ve millete isyankar bir yapıya göz yumulmaması ve bunlar gibi her türlü sorunun tek çözümü Allah'ın insanlara yol gösterici olarak indirdiği Kuran'a uymaktır. Kuran'da emredilen ahlaki özellikler yaşandığı müddetçe dünya üzerindeki her türlü fesat ortadan kaldırılabilecektir. Aksinde ise insanlar kendi kendilerini bilerek zalim bir sisteme mahkum etmiş olurlar. Allah Kuran'da insanların kendi kendilerine verdikleri zarara şöyle dikkat çekmiştir:

İnsanların kendi ellerinin kazandığı dolayısıyla, karada ve denizde fesad ortaya çıktı. Umulur ki, dönerler diye (Allah) onlara yaptıklarının bir kısmını kendilerine taddırmaktadır. (Rum Suresi, 41)

Akıl İle Gelen Çözümler

Dünya üzerinde yaşanan sorunlara çözüm bulabilmek ve her alanda insanlığa fayda sağlayabilmek için akıl, basiret (keskin görüş, özü kavrayış gücü) ve feraset gibi özelliklere sahip olabilmek son derece önemlidir. Ve bu özelliklerin elde edilmesi de yine sadece Kuran ahlakına uymakla mümkün olabilir. Allah bir ayetinde imanın getirdiği akla şöyle dikkat çekmiştir:

Ey iman edenler, Allah'tan korkup-sakınırsanız, size doğruyu yanlıştan ayıran bir nur ve anlayış (furkan) verir, kötülüklerinizi örter ve sizi bağışlar. Allah büyük fazl sahibidir. (Enfal Suresi, 29)

İnsanlar kimi zaman karşılaştıkları sorunlara çözüm getirmek isteyebilirler. Ama bu kişiler de imanın kazandırdığı kavrayışa, çözüm bulma kabiliyetine, basiret ve ferasete sahip olmadıkları için yeterli bir sonuç elde edemezler. Çoğu zaman imanın şevki olmadığı için aldıkları kararları uygulama konusunda hep erteleme yaparlar veya önemli detayları hesaplayamadıkları için çeşitli aşamalarda tıkanıp kalırlar.

Örneğin bugün dünya ülkelerinin genelinde sokakta yaşayan kimsesiz çocuklar önemli bir sorundur. Ancak bu çocuklara sahip çıkmaya, onların suç işlemelerine, uyuşturucu kullanmalarına engel olmaya yönelik keskin bir çözüm bir türlü

alınamamaktadır. Alınan cılız tedbirler, yapılan küçük çaplı yardımlar yeterli olmadığı için bu insanlar yaşamlarını sokaklarda geçirmekte, sonunda da ya bir suçtan dolayı hapse atılmakta, ya intihar etmekte ya da bakımsızlıktan ölmektedirler. Oysa bu çocuklara iyi bir eğitimle Kuran ahlakı öğretilse, gerekli imkanlar sağlansa böyle hatalı yollara sapmazlar. Allah'tan korktukları için suça yönelmez, aksine devletlerine, milletlerine fayda getirmeye çalışan bireyler haline gelirler.

Bu konuda bir başka örnek ise tedavi masrafı yüksek bir hastalığa yakalanan insanların durumudur. Eğer hastalığa yakalanan kişi zenginse tedavi olup hastalıktan kurtulma imkanı vardır. Ama eğer hasta kişi fakirse, tedavi masraflarını karşılayamadığı için açıkça ölüme terk edilmektedir. Hiç kimse çıkıp bu konuya bir çözüm bulalım, akılcı bir önlem alalım diye düşünmemektedir.

Kuşkusuz bu umursamaz tavrın temelinde yine Allah korkusunun eksikliği ve bundan kaynaklanan bir akılsızlık yatmaktadır. Doğruyu yanlıştan ayırma konusunda eksik olan insanlar karşılaştıkları sorunlara da çözüm bulamamaktadırlar. Bu, inkarcı insanlara has bir tutumdur. Allah Kuran'da bu karakterdeki insanların durumunu şöyle bildirmiştir:

İnkar edenlerin örneği bağırıp çağırmadan başka bir şey işitmeyip (duyduğu veya bağırdığı şeyin anlamını bilmeyen ve sürekli) haykıran (bir hayvan)ın örneği gibidir. Onlar, sağırdırlar, dilsizdirler, kördürler; bundan dolayı akıl erdiremezler. (Bakara Suresi, 171)

Oysa Kuran ahlakına tabi olan insanların, sahip oldukları akıldan kaynaklanan çözüm bulma, kaynak bulma, organizasyon yapma kabiliyetleri son derece gelişmiştir. Bu kişilerin yönlendirmesiyle yapılacak organizasyonlar ile imkan sahibi birçok insanın maddi olanakları bu yönde kullanılabilir. Öncelikle insanlar mevcut sorundan haberdar edilebilir ve çözüm için öneriler sunulur. Örneğin birkaç işadamının sokakta yaşayan çocukların barınacakları ve eğitilecekleri yerleri hazırlatması çok kolay ve kısa sürecek bir aşamadır. Kuran ahlakını yaşayan bir toplumda maddi imkanı yerinde olan her aile, bu çocuklardan yalnızca birinin bakımını ve eğitimini üstlense, böyle bir sorun köklü olarak ortadan kalkar. Güzel ahlaklı ve akıllı insanlar bu tip pratik çözümlerle her türlü sorunun altından rahatlıkla kalkabilirler. Veya aynı şekilde hasta olup tedavi masraflarını karşılayamayan insanların tespit edilip, gerekli harcamalarının özel bir bütçeden karşılanması da çok rahatlıkla sağlanabilir. Bu tür konularda önemli olan tüm dünyanın sahip olduğu potansiyeli en hayırlı olacak yerlere, israfı tamamen engelleyerek en verimli şekliyle kanalize etmektir. Bu, Allah'ın Kuran'da insanlara emrettiği bir davranıştır.

Olaylara vicdanlarını ve akıllarını kullanarak sahip çıkan insanlar çok hızlı bir şekilde eksikleri ve ihtiyaçları tespit ederek, çözüm için yöntemler üretebilirler. İnsanlar genellikle eksiklikleri göremezler veya görmezlikten gelirler. Vicdanlarını rahatsız etse

bile ne yapacaklarını bilemezler veya harekete geçmeye üşenirler. Çünkü hayatlarının büyük bir bölümünü bu konuya ayırmak zorunda kalacaklarını düşünür ve rahatlarını kaçırmak istemezler. Ancak akıl ve vicdan sahibi kimselerin bu insanlar yerine olayları organize etmeleri, insanları güçleri ve imkanları doğrultusunda yönlendirmeleri ve şevklendirmeleri sonucunda birçok sorun büyük bir hızla çözüme ulaşabilir.

Teşvik etmek ve insanları harekete geçirerek hayır işlerinde aracı olmak Kuran'da makbul olarak gösterilen bir özelliktir:

Kim, güzel bir aracılıkla aracılıkta (şefaatte) bulunursa, ondan kendisine bir hisse vardır; kim kötü bir aracılıkla aracılıkta bulunursa, ondan da kendisine bir pay vardır. Allah herşeyin üzerinde koruyucudur. (Nisa Suresi, 85)

Aksi bir davranış ise inkarcıların özelliği olarak belirtilmiş ve insanlar böyle bir ahlaktan menedilmişlerdir:

Hayır; aksine, siz yetime ikram etmiyorsunuz. Yoksula yedirmek için birbirinizi teşvik etmiyorsunuz. Mirası, sınır tanımaz (helal, haram aldırmaz) bir tarzda yiyorsunuz. Malı 'bir yığma tutkusu ve hırsıyla' seviyorsunuz. (Fecr Suresi, 17-20)

Gerçek Adalet, Kuran Ahlakının Yaşanması İle Sağlanabilir

Adalet, toplumsal düzeni sağlayan en önemli unsurlardan biridir. Her ülkenin kendine özgü bir adalet sistemi vardır. Ancak dünya geneline baktığımızda, adaletin uygulanmasında karşılaşılan zorluklar nedeniyle, sürekli ideal model arayışının devam ettiğini görürüz.

Tüm dünyada ulaşılmaya çalışılan ideal modelin temeli ise, insanlar arasında ayrım yapılmadan, herkesin yaptığının karşılığını tam olarak aldığı bir adalet mekanizmasının oluşturulmasıdır. Bu modele ulaşmak için geliştirilen yeni metodlara, farklı yaklaşımlara, üretilen projelere ve çözümlere rağmen, adaletin tam olarak sağlanmasında çeşitli güçlüklerle karşılaşılmaktadır.

Bu gibi olumsuzlukların temel nedeni ise toplumun genel ahlak yapısında oluşan bozulmalar ve çöküntülerdir. Allah'ın emrettiği güzel ahlakın yaşanmamasından kaynaklanan bu çöküntü, toplumları her alanda olumsuz yönde etkilemektedir.

Dolandırıcılık, rüşvet, yolsuzluk, adaletsizlik ve bunların benzeri daha pek çok olayın nedeni işte bu çöküntüdür. Günlük hayatın her alanında bunun örneklerine rastlamak mümkündür. Örnek olarak ticari hayatta çok sık rastlanan olaylardan bir tanesini verelim. Bir işadamı başka bir kişiyi rahatlıkla dolandırabilmekte ve o kişinin parasını, evini, arabasını haksız yere, hile yaparak almakta bir sakınca görmemektedir. Dolandırdığı kişi ile senelerdir süregelen bir dostluğunun olması, dolandırılan kişinin maddi-manevi pek çok yönden zor durumda kalacak olması gibi konular dolandıran kişiyi hiç ilgilendirmez. Dolandırıcılık yapan kişi için dostluk, aile bağları, manevi değerler, toplumsal kurallar, güzel ahlak gibi ölçüler geçerli değildir. Bu kişinin ölçüsü sadece kendi çıkarlarının korunmasıdır.

Allah'ın tüm yaptıklarından haberdar olduğunu, her hareketinin bir gün hesabını vereceğini hiç düşünmeyen, dolandırıcılığın haksız bir kazanç olduğunu, adaletli bir davranış olmadığını aklına getirmeyen bu kişinin çevresindeki diğer kişilerle olan ilişkileri de bu doğrultuda olacaktır.

Bu konuda şöyle bir örnek de verebiliriz. Bir insan dolandırıcılık yapmanın büyük bir suç olduğunu düşünebilir ve bu nedenle ömrü boyunca, hiçbir şekilde böyle bir davranışta bulunmayabilir. Ancak aynı kişi kendine bir çıkar sağlayabileceğini düşündüğü anda başka bir insan ile ilgili yalancı şahitlikte bulunabilir, yapmadığı bir şeyden dolayı o kişiye iftira atabilir. Kendi içinde de şartların onu zorladığını, bakması gereken bir ailesi olduğunu ve daha pek çok bahaneyi öne sürerek vicdanını rahatlatabilir. Oysa bütün bu mazeretler iftira atmanın kötü bir ahlak olduğu gerçeğini değiştirmeyecektir.

Burada genel olarak tarif ettiğimiz model, toplum genelinde özellikle kişinin kendi menfaatlerinin zarar göreceğini düşündüğü anlarda ortaya çıkmaktadır. Hırsızlık yapan

da, zulüm yapan da, dolandırıcılık yapan da hep bu mantıkla hareket edecektir. Herkesin kendi çıkarını gözettiği böyle bir toplumda sonuç olarak adaletsizlik, çıkar kavgaları ve kargaşa ortaya çıkacaktır.

Oysa Kuran ahlakını yaşayan bir kişi hangi şartlar altında, ne gibi bir zorlama ile karşı karşıya olursa olsun böyle bir şeye tenezzül etmeyecek ve güzel ahlak göstermekten vazgeçmeyecektir. Güçlü bir Allah korkusu olan kişi, her yaptığının, söylediği her sözün bir gün karşısına çıkacağı gerçeğini unutmaz. Yalnızca kendi çıkarlarını düşünme, servet yığıp-biriktirme, sıkıntı ve ihtiyaç içinde olanları görmezlikten gelme gibi ahlaki bozuklukların sonucunda ortaya çıkan adaletsizliğin elbette tek çözümü vardır. Her olayda olduğu gibi bu konuda da çözüm Kuran ahlakının insanlar arasında yaygınlaştırılmasıdır. Çünkü Allah iman eden ve bu üstün ahlakı yaşayan kullarına Kuran'da kesin bir adaleti emretmektedir:

Ey iman edenler, kendiniz, anne-babanız ve yakınlarınız aleyhine bile olsa, Allah için şahidler olarak adaleti ayakta tutun. (Onlar) ister zengin olsun, ister fakir olsun; çünkü Allah onlara daha yakındır... (Nisa Suresi, 135)

Şüphesiz Allah, adaleti, ihsanı, yakınlara vermeyi emreder; çirkin utanmazlıklardan (fahşadan), kötülüklerden ve zorbalıklardan sakındırır. Size öğüt vermektedir, umulur ki öğüt alıp-düşünürsünüz. (Nahl Suresi, 90)

Ayetlerde belirtilen bu adalet anlayışına sahip insanların yaşadığı bir toplum, adaletsizliğin asla yer alamayacağı bir ortam olacaktır. Çünkü Kuran ahlakının yaşandığı bir ortamda, en yakın akrabalar da dahil olmak üzere kişinin yakınlık derecesi, maddi durumu ya da mevkisi gibi şartların hiçbir önemi olmadan keskin bir adalet uygulanması esastır.

Ancak günümüzde dünya ülkelerinde gördüğümüz uygulama daha farklıdır. Kimi zaman bir insanın maddi gücü, mevkisi, çevresi göz önünde bulundurularak işlediği bir suç gözardı edilebilmektedir. Veya yaptığı bir suçun karşılığında hak ettiği ceza verilmeyebilmektedir. Oysa gerçek adaletin yaşandığı toplumlarda o anki durum ve şartlar gözetilerek, kişinin ayrıcalık yaratacak (akrabalık, mal-mülk, itibar gibi) özellikleri dikkate alınmadan adil bir tutum sergilenir.

Gerçek Adaletin Yaşanmadığı Toplumlarda Ne Gibi Aksaklıklar Ortaya Çıkar?

1. Yalancı Şahitlikler Artar

Bilindiği gibi adaletin sağlanmasında ve doğruların tespit edilmesinde şahitlerin önemi büyüktür. Görgü tanıklarının ifadeleri doğrultusunda pek çok olay kısa sürede

çözümlenebilir. Haklı ve haksız ayırt edilebilir. Ancak Kuran ahlakının yaşanmadığı toplumlarda doğru olanı şahitler yoluyla tespit etmek güvenilir bir yöntem olmaktan uzaktır. Çünkü Kuran ahlakına uymayan kişiler, adaletli bir şekilde doğruyu söylemek ve haklı olanın yanında yer almak yerine, para karşılığında ya da herhangi bir çıkar gözeterek rahatlıkla yalan söyleyebilirler.

Hatta kimi zaman çok önemli olmasına rağmen bir olayda şahitlik yapmaktan da kaçınırlar. Çünkü bunun sonucunda zarar göreceklerini, başlarının derde gireceğini düşünürler. Oysa Allah bir ayetinde şahitliğin gizlenmemesi gerektiğini şöyle bildirmektedir:

...Şahidliği gizlemeyin. Kim onu gizlerse, artık şüphesiz, onun kalbi günahkardır. Allah, yaptıklarınızı bilendir. (Bakara Suresi, 283)

Kimi zaman da bu kişilerin bir kişiye olan kinleri ve nefretleri onları doğruyu söylemekten alıkoyar. Yalancı şahitlik yaparak, olayları çarpıtarak adaletle hükmedilmesine engel olurlar.

Kuran ahlakını yaşamayan bu kişiler özellikle kendi çıkarları ve kendi istekleri ön planda olduğu zamanlarda adaleti gözetmezler. Verdikleri ifade sonucunda bir insanın suçsuzken boş yere senelerce hapishanede kalacağını, bu sırada o kişinin ve ailesinin çekeceği sıkıntıları akıllarına bile getirmezler. Kendilerini söz konusu kişinin yerine koyup, aynı durumda olsalar neler hissederlerdi diye de düşünmezler.

Allah bu gibi insanların içinde bulunduğu duruma Kuran'da dikkat çekmekte ve buna karşılık şartlar ne olursa olsun adaletli davranmayı şöyle emretmektedir:

Ey iman edenler, adil şahidler olarak, Allah için, hakkı ayakta tutun. Bir topluluğa olan kininiz, sizi adaletten alıkoymasın. Adalet yapın. O, takvaya daha yakındır. Allah'tan korkup-sakının. Şüphesiz Allah, yapmakta olduklarınızdan haberi olandır. (Maide Suresi, 8)

Adalet yapmak yerine korku, para, hırs gibi kavramların esiri olarak hareket eden kişiler, ancak Kuran ahlakını benimsediklerinde üzerlerindeki bu ağırlıklardan kurtulacaklardır. Allah'ın her an yanlarında olduğunu bilerek hareket ettiklerinde, içinde bulundukları durum ne olursa olsun, ne gibi bir tehdit, ne gibi bir korku altında olurlarsa olsunlar, ne tür bir menfaat teklif edilirse edilsin adaletten, doğrunun yanında olmaktan kesinlikle taviz vermeyeceklerdir. Çünkü müminler, söyledikleri her sözün ahiret gününde karşılarına çıkacağını ve hesabını vereceklerini bilen insanlardır. Allah bir ayetinde Kuran ahlakını yaşayan ve bundan taviz vermeyen kişilerin yalan yere şahitlikte bulunmayacaklarını şöyle bildirmektedir:

Ki onlar, yalan şahidlikte bulunmayanlar, boş ve yararsız sözle karşılaştıkları zaman onurlu olarak geçenlerdir. (Furkan Suresi, 72)

Adaleti gözetmek yerine kendi çıkarlarını gözeten kişilerin düşünmesi gereken başka bir nokta da bir gün aynı duruma kendilerinin de düşebileceğidir. O duruma düştüklerinde kendileri adalet isteyecekler, doğru şahitlik yapacak birini arayacaklardır. İşte bu duruma düşmek istemeyen her insan, Allah'ın emrettiği güzel ahlakın tebliğ edilmesi konusunda çaba harcamalı, kendisi de bu üstün ahlakı hiç taviz vermeden yaşamalıdır.

2. İnsanların Birbirlerini Değerlendirmelerindeki Ölçü, Para ve Mevki Olur

Kuran ahlakını yaşamayan toplumlarda insanların birbirlerini değerlendirirken esas aldıkları ölçü para ve mevkidir. Toplumun bütün kesimlerine hakim olan bu anlayışın örneklerini her yerde görmek mümkündür.

Bir mağazaya gelen iki farklı kişiye karşı mağaza görevlilerinin gösterdikleri farklı tavırlar bu konudaki en belirgin örneklerden biridir. Müşterilerin dış görünüşlerine göre tavırlarını ayarlayan görevliler, zengin olduğunu tahmin ettikleri kişiye karşı saygılı ve güler yüzlü davranırken, maddi durumu iyi olmayan müşteriye azarlar gibi davranacaklardır. Her ikisi de aynı şeyleri almak maksadıyla mağazaya girmiş olsalar da mağaza elemanlarının tavırları müşterilerin maddi durumları, dış görünüşleri ya da ünlü olmaları gibi ölçülere bağlı olacaktır.

Oysa Kuran ahlakını yaşayan bir kişi için ölçü bunlar değildir. Böyle kişiler çevrelerindeki insanları hiç ayırt etmeden sadece "insan" olarak değerlendirirler. Bir insana değer vermeleri için o kişinin parasının olup olmaması, evinin büyüklüğü, kıyafetlerinin markası ve çokluğu, yüzünün güzelliği, kültür birikimi, yaptığı iş, eğitim seviyesi ve benzeri değer yargılarına ihtiyaçları yoktur. Allah Kuran'da insanlar arasındaki sevgide ölçü olarak imanı ve Kendisi'ne olan yakınlığı vermiştir. Bu nedenle müminler için geçerli olan tek ölçü de budur.

3. Eğitim Konusunda Yaşanan Sıkıntılar

Toplumu oluşturan bireylerin en doğal haklarından bir tanesi de eğitimdir. Din, dil, ırk, maddi durum farkı gözetilmeden her birey eşit ölçülerde eğitim alma hakkına sahiptir. Oysa sosyal adaletin tam olarak sağlanamadığı toplumlarda eğitim konusunda da problemler ve çözümsüzlükler yaşanmaktadır. Bu çözümsüzlüklerin en başında eğitim hakkının maddiyata bağlı olarak kazanılması gelmektedir. Pek çok ülkede yeterli maddi imkan bulamadığı için iyi bir eğitim alamayan çok sayıda çocuk ve genç vardır. Bunun dışında okulların kaliteleri ve bu kaliteden yararlanma oranları da yine maddi olanaklar doğrultusunda değişmektedir.

Maddi yönden destek alan okullarda her konu için özel laboratuvarlar kurularak, çok faydalı bir eğitim uygulanabilirken kısıtlı imkanlar nedeniyle kimi okullar bu yönden yetersiz kalmaktadır. Bu da öğrencilerin araştırma yapma ve kendilerini geliştirme gibi faaliyetlerini olumsuz yönde etkilemektedir.

Bunun yanında her insan istediği dalda eğitim alma hakkına da sahiptir. Nitekim eğitimde yüzde yüz başarının elde edilmesi ve verimin her yönden artması için kabiliyetlerin öne çıkarılacağı bir eğitim sistemi kuşkusuz daha faydalı olacaktır. Ama günümüz toplumlarında maddi imkansızlıklar nedeniyle eğitimini belli bir aşamada bırakmak zorunda kalan ya da mesleki yönde tercihini kabiliyete göre değil de çeşitli etkenlere göre ayarlamak zorunda kalan çok sayıda insan vardır.

Bütün toplumları çok yakından ilgilendiren bu gibi problemlerin çözümü ise Kuran ahlakının yaşanmasıyla sağlanır. Çünkü böyle bir ortamda eğitim konusunda yetersizlik söz konusu olmaz. İnsanlar Kuran'a uymanın getirdiği akılcılık ve çözüm bulma kabiliyeti ile, her alanda olduğu gibi bu alanda da çeşitli modeller üretirler. Öncelikle böyle bir toplumda zengin fakir ayrımı diye bir konu olmaz. Daha önce de belirttiğimiz gibi herkes ihtiyacı dışında kalanı hayır işlerine harcar. Böyle büyük bir imkanın halkın sağlığı, eğitimi gibi aciliyetli konulara aktarılmasıyla bu sorunlar kendiliğinden ortadan kalkar. Hatta bu ahlak dünya genelinde yaşandığında, ülkeler arasında da zengin fakir ayrımı kalkar. Maddi imkanları yüksek olan ülkeler, ihtiyaçları dışında kalan kaynaklarını daha geri kalmış ülkelere bir karşılık beklemeksizin, hayır için aktarırlar.

Eğitim konularında çözüm üretmek, kuşkusuz tüm Müslümanlara düşen önemli bir görevdir. Çünkü gençlerin Allah'ın Kuran ile bildirdiği gibi bir hayat yaşamaları, kendilerine yaşam amaçlarını öğreten, Allah'ın yeryüzünde ve evrendeki yaratılış delillerini gösteren bir eğitim alabilmeleri herkesin sorumluluğundadır. Aksi takdirde zihinleri inkarcı sistemlerin boş bilgileriyle doldurulan, sonuç olarak da ülkesine, milletine, dinine fayda sağlayamayan gençlerin varlığı kaçınılmaz hale gelir. Gençlerin aldıkları yetersiz eğitim sonucunda tamamen yanlış yollara yönelmelerinin, dinin sunduğu güzelliklerden uzak kalmalarının, inkar yolunu benimsemelerinin vicdani sorumluluğunu yüklenmek ise kuşkusuz Allah'tan korkan bir insanın göz yummayacağı bir davranıştır.

4. Kadın-Erkek Eşitsizliği

Gerçek adaletin yaşanmadığı toplumlarda kadın-erkek ayrımı son derece belirgindir. Dünya genelinde kadın-erkek eşitsizliği konusu son derece önemli bir problem oluşturmaktadır. Öyle ki kadınlar dünyadaki pek çok ülkede çoğu zaman ikinci sınıf vatandaş muamelesi görerek toplumdan dışlanırlar. Güçsüz ve korunmaya muhtaç oldukları düşünüldüğü için de genellikle ezilir ve hor görülürler. Yine bu gibi nedenlerden dolayı kadınların fikirlerine de çok fazla değer verilmez.

Bu düşüncelerin hakim olduğu toplumlarda kadınların iş hayatında belli bir mevkiye sahip olmaları hatta belli bir kariyere ulaşarak zekalarını, becerilerini

kanıtlamış olmaları yadırganır. Tüm dünya genelinde kadınlar için kendine güvensiz, beceriksiz, titrek, zihinsel yönü pek o kadar da gelişmemiş bir insan imajı yaygındır. Bu yanlış "kadın karakteri" anlayışı sonucunda, bir kadının yaptığı her hata, o kişinin insan olduğu için değil de kadın olduğu için yaptığı bir hata şeklinde yorumlanır.

Söz konusu toplumlarda, bir iş yeri için aynı eğitime, aynı zeka ve beceriye sahip olmasına rağmen erkekler ve kadınlar arasında bir seçim yapılması gündeme geldiğinde, tercih genellikle erkek eleman yönünde yapılır. Bu nedenle kadınların görev aldıkları alanlar oldukça sınırlıdır.

Toplumdaki bu genel kanaatle birlikte çoğu kadın da kendisini bu yanlış kanaatlerin kapsamında kabul etmişlerdir. Bu kabulün bir sonucu olarak da pek çok toplumda kadınlar geri planda kalmakta bir sakınca görmemektedirler.

Geri kalmış ülkelerin çoğunda ise kadın-erkek eşitsizliği çok daha farklı boyutlarda ortaya çıkmaktadır. Bu ülkelerde kadınlara eğitim, seçme-seçilme, iş sahibi olma gibi temel haklar dahi verilmemektedir. Hatta evlenirken eşlerini seçme hakkına da sahip değildirler. Bir konu hakkında fikir beyan etmeleri ise söz konusu bile değildir. Kadınlar kendileri ile ilgili hiçbir kararı veremezler. Onların adına her türlü karar babaları ya da eşleri tarafından verilir.

Burada sadece birkaç tanesini sıraladığımız bu yanlış yaklaşımlara yıllardır çeşitli çözümler bulunmaya çalışılmaktadır. Kadınların haklarını korumak için kurulmuş olan dernekler, özgürlük, eşitlik, feminizm gibi kavramların tartışmaya açılması, çeşitli projeler hazırlanması, konferanslar, paneller düzenlenmesi bu çözüm arayışlarından sadece birkaç tanesidir. Bütün bu çabalara ve çalışmalara rağmen zaman içinde bulunan çözümlerin de gerçekte çözümsüzlüklerle dolu olduğu anlaşılmaktadır. Bu sonuç son derece doğaldır. Çünkü asıl çözüm diğer bütün sorunların çözümünde de olduğu gibi Kuran'dadır.

Kuran ahlakının yaşandığı bir toplumda, toplumu oluşturan bireyler arasında kesinlikle bir ayrım yoktur. Bir insanın kadın, erkek, zengin, fakir, yaşlı, genç veya çocuk olmasının önemi yoktur. Önemli olan bu kişilerin cinsiyetleri, mevkileri, servetleri ya da başka herhangi bir vasıfları değil yaptıkları iyi işler ve Allah'a olan yakınlıkları yani takvalarıdır. Allah bir ayetinde Müslümanlara **"Azık edinin, şüphesiz azığın en hayırlısı takvadır." (Bakara Suresi, 197)** hükmüyle bu konuyu hatırlatmıştır. Ayrıca Kuran'da, müminlerden, salih amellerde bulunan kadınlar ve erkekler olarak bahsedilir. Kuran'da müminlerin erkek veya kadın olmalarının değil, Allah'ın emrettiği ahlakı yaşamalarının önemine dikkat çekilir. Bu konudaki ayetlerden bazıları şöyledir:

Mü'min erkekler ve mü'min kadınlar birbirlerinin velileridirler. İyiliği emreder, kötülükten sakındırırlar, namazı dosdoğru kılarlar, zekatı verirler ve Allah'a ve Resûlü'ne itaat ederler. İşte Allah'ın kendilerine rahmet edeceği bunlardır. Şüphesiz, Allah, üstün ve güçlüdür, hüküm ve hikmet sahibidir. Allah, mü'min erkeklere ve mü'min kadınlara içinde ebedi kalmak üzere,

altından ırmaklar akan cennetler ve Adn cennetlerinde güzel meskenler vaadetmiştir. Allah'tan olan hoşnutluk ise en büyüktür. İşte büyük kurtuluş ve mutluluk budur. (Tevbe Suresi, 71-72)

Şüphesiz, Müslüman erkekler ve Müslüman kadınlar, mü'min erkekler ve mü'min kadınlar, gönülden (Allah'a) itaat eden erkekler ve gönülden (Allah'a) itaat eden kadınlar, sadık olan erkekler ve sadık olan kadınlar, sabreden erkekler ve sabreden kadınlar, saygıyla (Allah'tan) korkan erkekler ve saygıyla (Allah'tan) korkan kadınlar, sadaka veren erkekler ve sadaka veren kadınlar, oruç tutan erkekler ve oruç tutan kadınlar, ırzlarını koruyan erkekler ve (ırzlarını) koruyan kadınlar, Allah'ı çokça zikreden erkekler ve (Allah'ı çokça) zikreden kadınlar; (işte) bunlar için Allah bir bağışlanma ve büyük bir ecir hazırlamıştır. (Ahzab Suresi, 35)

Erkek olsun, kadın olsun inanmış olarak kim salih bir amelde bulunursa, onlar cennete girecek ve onlar, bir 'çekirdeğin sırtındaki tomurcuk kadar' bile haksızlığa uğramayacaklardır. (Nisa Suresi, 124)

Kadınların Toplum Hayatında Çektiği Sıkıntılar

Dinden uzak toplumlarda kadınların karşı karşıya kaldıkları en büyük sorunlardan bir tanesi de boşanma sonrası yaşanan sıkıntılardır. Evlendiklerinde eşleri tarafından çalışma hakkı tanınmayan ve bu nedenle maddi yönden eşlerine bağımlı yaşamak zorunda kalan kadınlar, boşandıklarında son derece zor durumda kalabilmektedirler.

Dünya genelinde boşanan kadınların kimi herhangi bir mesleğe sahip olmadığı, kimi yaşının ilerlemiş olması nedeniyle çalışma gücü kalmadığı, kimi ise hiçbir ek sosyal hak tanınmadığı için büyük zorluklar çekmektedir. Bundan başka boşandıktan sonra her iki tarafın kendine göre taleplerinin olması, tarafların yalnızca kendi çıkarlarını düşünüyor olması gibi nedenlerle de bu sorun daha da zorlaşmakta ve anlaşmazlıklar artmaktadır.

Oysa Kuran ahlakını yaşayan bir toplumda bu gibi sıkıntılar yaşanmaz. Kişilerin evlilikleri gibi boşanmaları da gönül rızasıyla olacağı için evlenirken eşler arasında var olan saygı ve sevgi, boşanırken de aynı şekilde korunur. Çünkü iki taraf da birbirini kadın veya erkek olarak değil, Allah'a iman eden insanlar olarak, takvalarına göre değerlendirir ve bu doğrultuda güzel davranışlarda bulunurlar.

Bununla birlikte Kuran'da kadınların boşanma gibi durumlarda sıkıntıya düşmemeleri için alınmış olan çok fazla önlem vardır. Örneğin kadınlar maddi yönden kesin bir güvence altına alınmışlardır. Her iki tarafın karşılıklı anlaşma sağlaması neticesinde belirlenen maddi yardım ve boşanan kadınlara nasıl davranılması gerektiği ayetlerde şöyle tarif edilmektedir:

(Kocası tarafından) Boşanan (kadın)ların maruf (meşru) bir tarzda yararlanma (ve geçim pay)ları vardır. Bu, sakınanlar üzerinde bir hak (borç) tır. (Bakara Suresi, 241)

...Onları yararlandırın, zengin olan kendi gücü, darda olan da kendi gücü oranında, maruf (meşru ve örfe uygun) bir şekilde yararlandırsın. (Bu,) iyilik edenler üzerinde bir haktır. Eğer onlara mehir tespit eder de, el sürmeden boşarsanız, bu durumda -kendileri veya nikah bağı elinde olanın bağışlaması hariç- tespit ettiğiniz (mehr)in yarısı onlarındır. Sizin (tümünü veya fazlasını) bağışlamanız takvaya daha yakındır. Aranızdaki üstünlüğü (derece farkını) unutmayın. Şüphesiz Allah, yapmakta olduklarınızı görendir. (Bakara Suresi, 236-237)

Geniş imkanları olan nafakayı geniş imkanlarına göre versin. Rızkı kısıtlı tutulan da, artık Allah'ın kendisine verdiği kadarıyla versin. Allah, hiçbir nefse ona verdiğinden başkasıyla yükümlülük koymaz. Allah, bir güçlüğün ardından bir kolaylığı kılıp-verecektir. (Talak Suresi, 7)

Bundan başka kadınlara evlilik sırasında verilmiş olan malların boşandıktan sonra geri alınmaması gerektiği de ayetlerde belirtilmiştir. Boşanılan kadınların barınma ihtiyaçlarının sağlanması, kadınlara zorla mirasçı olunmaya kalkışılmaması da ayetlerde dikkat çekilen konulardandır.

Buraya kadar anlatılanlarda da görüldüğü gibi çözüm yine Kuran ahlakının yaygınlaştırılmasında yatmaktadır. Kuran ahlakının yaşandığı bir toplumda diğer bütün toplumsal sorunlarda olduğu gibi kadınların zor durumda kalmaları, horlanmaları, sıkıntı çekmeleri gibi durumlar söz konusu olmayacaktır.

5. Dünyadaki Kaynaklardan Eşit Yararlanma

Toplumların geneline bakıldığında, insanların, dünya kaynaklarından eşit ölçülerde yararlanamadıkları görülür. Örneğin yetişkin bir insanın günlük enerji ihtiyacı yaklaşık 2800 kalori olarak kabul edilir. Dünya genelinde mevcut olan besin maddeleri de her insanın bu günlük ihtiyacını karşılaşabilecek düzeydedir. Ama buna rağmen dünyada halen 800 milyondan fazla insan açlık çekmektedir. Dünya nüfusunun yaklaşık %75'inin (1991'de 4.03 milyar kişi) aldığı günlük kalori bu miktarın altındadır ve ülkeden ülkeye bu oranlar değişiklik gösterir. Bunun nedeni yiyecek maddelerinin ülkeler üzerinde eşit olmayan dağılımıdır. Yine başka bir istatistiğe göre gelişmekte olan ülkelerin temel ihtiyaçlarını karşılamak (yiyecek, içecek su, sağlık önlemleri, sağlık bakımı ve eğitim) yılda yaklaşık olarak 40 milyar dolara mal olmaktadır ki, bu da dünyanın en zengin 225 insanının toplam mal varlığının %4'ü anlamına gelmektedir.[1]

Bu istatistiksel bilgilerden de görüldüğü gibi, bir ülkede fazla olan kaynaklar kimi ülkeler için hayati önem taşıdığı halde eşit bir dağılım sağlanamamaktadır. Zengin

ülkelerde kimi zaman kullanım sahası bulunamadığı için israf edilen kaynaklar, ihtiyacı olan insanlara ulaştırılmamaktadır. Bu konuda bazı Afrika ülkelerinde yaşanan sıkıntılar tüm dünyaca bilinen örneklerdir.

Ancak kaynakların eşit dağıtılamaması yalnızca yiyecek ve içecek maddeleri için geçerli bir durum değildir. Örneğin sağlık hizmetleri konusunda da kaynakların dünya çapındaki dengesiz dağılımı nedeniyle çeşitli problemler ve çözümsüzlükler yaşanmaktadır. Bilindiği gibi günümüzde dünya çapında salgın halinde olan son derece tehlikeli hastalıklar bile kolaylıkla tedavi edilebilmekte ve yaygınlaşması engellenebilmektedir. Bunun gerçekleşmesi ise gelişmiş ülkelerin kullandığı tıbbi teknoloji ve maddi güç ile mümkün olabilmektedir. Bununla birlikte geri kalmış ya da yeni gelişmekte olan ülkelerde durum tamamen farklıdır. Diğer ülkelerde kolaylıkla hallolabilen sağlık sorunları, bu yoksul ülkelerde tüm ülkeyi etkisi altına alabilecek kadar büyük problemler yaratabilmektedir.

Örneğin cüzzam hastalığı bakteriler vasıtasıyla ortaya çıkan, son derece bulaşıcı ve kolaylıkla salgın haline gelebilen bir hastalıktır. Yüzyıllar boyunca tedavi edilemez olarak düşünülen cüzzamın günümüzde ilaçla tedavisi yapılabilmektedir. Gelişmiş ülkeler için sorun teşkil etmeyen bu rahatsızlık, yoksul ülkelerde çözülemeyen bir problem halini almıştır. Çünkü tedavinin uzun sürmesi, ilaçların pahalı olması gibi nedenlerle dünyanın yoksul ülkelerinde cüzzam tam olarak önlenememiştir. Ülkeler arasında gerçekleşecek ilaç aktarımı sayesinde kolaylıkla tedavi edilecek bu hastalığın pek çok ülkede halen varlığını sürdürüyor olması son derece düşündürücüdür.

Cüzzam sadece tek bir örnektir. Benzer pek çok hastalık geri kalmış ülkelerdeki maddi yetersizlikler ya da teknolojik eksiklikler gibi nedenlerle tamamen yok edilememekte hatta çoğu yerde tedavi dahi edilememektedir. Oysa bu gibi sağlık problemlerinin çözümü son derece kolaydır. Kimi ülkelerde depolarda beklerken israf olan malzemelerin akılcı biçimde düzenlenecek organizasyonlarla gerekli olan yerlere aktarımı gibi yöntemlerle sağlık problemleri kolaylıkla hallolacaktır.

Bu konuda başka bir örnek olarak da teknolojik imkanların yeryüzündeki eşit olmayan dağılımını verebiliriz. Gelişmiş ülkelerde üretim alanlarının artırılması için tarım teknolojisi üzerinde pek çok çalışma yapılmaktadır. Elde edilen başarılı sonuçlar sayesinde verimsiz çöl topraklarına bile su ulaştırılmakta ve bu alanlar üretim yapılır hale getirilmektedir. Bu konuda yapılan çalışmalardan bir tanesi de bilgisayar kontrolünde gerçekleştirilen sulama teknolojisidir. Bu sulama sisteminin amacı su kaybını sıfıra indirmektir. Kullanılan teknoloji ile su akışı doğrudan bitkilerin kök bölgelerine yönlendirilmekte, bu sayede tek bir damla suyun bile boşa gitmesi engellenebilmektedir. Yine çöl tarımının desteklenmesi amacıyla her türlü suyun kullanılır hale getirilmesini sağlayacak çalışmalar da yapılmaktadır. Bu çalışmaların neticesinde de sel ve deniz suları gibi kaynaklar arıtılmakta ve tarım için kullanılmaktadır.

Bu yöntemler gelişmiş ülkeler tarafından halen uygulanmakta ve çöller yeşertilerek tarım yapılabilir hale getirilmektedir. Bu, elbette ki sevindirici bir teknolojik gelişmedir. Yalnız burada düşündürücü olan nokta aynı teknolojinin, ciddi anlamda ihtiyaç içinde olan, tarım alanları yeterli olmadığı için halkı açlık tehlikesiyle karşı karşıya olan ülkelerde de uygulanması yönünde bir girişim olmamasıdır. Yoksul ülkelerin ellerindeki kısıtlı imkanlar, geri kalmış teknolojiler sebebiyle en verimli bölgelerde dahi tarım yapılamamakta ve bu da söz konusu ülkelerde açlık tehlikesi yaratmaktadır.

Kimi zaman bütün bir ülke halkının açlıkla birlikte ölüm tehdidi altında olmasına, bu durum tüm basın-yayın organlarında yer almasına ve bütün insanlar bu durumdan haberdar olmasına rağmen gerçek anlamda bir çözüm üretilmemektedir. Hep gelip geçici tedbirlerle, kısa vadeli girişimlerle bir şeyler yapılmaktadır. Ancak kuşkusuz böyle "üstünkörü" alınan tedbirler ciddi anlamda bir fayda sağlayamamaktadır.

Burada önemli olan nokta süratli bir şekilde çözüm üretilmesi ve üretilen çözümlerin köklü ve uygulanabilir niteliklerde olmasıdır. Açlık çeken ülkelere günümüzde pek çok yardım yapılmaktadır. Ancak bu yardımların çoğu, ihtiyaçlar doğrultusunda değil de depolardaki fazlalıklardan kurtulmak için yapılan göstermelik yardımlar olmaları sebebiyle amaçlarına ulaşmamaktadır. Ya da organizasyon bozuklukları nedeniyle yardımlar ihtiyaç sahiplerine götürülemeden bozulmaktadır. Yardım amaçlı vakıflar kurulmakta ama araştırıldığında bu vakıfların çoğunun kuruluş amaçlarının kişisel çıkar sağlamak olduğu anlaşılmaktadır.

Kesin bir çözüme ulaşılamamasının altında yatan sebepler de yine bencillik, kişisel çıkarlar ve hırslar, umursamazlık gibi ahlaki bozukluklardır. Ve bu bozuklukların ortadan kalkmasının tek yolu da, insanlara Kuran'ın sunduğu ahlak modelini anlatmak, vicdansızlığın ahirette hesabının verileceğini hatırlatmaktır.

Sağlık ve tarımla ilgili problemlerden verilen örneklerde de görüldüğü gibi dünya üzerinde her konuda adaletin uygulanması ile pek çok problem çözülecektir. Yalnız burada üzerinde durulması gereken önemli bir nokta vardır. Adil dağılım denildiğinde akla herşeyin her yerde ve her kişide aynı oranlarda olması gerektiği gibi bir anlam gelmemelidir. Burada kastedilen yalnızca ihtiyaçların tam olarak karşılanmasıdır. Örneğin çölleri yeşertme teknolojisinin her ülkede bulunmasına gerek yoktur. Bir ülkenin kendi vatandaşlarının ihtiyacı varken başka bir ülkeye ilaç ve yardım göndermesi de beklenmez. Bundan başka ülkedeki her vatandaşta aynı miktarlarda mal-mülk olmasına da gerek yoktur. Önemli olan bir tarafta ihtiyaç içinde, sıkıntı çeken kimseler varken başka bir tarafta israfın yaşanmasından kaynaklanan bir uçurumun olmamasıdır.

Allah'ın ayetlerde dikkat çektiği **"ihtiyaçtan arta kalanının infak edilmesi" (Bakara Suresi, 219)** emrine uygun hareket edildiğinde toplumları huzura yönelten adil dağılım kolaylıkla sağlanacaktır.

Gerçek Adaletin Yaşanmasının Getireceği Sonuç: Huzur

Bütün bu gerçekler düşünüldüğünde, bir toplumda ancak Kuran ahlakı yaygınlaştığında ortaya tam anlamıyla adaletli bir yapının çıkacağı hemen görülecektir. Çünkü Kuran ahlakının yaşanması beraberinde güzel ahlakı ve aklı getirir. Çıkarcı, bencil, umursamaz kişilerin yerini aklını tüm insanlar için kullanan, adil, merhametli, sürekli çözüm üretebilen kişiler alır ki bu da pek çok problemin çözümlenmesi demektir.

Gerçek adaletin sağlandığı toplumlarda sahtekarlık, çıkar gözetme, birbirinin hakkına tecavüz etme gibi ahlak bozukluklarına insanlar tenezzül etmezler. Çünkü Kuran ahlakının temel özelliklerinden olan yardımlaşma, merhamet gibi vicdanlı tavırların sonunda kesin olarak adaletli bir ortam oluşur ve herkesin çıkarı, herkesin hakkı korunmuş olur. Bütün bunların neticesinde de toplumun tamamına huzur ve güven hakim olur. O halde tüm Müslümanların yapması gereken, Allah'ın hoşnut olacağı ahlakı insanlara anlatmak, hak dini tüm dünyaya tebliğ etmektir. Çünkü bu inananların Kuran'da dikkat çekilen en önemli özelliklerinden biridir. Allah ayetlerde şöyle buyurmaktadır:

Sizden; hayra çağıran, iyiliği (marufu) emreden ve kötülükten (münkerden) sakındıran bir topluluk bulunsun. Kurtuluşa erenler işte bunlardır. (Al-i İmran Suresi, 104)

Tevbe edenler, ibadet edenler, hamd edenler, (İslam uğrunda) seyahat edenler, rükû edenler, secde edenler, iyiliği emredenler, kötülükten sakındıranlar ve Allah'ın sınırlarını koruyanlar; sen (bütün) mü'minleri müjdele. (Tevbe Suresi, 112)

Allah Kuran'da bu üstün ahlakı yaşayan ve tüm insanları da bu şekilde yaşamaya davet eden insanlardan söz etmiştir. Allah yalnızca insanları kötülüklerden sakındıranların kurtuluşa erebileceğine de şöyle dikkat çekmiştir:

Kendilerine hatırlatılanı unuttuklarında ise, Biz de kötülükten sakındıranları kurtardık. Zulmedenleri yaptıkları fısk dolayısıyla pek zorlu bir azap ile yakaladık. (Araf Suresi, 165)

Siyasi Hayatta Yaşananlar

İnsanların hayatlarının her anında adaletin, güzel ahlakın ve dürüstlüğün hakim olması gerekir. Bunun en çok önem kazandığı alanlardan biri ise siyasettir. Çünkü siyasetçi çok kalabalık bir insan topluluğunun sorumluluğunu üzerine alan, kendisinden çözüm ve hizmet beklenen kişidir. Bu kişi adaletle hüküm vermeli, insanlar arasında ayrım gözetmemeli, ihtiyaç içinde olan insanları fark edip, hemen bu ihtiyaçları karşılama yoluna gitmelidir. Hizmet üretirken her zaman uzman kadrolarla birlikte çalışmalı, işi ehline vermelidir. Aksaklıkları, yürümeyen ve tıkanan noktaları hemen fark etmeli, bu konularda çok fazla çözüm üretmeli, hızlı manevralar yapabilmelidir. Acil olanı fark edebilmeli ve hizmeti geciktirmeden yerine ulaştırabilmelidir.

Fakat günümüzde siyaset, bazı insanlar için bir hizmet alanı olmaktan çıkmış, çıkara dayalı bir iş koluna dönüşmüştür. Amaç, sadece makam elde etmek ve bu makamı her şart ve durumda korumak, mümkünse daha üst makamlara çıkmak haline gelmiştir. Böyle olunca da hedefe ulaşmak için yapılan her türlü sahtekarlık, ahlaksızlık makul karşılanır olmuştur.

Dünya üzerindeki her ülkede bu tip olaylarla karşılaşmak mümkündür. Yolsuzluklar yüzünden istifa eden görevlilerin, suistimallerin, piyasayı yönlendirerek kişisel çıkar sağlayanların yüzlerce örneği vardır. Örneğin diktayla yönetilen pek çok ülkede halk çok büyük bir sefalet içinde yaşayıp, açlık, susuzluk ve salgın hastalıklarla mücadele ederken, baştaki yöneticiler çok büyük bir zenginlik ve sefahat hayatı sürmektedirler. Geçtiğimiz senelerde iktidardan devrilen Zaire'deki Mobutu yönetimi bu konuda çok açık bir örnektir. Mobutu, kendisi için özel uçağıyla her ay Fransa'dan kuaförünü getirtirken, halkı tek bir ekmek için çatışmalara girmekteydi. Mobutu, ülkesinin tüm yeraltı ve elmas kaynaklarını kendi üzerine geçirmiş, batılı ülkelerin kullanımına açmış, fakat kabile çatışmaları içinde mücadele veren halkını görmezlikten gelmişti.

İşte bu tip yönetimlere, Kuran ahlakının yaşanmadığı ortamlarda rastlamak mümkündür. Çünkü dinin olmadığı bir ortamda insanlar için adaletin, yardımlaşmanın, merhametin, sevginin, saygının, dürüstlüğün bir anlamı olmamakta, herkes kendi çıkarı için çaba sarf etmekte ve bu konuda çok hırslı davranmaktadır. Allah bir ayetinde bu tarz insanların oluşturdukları tehlikeye şöyle dikkat çekmiştir:

O, iş başına geçti mi (ya da sırtını çevirip gitti mi) yeryüzünde bozgunculuk çıkarmaya, ekini ve nesli helak etmeye çaba harcar. Allah ise, bozgunculuğu sevmez. (Bakara Suresi, 205)

Görüldüğü gibi Kuran'a uyulmadığı müddetçe, yukarıdaki ayette söz edilen insanlar var olacaktır. Oysa vicdanlı ve Allah'tan korkan insanların yönettiği bir ülkede kimsenin bir başkasına haksızlık yapmasına izin verilmez, her türlü ihtiyaç giderilir,

sürekli yeni çözümler ve hizmetler üretilir. İslam ahlakını yaşayan insanlar her türlü hizmeti karşılıksız yaparlar. Allah rızası için yapılan hizmetin, emeğin, yardımın karşılığı ise dünyada değil, ahirette beklenir. İnsanlar Allah'ın dinini tebliğ etmek için gönderilen elçilere tarih boyunca birtakım suçlamalarda bulunmuşlardır. Elçilerin, insanları Allah'a ibadet etmeye, dini yaşamaya davet etmelerinin arkasında hep başka bir sebep aramışlardır. Ayette elçilerin kavimlerine şunu hatırlattıkları bildirilir:

(Ey Peygamber) De ki: "Ben, buna karşı sizden bir ücret istemiyorum ve (kendiliğinden) bir yükümlülük getirenlerden de değilim." (Sad Suresi, 86)

Ey kavmim, ben bunun karşılığında sizden hiçbir ücret istemiyorum. Benim ücretim, beni yaratandan başkasına ait değildir. Akıl erdirmeyecek misiniz? (Hud Suresi, 51)

Allah'a iman eden insanlar da kendilerine Kuran'da övülen bu davranışları örnek alırlar. Ve yaptıkları hiçbir hizmette, hiçbir yardımda dünyaya yönelik bir karşılık beklemezler. Dinin yaşanmadığı bir ortamda ise her türlü iç ve dış politika kişisel menfaatlere ya da parti çıkarlarına göre düzenlenir. Böyle olunca sadece yükselebilmek için ülke zararına olan bir politika dahi savunulabilir, bu yönde kararlar alınabilir. Belirli çevrelerin desteğini alabilmek için onların istediği yönde yatırımlar yapılır, krediler açılır ya da yapılan yolsuzluklar ve usulsüzlükler görmezlikten gelinir. Bu konuda en önemli örneklerden biri Amerikan siyasetinde etkin olan lobilerdir. Kendi istedikleri politikaları yürütebilmek ve hükümet desteğini sağlayabilmek için çok büyük paralarla desteklenen adaylar senatoya sokulur. "Kiralık politikacılar" başlığı altında bu konuyu işleyen *The Economist* dergisi özellikle son Amerikan seçimlerinde başkanların, temizliği şüpheli kaynaklardan para alarak seçim kampanyalarında kullanmalarına değinmiş ve sadece 1992 yılında 3 milyar doların seçim kampanyaları için kullanıldığını ifade etmiştir.[2] Kirli paralar sayesinde istedikleri kişileri seçtirebilen lobiler, bu şekilde hükümetler üzerinde yaptırım da uygulayabilirler. Bu "kirli para" sahiplerinin siyasiler üzerindeki baskısı o derece ileri boyuttadır ki kongre üyeleri bu lobilerle hiçbir şekilde ters düşmek istemezler. Bu korku içindeki siyasiler çıkar gruplarının menfaatleri doğrultusunda politikalar üretirler, yapay krizler oluştururlar, siyasi partiler bölünür, ülkedeki istikrarın engellenmesi için türlü entrikalar çevrilir. (Daha detaylı bilgi için bkz. Harun Yahya, *Yeni Masonik Düzen*, Vural Yayıncılık)

İktidardaki yönetimlerle çıkar grupları arasındaki ilişkilerin ülkeleri çok büyük kaosa sürükleyebileceğinin en açık örneklerini Güney Amerika'daki diktatörlük rejimlerinde görürüz. Bu ülkeler son 50-60 yıldır faşist rejimler tarafından yönetilmektedirler. Bu rejimlerin başındaki diktatörler inanılmaz bir lüks içinde yaşamakta, buna karşın ülke nüfusunun yarısı açlık sınırında hayatını sürdürmektedir. Bu ülkelerde iktidar bugün de hala askeri cuntalar arasında el değiştirir. Bu cuntaların genel mantığı da, halkı ne kadar ezerlerse, o kadar güç elde edecekleri şeklindedir. Çok büyük bir uyuşturucu trafiğinin merkezi konumundaki bu ülkelerde, yönetimlerle uyuşturucu kartelleri arasındaki çıkar ilişkisi istikrarın sağlanmasını engellemektedir. Çünkü sadece kaos ortamlarında hayat bulan bu tip çevreler, ancak baskı ve terör aracılığıyla varlıklarını devam ettirebilmektedirler. Bu nedenle çatışmaların, iç savaşların, cinayetlerin ardı arkası kesilmemektedir. Örneğin kokain ticaretinin merkezi olarak bilinen Kolombiya'da sadece 1992 yılında 28 bin cinayet işlenmiştir. Bu sayı o

bölgelerde yaşanan vahşet dolu ortamı anlamak için yeterlidir. Görüldüğü gibi, Kuran ahlakının yaşanmaması dünya şartlarında olabilecek her türlü sapkın harekete göz yuman yönetimlerin varlığının da sebebidir.

Siyaset anlayışında dikkati çeken başka bir konu ise bazı ülkelerde başta bulunan kişilerin elde ettikleri makamı hak edecek özelliklere sahip olmamalarıdır. Çünkü Kuran ahlakının yaşanmadığı bir yönetimde insanların bir makamı elde etmeleri için, bunu hak edecek vasıflara sahip olup olmadıklarına bakılmaz. Bir başkasının daha ehil olduğu bilinmesine rağme bazı insanların çıkarları doğrultusunda karar alınabilir. Oysa Kuran ahlakında her iş o konuda en iyi vasıflara sahip, en yetenekli kişiye verilir. Allah ayetinde bu özelliği şöyle tarif eder:

Şüphesiz Allah, size emanetleri ehline (sahiplerine) teslim etmenizi ve insanlar arasında hükmettiğinizde adaletle hükmetmenizi emrediyor. Bununla Allah, size ne güzel öğüt veriyor!.. Doğrusu Allah, işitendir, görendir. (Nisa Suresi, 58)

İslam ahlakının yaşanmadığı, makam ve görevlerin, vasıf ve yeteneklere göre belirlenmediği bir ortamda, önemli bir makama ulaşan kişinin yapacağı ilk şey de hemen yakınlarını, tanıdıklarını etkin görevlere getirmek, onları korumak ve kalkındırmak olur. Bu nedenle de pek çok parti ve siyasetçi için "kadrolaşma" çalışmaları çok büyük önem taşır. Yine milletin menfaati düşünülmez, hizmet birinci planda yer almaz, kişisel ve siyasal tercihler ön plana çıkar. Bu anlayışın bir sonucu olarak da hizmet ihtiyaç içinde olan şehirlerde, köylerde değil, seçim bölgelerinde yoğunlaşır. Fakir bir köyün elektriği suyu yokken veya daha başka acil ihtiyaçları varken, onun bu ihtiyacını karşılamak yerine, kampanyaya destek sağlayacağı düşünülen çevrelerin ihtiyacı, çıkarları gözetilebilir.

İşte bütün bu çarpık anlayışın, ahlaksızlıkların asıl nedeni din ahlakının yaşanmamasıdır. İnsanlar Allah'tan korkmadıkları için adaletli, merhametli ve vicdanlı davranmazlar. Ahirette hesap vereceklerini anlamazlıktan geldikleri için, her türlü zulmü ve ahlaksızlığı yapabilirler. Bu yüzden böyle bir zulüm ortamını dağıtmak, insanları aydınlık bir geleceğe ulaştırmak isteyen her insanın yapması gereken, Kuran ahlakını yaşamak ve yaşatmaktır. Allah'ın güzel ahlak konusundaki emirlerinin insanlara duyurulması, bunların yaşanmasının teşvik edilmesi, aksi davranışlardan ise tüm insanların men edilmesi her Müslümanın üzerine düşen en büyük görevlerden biridir. Bunu görmezlikten gelen veya yapması gereken şeyleri erteleyen, başkalarının üzerine bırakan kişiler ahirette bu duyarsızlıklarının hesabını verememekten çekinmelidirler.

Dinsizliğin Ekonomik Yaşam Üzerindeki Etkileri

Günümüzde en çok konuşulan konuların başında ekonomik sorunlar gelmektedir. Dünya üzerindeki insanların büyük bir bölümü açlık sınırında yaşamakta, pek çok ülke dış yardım olmadan varlığını devam ettirememektedir. Ülkelerin sadece yardım almaları da yeterli olmamakta, çünkü bu yardımların faizlerini ödeyemedikleri için çok daha büyük sorunlarla karşı karşıya kalmaktadırlar.

Sağlıktan eğitime kadar her konu çok büyük bir maddi güç gerektirir. Ama bugün en zengininden en fakirine kadar tüm ülkelerde çok büyük bir ekonomik darboğazın yaşandığını, işsizliğin arttığını görmekteyiz. Bir tarafta çok büyük bir zenginlik, sefahat, israf ve bunun sonucunda da dejenerasyonun her türlüsü yaşanmaktayken, diğer tarafta insanlar tek bir ekmek için birbirleriyle kavga etmektedirler. Sürekli bu konularda yazılar yazılmakta, sempozyumlar düzenlenmekte, toplantılar yapılmakta, ama köklü bir çözüm üretilememektedir; hatta açlık ve sefalet gün geçtikçe daha da artmaktadır.

Zorluk içinde yaşayan insanların aylık gelirleri hiçbir ihtiyaçlarını karşılayamamakta ve bunun yanında dünyanın dört bir yanında çok büyük bir işsizlik hüküm sürmektedir. Bunun en belirgin örneklerinden biri ise birkaç yüz kişinin alınacağı bir memuriyet sınavına çok sayıda kişinin katılmasıdır. Sadece bir iş bulabilmek için insanlar saatlerce sıralarda beklemekte, iş bulma kurumlarında günlerini geçirmektedirler. Tek istekleri de çalışmak ve maddi geçimlerini sağlayabilmektir.

Peki bunların çözümü nedir? Neden bu sorunlar köklü bir şekilde ortadan kaldırılamamaktadır?

Öncelikle bir ülke içindeki istikrarın en önemli belirtisi ekonomide yaşanacak olan gelişme, üretimin artışı, sürekli yeni iş alanlarının ortaya çıkması ve insanların verimli hale getirilmeleridir. Oysa yapılan araştırmalara göre bugün halen dünyada çalışan nüfusun, yaklaşık olarak %30'unu oluşturan 820 milyon işsiz bulunmaktadır. Bu kişilerin bakmakla yükümlü oldukları aileleri de göz önünde bulundurulduğunda bu sayı daha da artmaktadır.

Günümüzde özellikle de ekonomik açıdan iyi durumda olmayan ülkelerde ekonomik düzen faiz sistemi üzerine kurulmuştur. Bankaların verdiği çok yüksek faizlerin, ülke ekonomisine pek çok açıdan olumsuz etkileri olmaktadır. Böylece insanlar yatırım ya da üretime değil, paralarını bankaya yatırmaya teşvik edilmektedir. Faizle, gecelik repolarla kazanılan para insanlara çalışmaktan daha kolay gelmektedir. Nüfusunun büyük bir çoğunluğu faiz ve repo ile para kazanan bir toplumda ise üretimin ve ülkenin gelişmesi için gereken yatırımların artırılması ise imkansızdır.

Böyle sistemlerde banka reklamlarında verilen imaj ise şu şekildedir: *"Siz işinizi, gücünüzü, üretimi bırakın ve tatile çıkın. Paralarınızı da bankaya, ya faiz ya da repo*

olarak yatırın..." Günümüzde son derece cazip ve kolay bir yol olarak gösterilen bu mantık aslında hiç de sanıldığı gibi insanlara refah ve zenginlik getirmez. Hiçbir yatırımın yapılmadığı, paranın bankalarda, yastık altlarında veya kasalarda biriktirilerek yığıldığı bir ekonomi, ardından hayat pahalılığı, enflasyon gibi ekonomik sorunları da getirecektir. Ve parasını faize yatırarak tatile giden ve üretime katkıda bulunmayan insanlar ise uzun vadede bu ekonomik sıkıntıyı bizzat yaşayacak ve faizde artan paraları enflasyonun hızına yetişemeyerek sürekli değer kaybedecektir.

Oysa üretim yapılması durumunda, ülke ekonomisinde genel anlamda bir düzelme yaşanacak, piyasa hareketlenecek ve bu da herkes için yarar sağlayacaktır. Nitekim parayı biriktirmek, malı yığmak Allah'ın Kuran'da yasakladığı davranışlardır. Kuran'da insanların ellerindeki parayı sürekli olarak hayır yönünde kullanmaları emredilir. Tevbe Suresi'nde malını yığıp, biriktiren kişiler acı bir azapla müjdelenmektedir:

Ey iman edenler, gerçek şu ki, (Yahudi) bilginlerinden ve (Hıristiyan) rahiplerinden çoğu, insanların mallarını haksızlıkla yerler ve Allah'ın yolundan alıkoyarlar. Altını ve gümüşü biriktirip de Allah yolunda harcamayanlar... Onlara acı bir azabı müjdele. (Tevbe Suresi, 34)

İslam ahlakının yaşandığı bir ortamda yaşam şartları hep insanların lehlerine olacak şekilde düzenlenir. Bu nedenle faiz de yasaklanmış, kişilerin ağır borç yükü altında ezilmeleri engellenmiştir:

Faiz (riba) yiyenler ancak şeytan çarpmış olanın kalkışı gibi çarpılmış olmaktan başka (bir tarzda) kalkmazlar. Bu onların: 'Alım-satım da ancak faiz gibidir.' demelerinden dolayıdır. Oysa Allah alış-verişi helal, faizi haram kılmıştır. Kime Rabbinden bir öğüt gelir de (faize) bir son verirse, artık geçmişi kendisine, işi de Allah'a aittir. Kim (faize) geri dönerse, artık onlar ateşin halkıdır, orada sürekli kalacaklardır. (Bakara Suresi, 275)

Allah bir başka ayetinde ise faizin insanlara bereket getirmeyeceğini şöyle haber verir:

Allah faizi yok eder de sadakaları artırır. Allah günahkar kafirlerin hiçbirini sevmez. (Bakara Suresi, 276)

İnsanların hayat şartlarının iyileştirilebilmesi için ülke içinde bir düzenin ve istikrarın mevcut olması çok önemlidir. Bu istikrar ekonomiden sosyal yaşama kadar her alana hakim olmalıdır. Bu konuda tüm Müslümanlara çok büyük sorumluluklar düşmektedir. Kimse bir başkasının çözüm üretmesini, bir şeyler yapmasını beklememeli, elinden gelen herşeyi yapmalıdır. Çünkü Allah bu konuda tüm inananları sorumlu

kılmıştır. Bu sorumluluğu yerine getirebilmek ise öncelikle dini ve dinin insan hayatına sunduğu güzellikleri anlatmakla mümkün olabilir.

Örneğin, infak edilen ve hayır yolda kullanılan malın bereketli olacağına ve faizin ise bereketsizlik getireceğine iman eden bir topluluk, malının ihtiyacından arta kalanını hayır yönünde kullanacaktır. Böyle bir sistemde ise tüm ülkenin nasıl bir refaha ulaşacağı açıktır. İnsanların böyle bir anlayışı uzak ve erişilmez görmemelerini sağlamanın tek yolu ise onlara Kuran ahlakını öğretmektir.

Ayrıca şunu da belirtmek gerekir ki, Kuran ahlakının rehberliğinde yaşanan bir hayatta Allah korkusu ile hareket edildiği için insanlar yalnız kendi çıkarlarını korumak maksatlı değil, tüm insanların rahatı ve çıkarı için uğraşırlar. Çünkü İslam ahlakında birlik, beraberlik, yardımlaşma ve dayanışma çok önemlidir.

Allah'ın yasakladığı birer eylem olduğu için hakka tecavüz etme gibi bir konu olmaz. Başkasının hakkını kimse üstüne geçirmez. Kimse kimsenin payına göz dikmez. Ölçüde hiçbir yanlışlık yapılmaz. Kuran ahlakının yaşandığı bir toplumda, dinsizliğin oluşturduğu adaletsiz, çıkara dayalı, güçlünün zayıfı ezdiği, insanların haksız yollarla başka insanların paylarını kendi paylarına kattığı bir sistem asla yaşanmaz.

Dinin yaşandığı bir toplumda israf olmaz, israfa kaçan tüketim de olmaz. Yardımlaşma ve adalet sayesinde insanların ekonomik güç seviyesi yükselir. Zengin bir toplum oluşur. Kuran ahlakının yaşandığı, zenginlik ve refahı ile tarihe geçen "Asr-ı Saadet" dönemi bu gerçeğin en açık delillerindendir.

Din, Yoksulların ve Yetimlerin Korunmasını Emreder

Günümüzde yoksulluk sadece dünyanın belirli ülkelerini ilgilendiren bir problem olmaktan çıkmıştır. Köprü altında yatan, çöp karıştırarak yaşamını sürdüren, çok az bir para karşılığında hayatını tehlikeye atarak çalışmak zorunda kalan çocuklar, her türlü olumsuz koşula rağmen dışarıda yaşamak zorunda kalan evsizler, beslenme yetersizliğinden kaynaklanan çocuk ölümleri ve bunlar gibi yoksulluktan kaynaklanan daha pek çok problem bütün dünyanın gündeminde yer almaktadır.

Dünya üzerindeki yoksullukla ilgili olarak yapılan istatistiksel hesaplamalardan sadece sokak çocukları ile ilgili olanlarına bakıldığında bile durumun ciddiyeti hemen anlaşılmaktadır.

1982 UNESCO raporuna göre sokak çocuklarının sayısı İstanbul'da 200.000, Bogota'da 10.000, Rio de Janerio'da 2 milyondur. Afrika'da ise 5 milyon dolaylarında olduğu tahmin edilmektedir ve bu sayı her geçen gün hızla büyümektedir. Bu sayının artmasında yer değişimi, savaş ve kıtlık, AIDS hastalığı ve hızlı şehirleşme gibi etmenler önemli rol oynamaktadır. Tüm dünya üzerinde 30 ila 70 milyon arasında sokak çocuğu olduğu tahmin edilmektedir.[3]

Amerika'da ise yoksulluk içinde yaşayan çocukların sayısı son 20 yılda 3 katına çıkmıştır. 1989'da Amerika'daki her 6 çocuktan biri resmi anlamda yoksulluk içinde yaşıyordu. 1993 rakamlarına göre, Amerika'daki 6 yaşın altındaki 5 çocuktan biri yoksulluk sınırının çok altında yaşamaktadır ki bu yaklaşık olarak 5 milyonun üzerinde çocuk demektir. Bundan başka Amerika'daki 18 yaşın altındaki çocuklar için de durum farklı değildir. Bu çocuklardaki yoksulluk oranı da 1990'dan 1991'e kadar %20.6'dan %21.8'e çıkmıştır. 1994'de 3 yaşın altındaki 4 çocuktan birinin yoksulluk içinde yaşadığı tahmin edilmektedir. Bu sayılar 1980 yılı boyunca 1.8 milyondan 2.3 milyona yükselmişti.[4]

Yukarıdaki istatistiklerde görüldüğü gibi zengin ülkelerde bile yoksulluk önemli bir problem oluşturmaktadır. İktisadi bunalımlar sonucunda ortaya çıkan işsizlik, sosyal güvenlik sistemlerindeki boşluklar gibi problemler zengin ülkelerdeki yoksulluğun ortaya çıkma sebeplerinden başlıcalarıdır.

Eski sosyalist ülkelerde ise yoksulluğun başka bir boyutu görülmektedir. Bu ülkelerde genel olarak tüm bireylerin yaşam düzeyleri düşüktür. İktisadi gelişmenin çok geciktiği bu ülkelerdeki yoksulluk ne Üçüncü Dünya ülkelerindeki gibi ne de zengin ülkelerdeki gibi belirli koşullara bağlı olarak değişen bir yoksulluktur. Bu ülkelerde hemen hemen bütün nüfusu etkileyen genel bir yoksulluk söz konusudur. Yoksulluğun sonuçları da ülkenin genel yapısına etki etmektedir. Örneğin şehirlerdeki alt yapı ile ilgili sistemler, sosyal güvenlikle ilgili sistemler yetersizdir. Bundan başka gıda maddeleri de çoğu zaman yetersiz kalmaktadır. Bu ülkeleri diğer yoksul ülkelerden

ayıran başka bir nokta da, insanlar bir şeyi satın alma imkanına sahip olduklarında da, piyasada satın alınacak mal ve gıda maddelerini bulamamaktadırlar.

Yoksulluğun nedenleri ve nasıl ortaya çıktığı konuları ile ilgili çok fazla madde sıralanabilir. Fakat asıl olarak bu problemin toplumdaki etkisinin ve nasıl ortadan kaldırılacağının incelenmesi yerinde olacaktır. Bu nedenle ilerleyen bölümlerde yoksullukla birlikte ortaya çıkan problemler belirli başlıklar altında toplanarak incelenmiştir.

Yoksulluğun Toplumdaki Yıkıcı Etkileri

Bir ülkedeki yoksulluktan en çok etkilenenler kuşkusuz ki çocuklardır. Yoksulluk nedeniyle eğitimlerini yarıda bırakan, hatta barınacak yer ve yiyecek dahi bulamayan çocuklar çoğu zaman da kötü şartlarda çalışmak zorunda bırakılmaktadırlar. Hatta bazı ülkelerde yoksulluk nedeniyle çocuklar aileleri tarafından işyerlerine bir nevi "köle" olarak satılmaktadırlar.

Bu çocuklar endüstrinin insan sağlığına en zararlı, çoğu zaman sonu ölümle sonuçlanan işlerinde çalışarak para kazanmaktadırlar. Örneğin Hindistan 940 milyon nüfuslu bir ülkedir. Bu ülkede 44 ile 100 milyon arasında çocuk işçi bulunmaktadır. Bu rakam dünyanın geri kalan kısmında çalışan çocukların toplamından daha fazladır. 120 milyon nüfuslu Pakistan'da ise yaklaşık 8 milyon çocuk işçi çalışmaktadır.[5] Dünyanın diğer ülkelerinde de yoksul çocukların durumu bundan farklı değildir.

Bu çocukların küçük yaşlarda çalışmak zorunda kaldıklarından ve zorlu çalışma koşullarından tüm dünya ülkeleri haberdardır. Buna rağmen bu konuya çözüm bulmak yerine, çocuk emeğiyle üretilen ucuz ürünlerle kendi ekonomilerinin rekabet edip edemeyeceklerinin derdine düşmüşlerdir. Hatta yaptıkları toplantıların konusu çocukları içinde bulundukları durumdan kurtarmak olacağına, bu rekabet sorununu nasıl çözecekleri gibi konular olmuştur.[6]

Bundan başka dünya üzerindeki pek çok ülkenin bütçesinin büyük bir bölümü savunma giderlerine ayrılmıştır. Öyle ki sağlık, eğitim ve sanayi alanındaki ihtiyaçları son derece acil olan Hindistan, Pakistan gibi ülkeler için de durum farklı değildir. Onlar da savunma için diğer ihtiyaçlarına ayırdıklarından çok daha fazla bir bütçe ayırmaktadırlar. Örneğin Pakistan, bütçesinin %60'ını silahlanma giderlerine ve ordu masraflarına harcamaktadır. Ülkedeki halkın çok büyük bir bölümünün gerçek anlamda bir sefalet içinde olması da bu durumu değiştirmemektedir.

Başka bir örnek olarak da Amerika'da nükleer silahlanma ve ilgili programlar için yılda 35 milyar dolar harcanmasını verebiliriz. Atom bombalarıyla ilgili programların başladığı 1940 yılından 1996 yılına kadar yaklaşık 5.5 trilyon dolar harcanmıştır.[7]

Kuşkusuz savunmaya yapılan bu harcamaların, uygun şekilde halkın ihtiyaçlarına aktarılmasıyla sorunlar rahatlıkla çözülebilir. Oysa politik hesaplar ve çeşitli çıkarların gözetilmesi nedeniyle, çocuk yaşamının söz konusu olduğu bu önemli sorunda bugüne kadar gerçek anlamda bir çözüme ulaşılamamıştır.

Ancak burada şu nokta üzerinde durmakta da yarar vardır: Savunma harcamaları şu an için elbette yapılması gereken harcamalardır. Yeryüzünde dinsizliğin getirdiği kargaşa, kaos, zulüm ve öfke olduğu sürece bu sorunların ortadan kalkması mümkün görünmemektedir. Çünkü bir ülke savunmasını güçlü tutmazsa, bu çıkarcı sistem içerisinde varlığını sürdürmesi de pek mümkün olmaz.

Ama ortada son derece açık bir sefalet vardır. Ve sadece belirli günlerde bu problemi hatırlayarak ya da yolda karşılaşılan dilenci çocuklara para vererek bu

sorunun hallolmayacağı çok açıktır . Çözüm için yoksul çocukların eğitim, barınma, yiyecek, giyecek gibi ihtiyaçlarını karşılayacak sistemli bir hareketin oluşması gerekmektedir.

Bu ise ancak Kuran ahlakının tam olarak yaşanmasıyla birlikte ortaya çıkacak bir duyarlılık ve barış ortamı sonucunda gerçekleşebilir. Bu ortam içinde hiçbir ülke bir diğerinin hakkına tecavüz etmeyecektir. Dolayısıyla savunma harcamaları çok daha azaltılabilecek ve buraya ayrılan imkanlar insanların rahatı, huzuru, çocukların eğitimi gibi konulara aktarılabilecektir.

Elbette savunma harcamaları yalnızca bir örnektir. Bu doğrultuda sorunun halledilmesi için daha pek çok çözüm sunulabilir. Ancak burada önemli olan tüm sorunlarda olduğu gibi yoksulluk konusunda da çözümün Kuran ahlakının yaşanmasıyla gerçekleşebileceğidir. Çünkü kendisi ihtiyaç içinde olduğu halde yiyeceğini yoksula ve yetime yedirmek, kendisinin beğenmeyeceği şeyleri başkalarına vermemek, hissettirmeden yardım etmek gibi Kuran'da tavsiye edilen üstün ahlak özellikleri ancak Kuran ahlakı tam olarak yaşandığında ortaya çıkar. Allah maddi yönden güçlü olan kişilerin nasıl davranması gerektiğini Nur Suresi'nde açıklamıştır:

Sizden, faziletli ve varlıklı olanlar, yakınlara, yoksullara ve Allah yolunda hicret edenlere vermekte eksiltme yapmasınlar, affetsinler ve hoşgörsünler. Allah'ın sizi bağışlamasını sevmez misiniz? Allah, bağışlayandır, esirgeyendir. (Nur Suresi, 22)

Allah Kuran'da farz kıldığı hükümlerle yoksullara nasıl davranılması gerektiğini de açıklamıştır. Örneğin ayetlerde Kuran ahlakını yaşayan kişilerin mallarında yoksullar için bir hak olduğu belirtilmektedir. Ayrıca Kuran'da yoksulluğunu dile getirmeyen kişilere de dikkat çekilerek bu kişilerin haklarının korunması emredilmiştir:

Onların mallarında dilenip-isteyen (ve iffetinden dolayı istemeyip de) yoksul olan için de bir hak vardır. (Zariyat Suresi, 19)

(Sadakalar) Kendilerini Allah yolunda adayan fakirler içindir ki, onlar, yeryüzünde dolaşmaya güç yetiremezler. İffetlerinden dolayı bilmeyen onları zengin sanır. (Ama) Sen onları yüzlerinden tanırsın. Yüzsüzlük ederek insanlardan istemezler. Hayırdan her ne infak ederseniz, şüphesiz Allah onu bilir. (Bakara Suresi, 273)

Yurtlarını Terk Etmek Zorunda Kalan İnsanların Durumu

Yoksulluğun dünya üzerindeki önemli sonuçlarından bir tanesi de mülteci sorunudur. Daha iyi bir iş, daha iyi imkanlar düşüncesiyle ya da savaş, kıtlık gibi nedenlerle yola çıkan fakir insanlar ülkeler arasında son derece ciddi problemler yaratabilmektedir.

Örneğin 3. dünya ülkelerinden gelen mülteciler düşük ücret, kötü ortamlarda çalışma gibi şartları kabul ettikleri için iltica ettikleri ülkelerde ilk zamanlarda popüler olmuşlardır. Bulundukları ülkenin ekonomisinin kalkınmasında da önemli rol oynayan yabancı işçiler bir süre sonra tercih edilmemeye başlanmıştır. Çünkü ekonomileri düzelen ülkelerin bu kişilere ihtiyaçları kalmamıştır. Kendi vatandaşlarına iş bulamayan ülkeler için yabancı işçiler sorun oluşturmuştur.

Örneğin Malezya gibi ülkeler uzun bir süre çalıştırdıkları yabancı işçileri bir süre sonra evlerine dönmeleri için zorlamışlardır. Kendi ülkelerini daha iyi şartlar umuduyla bırakmış olan bu insanlar, gittikleri ülkelerde de oldukça zor şartlar altında çalışmak zorunda kalmışlardır. Fakat sonuç değişmemiş ve yine sefalet çekerek kendi ülkelerine geri dönmek zorunda bırakılmışlardır.

Bununla birlikte bir ülkeden diğerlerine olan göçün sebepleri yalnızca maddiyat ile sınırlı değildir. Ülkeler arasındaki savaş da bu konuda zorlayıcı bir etmen olabilmektedir. Savaş sonrasında meydana gelen yoksulluk, pek çok insanı yurtlarından ayrılmaya zorlamıştır. Tüm dünya, savaştan kaçan insanların yaşadıklarına şahit olmasına rağmen pek çok ülke mültecileri kabul etmemiştir. Soğuk altında günlerce, haftalarca yürüyerek güvenli yerlere ulaşmaya çalışan bu insanlar çok defa başka bir ülkeye yönelmek zorunda kalmışlardır.

Örneğin Kosova'da yaşanan savaş nedeniyle 1998 Martı'nda başlayan mülteci göçünde Kosova'nın hemen hemen bütün şehirleri boşalmıştır. Günlerce yürüyerek göç etmek zorunda kalan yaklaşık 300.000'i aşkın Kosovalı'dan yoğun kış şartları nedeniyle hayatını yitirenler olmuştur.

Çeçenistan'da ise 1999 yılının Kasım ayında Rus saldırılarından yürüyerek kaçan Çeçen halkını hiçbir ülke kabul etmemiştir. Kendilerini kabul eden Türkiye sınırına ulaşana kadar ise birçok kadın, çocuk ve yaşlı soğuktan ölmüşlerdir.

Dünyanın başka bir yerinde Afrika'da yaşanan kabile savaşları da buna başka bir örnektir. Zaire'de Hutu ve Tutsi kabileleri arasında yaşanan savaş neticesinde göç etmek zorunda kalan on binlerce kişi açlık ve sefalet içinde yaptıkları uzun yolculuklarla başka ülkelere sığınmaya çalışmışlar kimi ülkeler tarafından kabul edilmemiş, kimi ülkelerde ise salgın hastalıklarla uğraşmak zorunda kalmışlardır. (Detaylı bilgi için bkz. *"Öfkeli Soy Koruyuculuğu": Irkçılık bölümü*)

Kuran'ın hükümlerine uyarak kazanılan ahlakta ise insanlar çok daha farklı bir yapıda olurlar. Her zaman fakirlerin, zorluk içinde olanların, yurtlarından sürülenlerin hakları korunur, onlara en rahat edecekleri ortamlar hazırlanmaya çalışılır. İçinde bulundukları durumdan kurtulabilmeleri için fedakarlıklar gösterilir. Bu konuda en güzel örneklerden biri Peygamberimiz (sav) döneminde yaşanan bir olaydır. O dönemde

de yurtlarından sürülen veya herhangi bir sebeple hicret etmek durumunda kalan insanlar olmuştur. Kuran ahlakını yaşayan Müslümanların bu kişilere karşı olan tutumları ayetlerde şöyle haber verilmiştir:

Kendilerinden önce o yurdu (Medine'yi) hazırlayıp imanı (gönüllerine) yerleştirenler ise, hicret edenleri severler ve onlara verilen şeylerden dolayı içlerinde bir ihtiyaç (arzusu) duymazlar. Kendilerinde bir açıklık (ihtiyaç) olsa bile (kardeşlerini) öz nefislerine tercih ederler. Kim nefsinin "cimri ve bencil tutkularından" korunmuşsa, işte onlar, felah (kurtuluş) bulanlardır. (Haşr Suresi, 9)

(Bundan başka bu mallar) Hicret eden fakirleredir ki, onlar, Allah'tan bir fazl (lütuf ve ihsan) arayıp, Allah'a ve O'nun Resûlü'ne yardım ederlerken yurtlarından ve mallarından sürülüp-çıkarılmışlardır. İşte bunlar, sadık olanlar bunlardır. (Haşr Suresi, 8)

Açıkça görüldüğü gibi, ayetlerde tarif edilen ahlak günümüzde yaşanan örneklerinden tamamen farklıdır. Kuran'da ihtiyaç içinde olan bir kimsenin karşısında kendi ihtiyacını hiçbir şekilde açığa vurmayan, muhtaç kimselere sağlanan imkanlara göz dikmeyen, cömert ve yardımsever bir ahlak anlayışı tarif edilmektedir. Bu ahlakın yaygınlaştırılmasıyla birlikte bu gibi sorunlar tamamen çözümlenmiş olacaktır.

Dinsiz Toplumlarda Ahlaki Çöküntü

İnkar edenler ateşe sunulacakları gün, (onlara şöyle denir:) "Siz dünya hayatınızda bütün 'güzelliklerinizi ve zevklerinizi tüketip-yok ettiniz, onlarla yaşayıp-zevk sürdünüz. İşte yeryüzünde haksız yere büyüklenmeniz (istikbarınız) ve fasıklıkta bulunmanızdan dolayı, bugün alçaltıcı bir azab ile cezalandırılacaksınız." (Ahkaf Suresi, 20)

İnsanların yaşamın gerçek amacından uzaklaşmaları, manevi değerlerini de kaybetmeleri demektir. Dünyayı yaşayabilecekleri tek yer olarak gören, hem kendilerinin hem de diğer insanların ölümle birlikte yok olacaklarını zanneden kişilerin manevi yönlerinin gelişmiş olması da beklenemez. Dünyada, yaptıkları iyilikler ve kötülüklerle denendiklerini, bunların ölüm sonrası hayatta karşılarına getirileceğini düşünmeyen kişilerin insani yönlerinin gelişmesi mümkün değildir.

Böyle çarpık bir yaşam felsefesine sahip insanların oluşturdukları toplumların manevi yönden büyük bir boşluk içinde olması kaçınılmazdır. Toplumu oluşturan insanlar dünyada kendileri için mümkün olduğunca çıkar sağlamaya, kendi istek ve tutkularını tatmin etmeye, kısa bir yaşam süresini sorumsuzca geçirmeye çalışırlar. Ahlaki yönden bir güzellik elde etme konusunda ise çabaları olmaz. Çünkü bunun kendileri için bir çıkar sağlamayacağını düşünürler. Hatta aksine yardımsever, şefkatli, merhametli, hoşgörülü, vicdanlı insanları kendi çarpık bakış açılarıyla "saf" kişiler olarak değerlendirirler. Onların yaşam felsefeleri, kuvvetli olanın zayıf olanı ezmesi, güçlü olanın hiç kimsenin hakkını gözetmeden insanlara dilediği şekilde zulmetmesi üzerine kuruludur.

Allah Kuran'da, ahirete ve hesap gününe inanmayan böyle insanların günah konusunda da sınır tanımayacaklarına dikkat çekmiştir:

O gün, yalanlayanların vay haline.
Ki onlar, din gününü yalanlıyorlar.
Oysa onu, 'sınır tanımaz, saldırgan', günahkar olandan başkası yalanlamaz. (Mutaffifin Suresi, 10-12)

Dinden uzak yaşayan bu insanlar yaşamları boyunca hep daha fazla şey elde etme hırsı içinde olurlar. Ve çevrelerindeki insanlara da bu yönde telkinde bulunur, onları da Allah'ın sınırlarını tanımadan yaşamaya teşvik ederler.

İşte içinde yaşadığımız dönem, din ahlakını tamamen terk etmiş ve çevrelerini de böyle karanlık bir yola çekmek isteyen insanların çoğunlukta olduğu bir zamandır. Bundan dolayı günahta sınır tanımama, saldırganlık, manevi çöküntü, ahlaki değerlerin yitirilmesi, bir ayette geçen ifadeyle "çirkin hayasızlıkların" yaygınlaşması, fuhuşun,

sapkın cinsel ilişkilerin, uyuşturucu bağımlılığının, kumarın kısacası her türlü ahlaksızlığın teşvik edildiği bir dönemdir. İlerleyen sayfalarda, insanların dinsizliğin bir sonucu olarak nasıl bir ahlaki çöküntü içine düştüklerine yer verilecektir.

Ahlaksızlığın Telkini

Dinsiz veya Allah'a ve ahirete olan inancı zayıf olan bir insan, Allah'ın haram kıldığı fuhuş, kumar, hırsızlık gibi eylemlerde bulunmaktan, insanların haklarına tecavüz etmekten çekinmez. Çünkü dinsizliğin temelinde insanların tesadüfler sonucunda oluştukları ve dolayısıyla kendilerini bir Yaratıcı'ya karşı sorumlu hissetmek zorunda olmadıkları inancı vardır. Ayrıca dinsizliği besleyen evrim teorisine göre ise insan gelişmiş bir hayvandır ve diğer hayvanlar gibi ihtiyaçlarını karşılamak dışında bir kaygısı olmamalıdır. Nefsani ihtiyaçlarını karşılama konusunda ise kendisine herhangi bir kısıtlama getirmek zorunda değildir; aynı hayvanlar gibi davranabilir. Kısacası dini tanımayan bu tür felsefeler ahlak kurallarını da tanımazlar.

Nitekim ünlü materyalistler ve Darwinizm'in savunucuları dinsizliğin ahlaka bakış açısını tüm açıklığı ile dile getirmişlerdir. Darwinizm'in önde gelen çağdaş savunucularından ve Cornell Üniversitesi profesörlerinden William Provine materyalizmin ahlaka bakış açısını şöyle ifade eder:

Modern bilim ortaya koymaktadır ki, dünya tümüyle ve sadece mekanistik prensiplerle işlemektedir. Doğada hiçbir amaç ve amaçsal prensip yoktur. Rasyonel olarak bulunabilecek Tanrılar ve düzenleyici güçler de yoktur… İkincisi, modern bilim ortaya koymaktadır ki, **insanoğlu için hiçbir 'daimi ahlaki kanun' ya da 'mutlak yol gösterici prensip' yoktur…** Üçüncüsü, şu sonucu varmamız gerekir ki, öldüğümüz zaman ölürüz ve bu bizim mutlak sonumuzdur.[8]

Bu materyalist bilim adamının da belirttiği gibi dinsizlikte ahiret inancı yoktur ve insanlar ölümden sonra yok olacaklarına inanırlar. Dinsizlerin bu sapkın inanışları Kuran'da da şöyle haber verilmiştir:

O (bütün gerçek), yalnızca bizim (yaşamakta olduğumuz bu) dünya hayatımızdan ibarettir; ölürüz ve yaşarız, biz diriltilecekler değiliz. (Mü'minun Suresi, 37)

Öldükten sonra dirileceğine inanmayan insanlarda, sınır tanımayan, her türlü aşırılıkta ve ahlaksızlıkta bir sakınca görmeyen, nefsinin ve tutkularının her emrettiğini yapan, iradesini kullanmak için bir sebep görmeyen aksine her türlü iradesizliği geçerli sayan bir anlayış gelişir. Bu nedenle, dinsizlik ahlaki bozulmanın en önemli nedenidir. Nitekim Provine'in yukarıdaki sözleri de dinsizliğin bu sınır tanımazlığına, ahlak

üzerindeki bozucu etkilerine bir örnek teşkil etmektedir. Bu sözlerde dinsiz bir insanın nasıl çarpık bir düşünce ve ahlak yapısına sahip olduğunu görmek mümkündür.

Şunu da belirtmek gerekir: Elbette ahlaksızlık yapan her insan Darwinizm'i veya materyalizmi düşünerek bunları yapmaz. Ancak burada önemli olan bu fikir akımlarının ve dinsizliğin önderlerinin insanlara bu telkinleri vermeleri ve bunların sonucu olarak insanların büyük bir çoğunluğunun ahiretteki hayatlarını düşünerek yaşamak yerine bu dünya hayatını sınır tanımaz ve azgın bir hırsla yaşamalarıdır.

Örneğin 60'lı yıllarda dünya gençliği arasında ortaya çıkan özgürlük anlayışı tamamen bu sınır tanımazlığın ve aşırılığın sonucuydu. Serbest cinsellik, uyuşturucu kullanmak, başıboşluk, asilik gibi her türlü ahlak dışı tavır bu dönemin en önemli özelliği idi. Bugün tüm dünyada bu dönemin yetiştirdiği insanlar ya ülkeleri yönetmekte, ya da okullarda öğretmenlik yapmaktalar. Ayrıca günümüzün genç neslini yetiştirmiş olan anne babalar da yine aynı dönemin insanlarıdır. Bugün tüm dünyada ahlaki dejenerasyonun tarihte görülmediği kadar ilerlemiş olmasının bir nedeni de dinsiz yetişmiş bir kuşağın, giderek dejenere olarak yetiştirdiği bir neslin mevcut olmasıdır. Allah bir ayetinde babaları dini bilmedikleri için kendileri de "gafil" kalan topluluktan söz eder:

Babaları uyarılmamış, böylece kendileri de gafil kalmış bir kavmi uyarman için (gönderildin). (Yasin Suresi, 6)

Bu ayette de dikkat çekildiği gibi dinsiz insanların yetiştirdikleri nesiller de kendileri gibi dinsiz ve **"kötülükte sınırı aşan"**, yani ahlaki değerlerden yoksun insanlar olmaktadır.

Bugün Amerika'dan, Hollanda'ya, Uzakdoğu ülkelerinden Rusya'ya kadar hakim olan ahlaki dejenerasyonun en önemli nedeni dinsizliğin oluşturduğu kendini başıboş ve sorumsuz zanneden insanlardır. Homoseksüelliğin adeta "moda" olmasının, fuhuşun, küçük yaştaki çocukların fuhuş için satılmalarının, kumarın, dolandırıcılığın, rüşvetin, şeytani özelliklere sahip olmayı bir meziyet saymanın, insanların birbirlerine hatta "babalarına bile" kesinlikle güvenememelerinin, evlilik öncesi ilişkinin modernlik zannedilmesinin, insanların utanma ve haya duygularını kaybetmelerinin, güzel ahlak gösterenleri yadırgamalarının ve belki 20 yıl önce kesinlikle düşünülemeyen ve büyük bir ahlaksızlık olarak kabul edilen tavırlara insanların özendirilmesinin ardında yatan neden, dinsizliğin belki de tarihte ilk defa bu kadar yaygınlaşmasıdır.

Dinsizliğin ahlaksızlığı getirdiği kesin bir gerçektir. Ancak dinsiz olduğu halde ahlaksız olmadığını, yukarıda sayılan ahlaksızlıkların hiçbirini yapmadığını düşünen insanlar da olabilir. Gerçekten dinsiz bir insan hayatı boyunca kesinlikle rüşvet almamış olabilir ve almamak konusunda kesin kararlı da olabilir. Ancak bu onun Kuran'a uygun güzel bir ahlak sahibi olduğunu göstermez. Herşeyden önce Allah'tan korkup sakındığı için güzel ahlak gösteren bir insan her konuda bu ahlakını devam ettirir. Buna karşın

hayatı boyunca asla rüşvet almadığını söyleyen dinden uzak bir insan çıkarları için kolaylıkla yalan söyleyebilmektedir. Veya oğlunun hastane masrafları için paraya ihtiyacı olduğunda gözünü kırpmadan rüşvet alabilmekte, yani koşullar değiştiğinde "mecbur kaldığını" söyleyerek, hiç yapmayı düşünmediği birşeyi yapabilmektedir. Örneğin bir insanı öldürmeyi asla düşünemeyen dinsiz bir insan, bir gün aşırı sinirlendiğinde kendini tutamayarak cinayet işleyebilmektedir.

Oysa güzel ahlak sabır ve irade gerektirir. Koşullar ne olursa olsun güzel ahlaktan taviz vermemek gerekir. Bu iradeyi ve sabrı gösterebilmek içinse insanın önemli bir amacının olması şarttır. Müminler Allah'ın rızasını, rahmetini ve cennetini kazanmayı amaç edindikleri için karşılarına çıkan her türlü koşulda güzel bir ahlak gösterirler. Ama dinsiz ve amaçsız bir insanın böyle bir irade ve sabır göstermesi için bir neden yoktur. Örneğin fuhuş yolu ile para kazananlar bunu aç kalmamak için yaptıklarını söylerler. Oysa Allah'a ve ahiret gününe iman ediyor olsalar, böyle bir hayasızlığa asla yeltenmezler. Ahirette hesabını veremeyeceklerini bildikleri için büyük bir korku ile sakınırlar. Allah'ın **"Şeytan, sizi fakirlikle korkutuyor ve size çirkin -hayasızlığı emrediyor. Allah ise, size Kendisi'nden bağışlama ve bol ihsan (fazl) vadediyor. Allah (rahmetiyle) geniş olandır, bilendir." (Bakara Suresi, 268)** ayetinde bildirdiği gibi insanların büyük bir kısmı fakirlik korkusuyla türlü ahlaksızlığa başvurabilmektedir. Halbuki Allah'ın rahmetini uman kişi bunları aklından dahi geçirmez. Allah Kuran'da müminlerin içlerindeki Allah korkusundan dolayı güzel ahlaklarında kararlı ve sabırlı olduklarını şöyle bildirir.

Ve onlar Allah'ın ulaştırılmasını emrettiği şeyi ulaştırırlar. Rablerinden içleri saygı ile titrer, kötü hesaptan korkarlar. Ve onlar Rablerinin yüzünü (hoşnutluğunu) isteyerek sabrederler, namazı dosdoğru kılarlar, kendilerine rızık olarak verdiklerimizden gizli ve açık infak ederler ve kötülüğü iyilikle savarlar. İşte onlar, bu yurdun (dünyanın güzel) sonucu (ahiret mutluluğu) onlar içindir. (Rad Suresi, 21-22)

İnsanların Ahlaksızlığa Özendirilmeleri:

Günümüzde "modernlik", "çağdaş olma", "cesaret" ve "özgürlük" kılıfları altında insanlar, özellikle de gençler ahlaksızlığa özendirilmektedirler. Birkaç on yıl öncesine kadar insanların ağızlarına dahi almaya çekindikleri kavramlar birçok toplumda artık meşru olarak kabul edilmektedir. Televizyonlarda ve magazin dergilerinde her türlü ahlaksızlık sergilenmekte, yolsuzluk yapanlar, homoseksüeller, fuhuşla geçimini sağlayanlar, kızlarını pazarlayanlar, kumarbazlar, iki lafı biraraya getirmekten aciz, cahil kişiler "özenilecek kimseler"miş gibi lanse edilmekte ve yaşadıkları hayat çok cazipmiş

gibi anlatılmaktadır. Yaptıkları ahlaksızlıkların günümüz toplumundaki sıfatları ise sözde cesaret, medeniyet ve modernliktir.

Örneğin son yıllarda dünya genelinde erkeklerin kadınsı davranmaları, kadınsı bir üslupla konuşup, kadınsı giyinmeleri bu telkinin bir sonucudur. Toplumda bazı kişilerin endilerini küçük düşürecek bu gibi tavırlara özenmeleri de elbette ki onların akılsızlıklarının bir göstergesidir. Evlilik dışı ilişkiler ve uyuşturucu kullanmak da dünyaca ünlü bazı "medyatik" kişiler tarafından özendirilmektedir. Cahil olan insanlar ise bu kişileri kendilerine örnek alıp, onların giyimlerinden mimiklerine, hayat felsefelerinden konuşma üsluplarına kadar her tavırlarını taklit etmektedirler. Halbuki özendikleri kişilerin büyük bir bölümü ruhsal çöküntü içinde yaşayan, cahil, çevresindeki insanlar tarafından sürekli aşağılanan insanlardır. Ancak Kuran ahlakından uzak olan birçok insan bunları göremeyecek kadar akıl yönünden yoksundur. Allah iman etmeyenlerin akılsızlıklarını birçok ayetinde bildirmiştir. Bir ayette şöyle buyrulmaktadır:

Size verilen herşey, yalnızca dünya hayatının metaı ve süsüdür. Allah Katında olan ise, daha hayırlı ve daha süreklidir. Yine de, akıllanmayacak mısınız? (Kasas Suresi, 60)

Oysa toplum, Allah'tan korkup sakınan, düşünen, akıl sahibi, vicdanlı, kültürlü, dürüst ve aydın kimselere özendirilse, ahlaksızlıklar yerilerek küçük düşürülse, hiç kimse ahlaksızlık yarışına giremeyecektir. Genç insanların zihinleri boş konular yerine hem kendilerini geliştirecek, hem de çevrelerine fayda vermelerini sağlayacak konularla meşgul olsa, kuşkusuz bu insanlar çok daha bilinçli bireyler olacaklardır. Bilinç düzeyi yüksek kişilerin de her zaman için çevrelerindeki insanlara, içinde yaşadıkları topluma ve hatta tüm dünyaya fayda getirecekleri açıktır. Öncelikle bu insanlar her zaman doğru olanı araştıran, fikri saplantılardan uzak, açık fikirli kişiler olacaklardır. Çevrelerinde gördükleri olayları dinsizliğin getirdiği birtakım önyargılarla değil, açık bir zihinle değerlendirecek, dünyada bulunuş amaçlarını fark edebileceklerdir. Ve bu insanlar, kendilerini Allah'ın yarattığını ve O'na karşı sorumlu olduklarını bildikleri için, en güzel ahlakı yaşayabileceklerdir. Kuran'a uydukları için de kendilerine yalancı, sahtekar, ahlaksız, bozguncu insanları değil, samimi, güzel ahlaklı, akıllı, bilinçli insanları örnek alacaklardır.

Allah bir ayetinde örnek alınması gereken insanları şöyle bildirmiştir:

Andolsun, sizin için, Allah'ı ve ahiret gününü umanlar ve Allah'ı çokça zikredenler için Allah'ın Resûlü'nde güzel bir örnek vardır. (Ahzab Suresi, 21)

Toplumda güzel ahlaklı kimselerin ön plana çıkartılmaları, güzel ahlakın övülerek kötü ahlakın yerilmesi insanların ahlaksızlığa özenmelerini de tamamen ortadan kaldıracaktır.

Dinsiz İradesizliğinin Bir Göstergesi: Uyuşturucu

Uyuşturucu kullanımı özellikle son 10 yıldır büyük bir hızla yayılmaktadır. Yapılan araştırmalar gençlerin önemli bir bölümünün uyuşturucu kullandığını ve yine çok fazla sayıda insanın uyuşturucu bağımlısı olduğunu ortaya koymaktadır. Örneğin 1992 yılında İngiltere'de yapılan bir araştırmaya göre gençlerin %50'sinin uyuşturucu kullandığı, %30'unun ise bağımlı oldukları ortaya çıkmıştır. Amerika'da yapılan bir diğer araştırma ise 1988 ve 1995 yılları arasında Amerikalıların uyuşturucu için toplam 57.3 milyar dolar harcadıklarını ortaya koymuştur.[9]

Her türlü uyuşturucu madde, insan sağlığına çok büyük zarar verir. Uyuşturucu kullanan bir insanın hayatı da olumsuz yönde etkilenir. Öncelikle çalışarak para kazanması ve ihtiyaçlarını karşılaması imkansız hale gelir. Bir yandan da uyuşturucu alabilmek için para bulması gerekir. Bu nedenle uyuşturucu kullananların bir çoğu, hırsızlık, dolandırıcılık, fuhuş, uyuşturucu kuryeliği gibi kanun dışı yöntemlerle para kazanma yoluna giderler. Her geçen gün katlamalı olarak daha fazla batağın içine girerler.

Bir insanın kendisine göz göre göre ve kendi eliyle maddi ve manevi yönden böyle büyük bir zarar verebilmesi aslında şaşırtıcıdır. Akıl ve vicdan sahibi bir insan kendisini asla böyle bir duruma düşürmez ancak dinsizliğin neden olduğu iradesizlik bir insanın kendisine çok daha büyük zararlar verebilmesine neden olabilmektedir. Allah **"Şüphesiz Allah, insanlara hiçbir şeyle zulmetmez. Ancak insanlar, kendi nefislerine zulmediyorlar." (Yunus Suresi, 44)** ayetiyle dinsiz insanların bu yönünü bildirmektedir.

Uyuşturucu konusunda dinsizliğin etkisini gösterdiği bir başka nokta ise gençleri ve insanları uyuşturucuya alıştıranlardır. Vicdan, merhamet, şefkat ve acıma duygularını tamamen kaybeden bu insanlar, büyük bir özenle insanları bağımlı hale getirmeye ve daha fazla uyuşturucu satarak, bu sayede para kazanmaya çalışırlar. Hatta Latin Amerika veya Rusya gibi bazı ülkelerde uyuşturucu ticareti bir gelir olarak görülmekte ve devlet eliyle yürütülmekte, yapan kişilere de göz yumulmaktadır. Halbuki iki taraftan biri dindar olsa, Allah'a ve ahiret gününe iman etse bu sorun tüm dünyadan kalkar. Örneğin Allah korkusu nedeniyle uyuşturucu ticareti yapan kimse kalmasa veya Allah korkusu ile uyuşturucu kullanacak kimse kalmasa bu sorun kesin olarak çözülür.

Bugün uyuşturucu ticaretini ve kullanımını ortadan kaldırmak için kullanılan yöntemler kesinlikle kalıcı çözümler sunmamaktadır. Örneğin hastanede zorla tedavi gören bir uyuşturucu bağımlısı, çıkar çıkmaz yine aynı ortama girerek uyuşturucuya başlamaktadır. Uyuşturucu kaçakçılığından tutuklanan biri ise hapishaneden uyuşturucu trafiğini yönlendirmeye devam edebilmektedir. Uyuşturucu bağımlısını kurtarmanın tek yolu o kişiye irade kazandırılmasıdır. Bir insana sarsılmaz irade veren tek güç ise dindir. En iradeli insanın bile iradesini kırabilecek bir tutkusu mutlaka

vardır. Ancak Allah korkusunun ve cehennem azabından sakınmanın getirdiği iradeyi sarsabilecek hiçbir güç yoktur.

Çirkin Bir Hayasızlık: Fuhuş

Fuhuşla kazanç sağlama yolu tüm dünyada çok büyük bir hızla yayılmaktadır. Bunun yanı sıra fuhuş ticareti yapan gençlerin yaş sınırı da büyük bir hızla düşmektedir. Bugün dünyanın bir çok ülkesinde çocuk denecek yaştaki kız ve erkek çocuklar, para karşılığında, hatta kimi zaman bizzat aileleri tarafından pazarlanmaktadırlar. Daha korunması ve bakılması gereken bir yaşta bir meta olarak satılan bu çocukları kurtarmak için tüm dünyanın ayağa kalkması gerekirken, Filipinler gibi çocuk fahişelerin yaygın olduğu ülkeler en gözde turistik mekanlar olarak tanıtılmakta, dünyanın pek çok yerinden turistler yalnızca bu amaçla söz konusu bölgelere akın etmektedirler.

National Certified Health Statistics hesaplarına göre Amerika'da çocukların %32'si evlilik dışı ilişkilerden doğmaktadır. Bu, her yıl 1.267.383 çocuk evli olmayan anne ve babalardan meydana geliyor demektir.[10] 20-30 yıl önce düşünülmesi bile imkansız olan bir olay bugün artık olağan karşılanmaktadır.

Fuhuş sonucunda meydana gelen maddi ve manevi zararlar ise toplumun yapısını önemli ölçüde etkilemektedir. Evlilik dışı ilişkilerden doğan çocuklar veya daha çocuk yaşta, üstelik evli olmadığı halde çocuk sahibi olan annelerin oluşturduğu aile yaşantısının ne kadar bozuk ve çürük olacağı açıktır. Böyle bir yapıda yetişen çocukların da akıbeti bellidir. Aile yapısındaki bu dejenerasyon 9 Mart 1998 tarihinde yayınlanan "A Synopsis of Current World Crisis Reports" (Mevcut Dünya Krizi Raporlarının Bir Özeti) da şöyle açıklanmaktadır:

1960'lardan beri aile ve ahlak yapısında büyük bir bozulma başladı. Bugün ülkeleri yöneten insanlar o günün hippileriydiler. En önemli sloganları serbest aşktı. Ancak hiç kimse sürekli birileriyle kavga ettiklerini ve aslında birbirlerini hiç sevmediklerini fark edemedi. Onların yaşadıkları sevgi değil, ahlaksızlık ve dejenerasyondu.[11]

Fuhuş Allah'ın Kuran'da haram olarak açıkladığı ve karşılığında cehennem azabını vaat ettiği bir ahlaksızlıktır.

Zinaya yaklaşmayın, gerçekten o, 'çirkin bir hayasızlık' ve kötü bir yoldur. (İsra Suresi, 32)

Ve onlar, Allah ile beraber başka bir İlah'a tapmazlar. Allah'ın haram kıldığı canı haksız yere öldürmezler ve zina etmezler. Kim bunları yaparsa 'ağır bir ceza ile' karşılaşır. (Furkan Suresi, 68)

Ancak dini telkin yerine ahlaksızlığın telkini verildiği için insanların büyük bir bölümü cehennemle karşılık bulacakları bir fiili "modern" ve "çekici" görebilmektedirler.

Ahlaki dejenerasyonun son haddinde yaşandığı bir başka konu da homoseksüelliktir. Yakın bir geçmişe kadar "ahlaksızlık" olarak nitelendirilen homoseksüellik bugün birçok toplumda normal karşılanmakta ve hızla yayılmaktadır. Artık günümüzde bazı ülkelerde eşcinseller evlenebilmekte, kiralık anneler aracılığı ile bebek sahibi olabilmekte, homoseksüel partiler ve kulüpler kurabilmekte, eşcinsel kongreleri düzenleyebilmektedirler. Birçok dergi veya yayında bu tür ilişkilerin revaçta olduğuna dair telkinler yapılmaktadır. "İnsan cinsel kimliğini tespit etmekte serbesttir" gibi sözlerle "entellik" ve "geçerlilik" kazandırılmaya çalışılan homoseksüellik aslında açık bir sapıklıktır.

Dikkat edilirse homoseksüellerin ve fahişelerin aynı zamanda diğer ahlaki yönleri de bozuktur. Saldırgan, küfürbaz, laf anlamayan, evleri ve bedenleri pislik içinde olan, bulaşıcı hastalığını gözünü kırpmadan diğer insanlara geçirebilecek kadar insanlara karşı kin ve nefret duyan, hiçbir konuda sınır tanımayan, ar ve şerefini tamamen kaybetmiş insanlardır. Sahip oldukları psikolojik bozukluklar sebebiyle intihara ve cinayete de son derece eğilimli bir yapıları vardır. Bu insanların topluma hiçbir faydaları dokunmaz, aksine sadece huzursuzluk, gerilim, hastalık ve ahlaksızlık getirirler. Bu insanların sürekli gündemde tutulmalarının amacı; insanları iyice dejenere ederek, hatta bunu maksimum seviyeye getirerek, zaman içinde ahlak kurallarının iyice zayıfladığı bir toplum oluşturmaktır.

Ahlaki yönden dejenere olmuş bir toplumun en belirgin özelliği ise dinsizliğidir. Homoseksüellik Allah'ın dünyada ve ahirette azap sebebi olarak bildirdiği bir sapıklıktır. Allah Kuran'da, Lut kavmini yerin dibine geçirdiğini ve tarihe geçen bir azapla azaplandırdığını bildirmiştir. Hz. Lut kavmini bu sapkınlığı bırakmaları konusunda uyarmış ancak kavmi ona azgınlıkla karşılık vermiştir. Bunun sonucunda ise Allah bu kavmi helak etmiştir:

"Siz insanlardan (cinsel arzuyla) erkeklere mi gidiyorsunuz? Rabbinizin sizler için yaratmış bulunduğu eşlerinizi bırakıyorsunuz. Hayır, siz sınırı çiğneyen bir kavimsiniz." Dediler ki: "Ey Lut, eğer (bu söylediklerine) bir son vermeyecek olursan, gerçekten (burdan) sürülüp çıkarılanlardan olacaksın." Dedi ki: "Gerçekten ben, sizin bu yaptığınıza öfke ile karşı olanlardanım. Rabbim, beni ve ailemi bunların yaptıklarından kurtar." Bunun üzerine onu ve bütün ailesini kurtardık. Yalnızca geri kalanlar içinde bir kocakarı hariç. Sonra geride kalanları yerle bir ettik. Ve üzerlerine bir yağmur yağdırdık; uyarılıp-korkutulanların yağmuru ne kötü. Gerçekten, bunda bir ayet vardır, ama onların çoğu iman etmiş değildirler. (Şuara Suresi, 165-174)

Asıl düşündürücü olan ise sosyal kurumların veya konuyla ilgili kişi ve kuruluşların bu soruna yaklaşım şekilleridir.

Hiçbir kurumda bu sapkınlığın Allah Katında beğenilmeyen ve dünyada ve ahirette azapla karşılık göreceği bildirilen bir günah olduğunun üzerinde durulmamaktadır. Halbuki bu sapkınlığı işleyen insanların topluma verdikleri zarar kadar, bu insanların içinde bulundukları durumdan kurtarılmaları da önemlidir. Bugün tüm dünyada milyonlarca insan sapkınlık ve azgınlık içinde yaşamaktadır. Bu kişiler aldıkları telkinler sonucunda çirkinliği, ahlaksızlığı, itaatsizliği ve asiliği güzel görmeye başlamışlardır.

Dindar bir toplum ise insanları her zaman en güzele, en estetik olana, en doğruya, en dürüst olanına, en haysiyetli ve şerefli olan hayata, en akıllı olan tavra özendirir. Allah bir ayetinde imanı güzel ve ahlaksızlığı çirkin görenlerin doğru yolu bulduklarını bildirir:

... Ancak Allah size imanı sevdirdi, onu kalplerinizde süsleyip-çekici kıldı ve size inkarı, fıskı ve isyanı çirkin gösterdi. İşte onlar, doğru yolu bulmuş (irşad) olanlardır. (Hucurat Suresi, 7)

İnsanları kötülüklerden ve sapkınlıklardan alıkoyacak, güzel ahlakı insanlar arasında hakim edebilecek tek güç dindir. Allah bir ayetinde şöyle bildirir:

Sana Kitap'tan vahyedileni oku ve namazı dosdoğru kıl. Gerçekten namaz, çirkin utanmazlıklar (fahşa)dan ve kötülüklerden alıkoyar. Allah'ı zikretmek ise muhakkak en büyük (ibadet)tür. Allah, yaptıklarınızı bilir. (Ankebut Suresi, 45)

Kumarın Zararları

Günümüzde kumar, tüm dünyada oldukça yaygın olan, hatta birçok kişi için bir tür eğlence sayılan bir sektör haline gelmiştir. İnsanlar kumara çok büyük miktarlarda paralar harcamaktadırlar. Öyle ki sırf zevk için yapılan bu para tüketimi, birçok muhtaç insanın refaha kavuşmasına yetecek boyutlardadır.

Oysa kumarın insanlara ne kadar büyük zararlar verdiğini her gün gazetelerde ve televizyonlarda, görmek mümkündür. Kumar borcu yüzünden intihar eden, herşeyini kaybettiği için ailesi dağılan, senelerce uğraşıp kazandığı mal varlığını birkaç saat içinde tamamen kaybedip bunalıma giren, bundan dolayı gözünü kırpmadan cinayet işleyebilen insanların haberleri her gün karşımıza çıkmaktadır. Yıkılan ailelerin, parçalanmış evliliklerin, haksız yolla kazanılan paraların üzerine bina edilen bu sektör, ahlaki dejenerasyonun çok önemli bir örneğidir.

Toplumsal yapıya ve aile ilişkilerine son derece zararlı olmasına rağmen kumarın, bu şekilde teşvik edilmesi ise şaşırtıcıdır. Bunun ticaretini yaparak para kazanmaya çalışmak, kumarı meşru bir fiil olarak kabul etmek ise kuşkusuz son derece büyük bir vicdansızlıktır.

Tüm bu zararları görmezlikten gelerek böyle çirkin ve haram bir fiilin yayılmasına izin verenler, kendileri de kumardan zarar gördüklerinde ne kadar büyük bir hata yaptıklarını anlarlar. Ama onlar böyle bir olayla karşılaşana kadar pek çok insanı hatta toplumları karanlığa sürüklemiş olurlar. Böyle bir vicdansızlığın köklü olarak ortadan kaldırılması ise Allah'ın emrettiği Kuran ahlakına uymaktır. Allah Kuran'da kumarı "şeytan işi bir pislik" olarak tanıtmış ve insanları bundan uzak durmaya çağırmıştır:

Ey iman edenler, içki, kumar, dikili taşlar ve fal okları ancak şeytanın işlerinden olan pisliklerdir. Öyleyse bun(lar)dan kaçının; umulur ki kurtuluşa erersiniz. Gerçekten şeytan, içki ve kumarla aranıza düşmanlık ve kin düşürmek, sizi, Allah'ı anmaktan ve namazdan alıkoymak ister. Artık vazgeçtiniz değil mi? (Maide Suresi, 90-91)

İmanlı ve vicdanlı insanlara düşen görev de, kumarın insan ve toplum yaşamına getirdiği zararları gözler önüne sermek, insanları bu "pislik"ten kaçınmaya davet etmektir.

Dinsizliğin Neden Olduğu Cinayetler

Ve onlar, Allah ile beraber başka bir ilah'a tapmazlar. Allah'ın haram kıldığı canı haksız yere öldürmezler ve zina etmezler. Kim bunları yaparsa 'ağır bir ceza ile' karşılaşır. (Furkan suresi, 68)

İslam ahlakından uzak olmanın getirdiği zararlardan biri de, insanlar arasında acımasızlığın, kindarlığın, öfkenin, zulmün hakim olmasıdır. Bu yapıdaki insanlar, kendi çıkarları söz konusu olduğunda veya bir kimseye duydukları öfke sebebiyle rahatlıkla cinayet işleyebilmektedirler.

Haksız yere bir insanın canına kıyan, soğukkanlılıkla seri cinayetler işleyen, ani bir öfke ya da kıskançlık sonucu en yakınını veya hiç tanımadığı birisini öldüren, hatta bu işi parayla yapan insanların sayısı, günümüz toplumlarında oldukça fazladır. Gazetelerden ve televizyonlardan bir gün bile eksik olmayan cinayet haberleri toplumdaki, dinsizlikten kaynaklanan dejenerasyonun çok açık bir göstergesidir.

Dünyada her gün binlerce insan öldürülmektedir. Birkaç milyon lira için gece, taksisine bindiği şoförü haksız yere öldüren insanlar vardır. Veya geçimlerini hiç tanımadıkları insanları öldürerek sağlayan, bunu artık sıradan bir olay olarak değerlendiren insanların sayısı da azımsanmayacak boyutlardadır. Bu insanlara sorulduğunda ise, kendilerine göre bir açıklama yaparak "o parayı almasaydım ben açlıktan ölecektim" gibi ahlaksızca ifadeler kullanırlar. İşte tüm bunlar, Allah'ın dinine uymadan yaşanan bir hayatın sebep olduğu zalimliklerdir.

Üstelik bunların yanısıra sadece zevkten adam öldüren insanlar, seri cinayetler işleyen katiller de dünya üzerinde insanların korku ve tedirginlik içinde yaşamalarına neden olmaktadır. Ailelerini paralarını alabilmek için öldürenler ya da öldürtenler, kıskançlıktan dolayı cinayet işleyenler, kindarlıktan dolayı yıllarca bekleyip sonra en yakınını öldürenler, bakışını beğenmediği için sokak ortasında hiç tanımadığı halde suçsuz bir adamı öldürenler, kan davası uğruna çoluk çocuk demeden tüm aileyi katledenler, ani bir öfke sebebiyle bir anaokulunu basıp çok sayıda çocuğu hedef alanlar... Bu örnekler o kadar çoktur ki, haberleri gazetelerden birgün bile eksik olmaz.

Tüm bunların yaşanmasının en önemli sebeplerinden biri ise Allah'ın aşağıdaki ayetinin gözardı edilmesidir:

Ve onlar, Allah ile beraber başka bir İlah'a tapmazlar. Allah'ın haram kıldığı canı haksız yere öldürmezler ve zina etmezler. Kim bunları yaparsa 'ağır bir ceza ile' karşılaşır. (Furkan Suresi, 68)

Haksız yere bir insanı öldüren kişiler büyük bir azapla tehdit edilmişlerdir. Allah tek bir kişiyi öldürmenin, tüm insanları öldürmek kadar ağır bir suç olduğunu haber vermiştir. Ancak günümüzde bu ayetlerin gözardı edilmesi ve toplumlarda Allah korkusunun yerleşmemiş olması sebebiyle rahatlıkla seri cinayetler işlenmektedir. Zalim

insanlar ahirete iman etmedikleri, bu yaptıklarının hesabını vereceklerini anlamazlıktan geldikleri için böyle pervasız bir tutum sergileyebilmektedirler. Allah'ın sınırlarını koruyan bir insanın bir öfke krizine kapılarak kontrolünü kaybetme ve bir insana zarar verme ihtimali kesinlikle yoktur. Fakat dini yaşamayan toplumlarda Allah korkusu olmadığından ve dünyadayken yaptıkları herşeyin hesabını mutlaka vereceklerine dair inançları bulunmadığından tüm bu ahlaksızlıklar rahatlıkla yapılmaktadır. Oysa dünyada belki adaletten kaçarak, cezadan kurtulduğunu sananlar, öldükten sonra ahirette Allah'ın huzurunda verecekleri hesaptan asla kaçamayacaklardır. Allah bu konuya bir ayetinde şöyle dikkat çekmiştir:

Allah'ın ayetlerini inkar edenler, peygamberleri haksız yere öldürenler ve insanlardan adaleti emredenleri öldürenler; işte onlara acıklı bir azabı müjdele. (Al-i İmran Suresi, 21)

Dinden Uzak İnsanlar Zalim Nesiller Yetiştirirler

Bu konunun tüm dünya toplumlarını ilgilendiren çok önemli bir yönü daha vardır. Bahsettiğimiz türde cinayetler o kadar yaygınlaşmıştır ki, küçük çocukların okullarda katliam yaptıklarına dahi şahit olmak mümkündür. Bunlarla ilgili haberler zaman zaman basında yer almaktadır. Elbette bunların bir sebebi bu çocukların izledikleri filmlerde, televizyon programlarında, okudukları kitaplarda sık sık işlenen zalimlik telkinidir. Özellikle bazı filmlerdeki öldürme sahnelerinin küçük yaştaki çocukları bu korkunç eylemlere özendirici bir etkisi vardır. Bu da dinsizliğin karanlık yüzünü göstermesi açısından çok önemli bir örnektir.

İnsanları çok küçük yaşlarından itibaren böylesine karanlık bir ortama iten, zalimliğe yönlendiren ise yine dinden uzak yaşayan insanların varlığıdır. Bu insanlar kendileri Allah'tan korkmadıkları gibi, yine Allah korkusu olmayan zalim nesiller yetiştirirler. Çocuklarına İslam ahlakının emrettiği güzel ahlakı, merhametli, şefkatli, adaletli, hoşgörülü, itidalli, akılcı yapıyı değil, dinsizliğin getirdiği kötü ahlakı öğretirler. Bu konuyla ilgili olarak Hz. Nuh'un Kuran'da bildirilen duası, tarih boyunca tüm inkarcıların aynı zalim yapıyı sergilediklerini bize göstermektedir:

Nuh "Rabbim, yeryüzünde kafirlerden yurt edinen hiç kimseyi bırakma." dedi. "Çünkü Sen onları bırakacak olursan, Senin kullarını şaşırtıp-saptırırlar ve onlar, kötülükten sınırı aşan (facir'den) kafirden başkasını doğurmazlar." "Rabbim, beni, annemi, babamı, mü'min olarak evime gireni, iman eden erkekleri ve iman eden kadınları bağışla. Zalimlere yıkımdan başkasını artırma." (Nuh Suresi, 26-28)

Dünyanın Dört Bir Yanında Yaşanan Savaşlar

Ey iman edenler, hepiniz topluca "barış ve güvenliğe (Silm'e, İslam'a) girin ve şeytanın adımlarını izlemeyin. Çünkü o, size apaçık bir düşmandır. (Bakara Suresi, 208)

Yirminci yüzyıl insanlık tarihine savaşların, soykırımların, çatışmaların yüzyılı olarak geçti. Dünya tarihi boyunca en fazla kanın akıtıldığı bu yüzyılda, milyonlarca insan sebepsiz yere hayatını yitirdi, milyonlarcası evinden yurdundan oldu, sakat kaldı, yakınlarını kaybetti. Dünya tarihinde çok önemli etkileri olan, yeni ülkelerin kurulması ve pek çoğunun da yıkılmasıyla sonuçlanan iki büyük dünya savaşı bu yüzyılda yaşandı. Daha önceki dönemlerde yaşanan savaşlar sadece birkaç ülke arasında, cephelerde gerçekleşirken, bu savaşlar dünyanın dört bir tarafındaki ülkeleri içine aldı. Sadece Birinci Dünya Savaşı'nda 9 milyon kişi öldü, 20 milyona yakın kişi yaralandı.

Bu yüzyıldaki savaşların bir başka özelliği de sivillerin doğrudan bombalanması, çocukların, kadınların, yaşlıların katledilmesi oldu. Soykırım kavramı da gerçek anlamıyla 20. yüzyılda insan hayatına girdi. Vietnam'da, Filistin'de, Keşmir'de, Ruanda'da, Bosna ve Kosova'da, Çeçenistan'da yüz binlerce silahsız insan hayatını kaybetti, kadınlar tecavüze uğradı, işkenceler yapıldı, insanlar hayatlarını kamplarda devam ettirmeye çalıştılar.

Kuran'da bunlara benzer bir örnek Firavun dönemi ile ilgili olarak verilmiştir. Firavun örneğinde gördüğümüz, bu vahşi katliamlarda her zaman savunmasız, zayıf bırakılmış kişilerin hedef alınmasıdır. Kasas Suresi'nde Firavun'un halkını fırkalara ayırdığı, zayıf bıraktığı ve savunmasız insanları katlettiği şu şekilde ifade edilir.

Gerçek şu ki, Firavun yeryüzünde (Mısır'da) büyüklenmiş ve oranın halkını birtakım fırkalara ayırıp bölmüştü; onlardan bir bölümünü güçten düşürüyor, erkek çocuklarını boğazlayıp kadınlarını diri bırakıyordu. Çünkü o, bozguncülardandı. (Kasas Suresi, 4)

Hani Musa kavmine şöyle demişti: "Allah'ın üzerinizdeki nimetini hatırlayın; hani O sizi Firavun ailesinden kurtarmıştı, onlar sizi en dayanılmaz işkencelere uğratıyor, kadınlarınızı sağ bırakıp erkek çocuklarınızı boğazlıyorlardı. Bunda sizin için Rabbinizden büyük bir sınav vardır. Rabbiniz şöyle buyurmuştu: "Andolsun, eğer şükrederseniz gerçekten size arttırırım ve andolsun, eğer nankörlük ederseniz, şüphesiz, Benim azabım pek şiddetlidir." (İbrahim Suresi, 6-7)

Günümüzde ise basında tüm ayrıntılarıyla yer alan bu tür katliamlar, bunları gerçekleştirenlerin insanlıktan ne kadar uzaklaştıklarını açıkça gözler önüne sermektedir. Her türlü ahlaki duyarlılıktan, insani duygulardan, merhametten, şefkatten, sevgiden, acıma duygusundan uzak olan bu insanların belki kendilerinin bile ne uğurda savaştıklarından haberleri yoktur. Bu durum günümüzde süregelen savaşlar için de geçerlidir. Savaşları planlayanların, ateşleyenlerin ve bunlardan çıkar bekleyenlerin belli bir amaç doğrultusunda yaptıkları bu çatışmaların sebepleri, savaşın bizzat içinde olan pek çok kişi tarafından bilinmemektedir.

Bu vahşi katliamları gözlerini bile kırpmadan gerçekleştirebilecek kadar insanlıktan çıkan kişilerin içinde bulundukları durumun nedeni ise, önderlerinden aldıkları eğitimdir. İnsanın bir hayvan gibi görüldüğü, işkencenin, vahşetin makul hale getirildiği bu sistemde her türlü ahlaki değer önemini kaybetmiştir. Bu açıdan bakıldığında günümüzde vahşetlere öncülük eden liderlerle Kuran'da anlatılan Firavun ve askerlerinin çok büyük benzerlikler taşıdığı görülür. Allah onların cehennemde şiddetli bir azapla karşılaşacaklarını bildirmiştir:

Biz, onları ateşe çağıran önderler kıldık; kıyamet günü yardım görmezler. Bu dünya hayatında onların arkasına lanet düşürdük; kıyamet gününde ise, onlar çirkinleştirilmiş olanlardır. (Kasas Suresi, 41-42)

Vahşetin Kökeni

Yapılan tüm katliamların ve insanların gözlerini kırpmadan birbirlerini öldürmelerinin sebepleri incelendiğinde ise, karşımıza 19. ve 20. yüzyılın düşünce hayatını etkisi altına alan maddeci (materyalist) yaklaşım çıkar. Materyalizm tek gerçek varlığın madde olduğunu ve maddeden başka hiçbir şeyin var olmadığını öne süren bir düşünce sistemidir. Bu sisteme göre madde ezelden beri vardır ve sonsuza kadar da var olmayı sürdürecektir. Dolayısıyla Allah'ın varlığı ve manevi hayata ilişkin tüm değerler ve güzel ahlak bu anlayışla reddedilmektedir. Yine bu çarpık anlayışa göre insan, hayatını devam ettirebilmek için vardır, kimseye karşı sorumlu değildir ve kendi menfaatlerini gözetmelidir.

Materyalist felsefeciler tarafından savunulan evrim teorisi ise bu çarpık anlayışa çok önemli bir dayanak teşkil etmektedir. Evrim teorisi ilk ortaya atıldığı dönemden beri materyalist dünya görüşünü desteklerken, bir yandan da özellikle insanlar arasında yaşanan katliamlara zemin hazırlamıştır. Darwin, "yaşam mücadelesi" kavramıyla her zaman zayıf bireylerin eleneceğini ve güçlü olanların ayakta kalacağını iddia etmiştir. Bu ırkçı görüş zamanla "Sosyal Darwinizm" adını almış ve 19. yüzyıldaki ırkçı düşüncelere ve vahşi kapitalizme dayanak teşkil etmiştir. Bu düzen içinde zayıf insanlar,

düşkünler, sakatlar ortadan kaldırılması gereken, evrimini tamamlayamamış yaratıklar olarak ifade edilir. (Bkz. Darwin'in Türk Düşmanlığı, Harun Yahya)

Bu maddeci yaklaşım içinde insan hayatı hiçbir önem taşımaz. Özellikle de zayıf insanların katledilmesinde, yok edilmesinde herhangi bir engel yoktur. Sadece bir toprak parçası, kişisel hırslar ya da doğal kaynaklar uğruna insanların öldürülmelerinin altında yatan sebep, işte insan hayatının bu derece değersiz görülmesidir. Maddeyi mutlak sayan, Allah'ın varlığını inkar eden insanlar, bu telkin altında her türlü suçu işleyebilmekte ve insanları da bu zalimliğe yönlendirmektedirler.

Kuran ahlakında ise insan hayatı çok önemlidir. Kuran'da tek bir insanın hayatına kast etmek bütün insanları öldürmekle bir tutulur:

Bu nedenle, İsrailoğullarına şunu yazdık: Kim bir nefsi, bir başka nefse ya da yeryüzündeki bir fesada karşılık olmaksızın (haksız yere) öldürürse, sanki bütün insanları öldürmüş gibi olur. Kim de onu (öldürülmesine engel olarak) diriltirse, bütün insanları diriltmiş gibi olur. Andolsun, elçilerimiz onlara apaçık belgelerle gelmişlerdir. Sonra bunun ardından onlardan bir çoğu yeryüzünde ölçüyü taşıranlardır. (Maide Suresi, 32)

Yukarıdaki ayetten de anlaşılacağı gibi, Kuran uyan bir toplumda insanlar haksız yere öldürülmez, evlerinden sürülmez, işkence görmez, haksızlığa uğratılmazlar. Daha önceki konularda da belirttiğimiz gibi, Kuran, insanlar arasında adaletle ve güzellikle davranılmasını emretmektedir. Bunun aksi davranışlardan, zulümden, çıkarcılıktan, başkalarının hakkına tecavüz etmekten insanları sakındırmaktadır. Yeryüzündeki zulme ve adaletsizliğe razı olmadığını söyleyen kişilerin yapması gereken de, Allah'ın varlığını, hesap gününü ve Kuran ahlakını insanlara tebliğ etmektir. Doğru olanın bu olduğunu bildiği halde tebliğden kaçınan, gördüğü zulümlere göz yuman bir insan ise Allah'ın azabından korkmalıdır. Çünkü Allah insanları yeryüzüne yerleştirmiş ve onların nasıl davranışlarda bulunacağını deneyeceğini haber vermiştir:

Andolsun, sizden önceki nesilleri, resulleri kendilerine apaçık deliller getirdiği halde, zulmettikleri ve iman etmeyecek oldukları için yıkıma uğrattık. İşte Biz, suçlu-günahkar olan bir topluluğu böyle cezalandırırız. Sonra, nasıl yapıp-davranacaksınız diye gözlemek için, onların ardından sizi yeryüzünde halifeler kıldık. (Yunus Suresi, 13-14)

Savaşların Nedenleri

Dünya üzerinde gerçekleşen savaşların nedenlerini incelemek, bu vahşetlerin ne kadar anlamsız sebeplerle başlatıldığını anlamak için yeterlidir. Hiçbirinin binlerce insanın hayatını kaybetmesine, sakat kalmasına değecek bir nedeni yoktur. Yıllarca süren, binlerce kişinin ölmesine ve yaralanmasına, binlercesinin evlerini terk etmelerine, ülke ekonomilerinin çok büyük bir yıkım yaşamasına neden olan bu savaşların en önemli sebebi, savaşları örgütleyenlerin bozguncu karakterleri ve birbirlerinin hakkına tecavüz etmeleridir. Bencil ve acımasız olan, merhamet, şefkat yardımlaşma gibi her türlü insani duygudan uzak, kişisel hırslarını ve liderlik arzusunu tatmin peşinde koşan insanları içine alan bu bozguncu karakter Kuran'da şu şekilde tarif edilmektedir:

O, iş başına geçti mi (ya da sırtını çevirip gitti mi) yeryüzünde bozgunculuk çıkarmaya, ekini ve nesli helak etmeye çaba harcar. Allah ise, bozgunculuğu sevmez. Ona: "Allah'tan kork" denildiğinde, büyüklük gururu onu günaha sürükler, kuşatır. Böylesine cehennem yeter; ne kötü bir yataktır o. (Bakara Suresi, 205-206)

Bir ülke diğerine ait olan topraklarda geçmişe yönelik hak iddia eder, o ülkeye saldırır ve savaşların bir bölümü bu şekilde başlar. Bir parça toprak uğruna başlatılan bu savaş iki ülkeyi de geriye götüren çalkantılı bir dönem halini alır. Savaş bir türlü

bitmek bilmez, iki taraf da silahlanmak için tüm maddi varlığını harcar. Ülkelerin bütçeleri sağlık ya da eğitim yerine silahlanmaya ayrılır ve hiçbir sonuç elde edilmez. Bu çatışmalardan çıkar elde eden gruplar, silah lobileri, büyük şirketler vardır. Zarar gören kesim ise çoğunluğu oluşturan halktır. Sonuç genellikle her iki taraf için de çok büyük bir yıkım olur. Çünkü yeryüzünde zorbalık yapan her kavim çeşitli sıkıntılarla karşılaşır, dünya üzerinde rahatlık içinde yaşayamaz. Allah haksızlıkta bulunanları acıklı bir azapla müjdeler:

Yol, ancak insanlara zulmeden ve yeryüzünde haksız yere 'tecavüz ve haksızlıkta bulunanların' aleyhinedir. İşte bunlara acıklı bir azap vardır. (Şura Suresi, 42)

Savaşların bir başka nedeni de yeraltı kaynakları, doğal zenginlikler, madenler ya da sudur. Bazı ülkeler kendinde olmayıp, komşularında mevcut olan bu kaynaklara göz diker ve bir şekilde elde etmek için çatışmalar çıkarmaya çalışır. İyi bir planlama, yüksek bir teknoloji ile bu sorunların üstesinden gelmek mümkünken savaş çıkarıp, hepsinin kendi kontrolünde olmasını ister. Böyle bir durumda masum insanların, kadınların, çocukların ölmesini umursamaz. O ülkede karışıklık çıkarır, su kanallarını bombalar, her türlü zulmü makul karşılar.

Kuran Ahlakının Yaşanmamasının Sonuçları

Allah, Nisa Suresi'nde de belirtildiği gibi ihtiyaç içinde olan insanlara yardım konusunda inanan her kişiye bir sorumluluk yüklemiştir:

Size ne oluyor ki, Allah yolunda ve: "Rabbimiz, bizi halkı zalim olan bu ülkeden çıkar, bize Katından bir veli (koruyucu sahib) gönder, bize Katından bir yardım eden yolla" diyen erkekler, kadınlar ve çocuklardan zayıf bırakılmışlar adına savaşmıyorsunuz? (Nisa Suresi, 75)

Kuşkusuz burada öncelikle yapılması gereken, insanlara Allah korkusunun ve ahirette hesap vereceklerinin hatırlatılmasıdır. Bunun dışında yapılan girişimlerin ise kesin bir sonuç vermesi zordur. Çünkü ancak Allah korkusu olan bir insan zulümden, haksızlıktan, insanları katletmekten çekinebilir. Aksi takdirde onu engelleyecek bir güç olmaz; her fırsat bulduğunda tekrar eski tutumuna geri döner. Ancak Kuran ahlakının üstünlüğünün, güzelliğinin farkına varacak olan insanlar sürdürmekte oldukları zulüm dolu hayattan vazgeçebilirler ve diğer insanları da vazgeçirmek için çalışabilirler. Bu nedenle de tüm Müslümanlara bu insanlara dini tebliğ etme sorumluluğu düşmektedir. Dinin güzellikleri, insanlara kazandıracakları, vereceği zevk ve güven insanlara anlatılmalıdır. Böylece bu savaşların devam etmesi için bir neden kalmayacak, her türlü aksaklık barış içinde çözümlenecektir. Ancak şunu da belirtmek gerekir ki bu barış, Kuran'ın çağırdığı ahlaka yalnızca belirli kişilerin icabet etmesiyle olmaz. Dünya genelinde kesintisiz bir huzurun sağlanması yine dünya genelinde bu ahlakın benimsenmesiyle mümkün hale gelir. Aksi takdirde yalnızca belirli bölgeler Kuran'ın sunduğu güzelliklerden faydalanabilirler. Diğer insanlar yine kargaşa, zulüm, savaş, yoksulluk, ezilmişlik dolu bir hayat yaşarlar.

Yardım Bekleyen Ülkelerden Yükselen Ses

Allah'a iman eden ve Kuran ahlakını hayatının her anında yaşayan insanlar için çevrelerinde gerçekleşen her olayda çok büyük hikmetler ve işaretler bulunmaktadır. Çünkü Allah her olayı bir sebep üzerine yaratmakta, insanları da bunlar karşısındaki tavır ve tutumlarıyla denemektedir. İnanan her insanın üzerine düşen sorumluluklar vardır. Allah'ın varlığını ve birliğini anlatmak, insanları kötülükten men etmek, iyiliği emretmek ve Allah'ı inkar eden her türlü akıma karşı fikri bir mücadele yürütmek. Böylece dinin gerektiği gibi anlatılmasıyla güçlü vicdana sahip, Allah'tan korkan topluluklar oluşacak, dinin yaşanmamasından kaynaklanan tüm problemlerin çözümü kendiliğinden ortaya çıkacaktır. Allah, **"(Yeryüzünde) Fitne kalmayıncaya kadar onlarla savaşın. Eğer vazgeçerlerse, artık zulüm yapanlardan başkasına karşı düşmanlık yoktur." (Bakara Suresi, 193)** ayetiyle inananların üzerine düşen bu sorumluluğu hatırlatmaktadır. Daha önce de belirttiğimiz gibi günümüzde yapılması gereken öncelikli mücadele, dini inkar eden maddeci felsefeyle yapılan fikri mücadele olmalıdır. Elbette ki bu mücadele Kuran'da tarif edilen barışçı ve uzlaşmacı yaklaşım içinde gerçekleştirilir. Bunun sonucunda, ideolojik zeminleri ve dayanak aldıkları felsefeleri çökertilen tüm düşünce sistemleri birer birer ortadan kalkacaktır. Allah, **"Hayır, Biz hakkı batılın üstüne fırlatırız, o da onun beynini darmadağın eder. Bir de bakarsın ki, o, yok olup gitmiştir. (Allah'a karşı) Nitelendiregeldiklerinizden dolayı eyvahlar size." (Enbiya Suresi, 18)** ayetiyle bizlere hakkın karşısında batılın kesinlikle ortadan kalkacağını bildirir.

Bu nedenle de dinin Kuran ahlakından uzak olan tüm insanlara anlatılması, insanların dinsizliğin sonuçlarından biri olan karanlık dünyadan çıkmaya teşvik edilmeleri gerekmektedir. Kitabın ilerleyen bölümlerinde de dünya üzerinde çatışmaların yaşandığı ülkelerden bahsedilmesinin sebebi, bu konuda bilgi aktarmak değildir. Çünkü bu ülkelerle ilgili olarak yazılmış binlerce kitap, onbinlerce tez bulmak mümkündür. Burada bu konu üzerinde durulmasının amacı, çözüm bekleyen zayıf bırakılmış insanlara yardım elinin uzatılmasıdır. İnananlara bu şerefli görevi bir kez daha hatırlatmak, dünya üzerinde yaşanan tüm çatışmaları, zulüm gören insanları, kadınları, çocukları, "zayıf bırakılmış" halkların durumunu düşündürmek açısından bu konu çok büyük önem taşımaktadır. Kimse "bu savaş benim bulunduğum yerden çok uzak, benim yapabileceğim birşey yok" diye düşünmemelidir. Yoksa bir savaş bitecek bir diğeri başlayacak ve hiçbir zaman bir çözüm bulunamayacaktır.

Çözüm üretmek adına trilyonlar harcayarak kuruluşlar oluşturup, buralarda yüzlerce kişiyi gereksiz yere istihdam etmenin çözüm olmadığını herkes çok iyi bilmektedir. Çünkü bu tip bazı kuruluşların şu ana kadar ne kadar çözüm ürettikleri, ne kadar insanın hayatını kurtardıkları ortadadır. Bugün herkes çok iyi bilmelidir ki

Kosova'da, Bosna'da, Keşmir'de, Filistin'de zulüm gören ve "bir yardımcı" bekleyen bu kişiler için tek çözüm Kuran ahlakının yaşanmasıdır.

Çeçenistan'da Yaşananlar

2000'li yıllara girmek üzere olduğumuz şu günlerde dünya kamuoyunda yer alan konulardan biri, yıllardır süregelen Çeçenistan-Rusya savaşıdır. Özellikle de Rusya'nın sivillere yaptığı bombardımanlar, kadınlara, çocuklara ve silahsız halka yaptığı saldırılar konuyu daha da önemli bir hale getirmektedir. Pazar yerlerine, hastanelere, doğumevlerine yönelen bombalar, kadınları, çocukları, yaşlıları en savunmasız hallerinde yakalamakta ve herşey tüm dünyanın gözleri önünde gerçekleşmektedir. Sadece bir doğumevindeki bombalamada on beş bebek hayatını yitirmiştir. Savaştan kaçıp, sınırı geçmeye çalışan masum halka karşı askerlerine "vur" yetkisi veren, hatta mülteci konvoylarını bombalayan Rus yönetiminin vurdumduymaz tavrı ise bu vahşeti daha açık bir şekilde ifade etmektedir.

Masum halka uygulanan katliamın bir örneğine Kuran'da tarif edilen Firavun döneminde de rastlarız:

Sizi, dayanılmaz işkencelere uğrattıklarında, Firavun ailesinin elinden kurtardığımızı hatırlayın. Onlar, kadınlarınızı diri bırakıp, erkek çocuklarınızı boğazlıyorlardı. Bunda sizin için Rabbinizden büyük bir imtihan vardı. (Bakara Suresi, 49)

Kuran'da da dikkat çekildiği gibi savunmasız halk, her dönemde Firavun karakterindeki bu kişiler tarafından birinci hedef olarak seçilmektedir. Savunmasız halkı çok büyük tehlike altında olan bu ülkenin tarihine kısaca göz atmak, yaşanan vahşeti anlamak açısından faydalı olacaktır.

Çeçenistan'ı da içine alan Kafkasya 1918 yılından itibaren Sovyet Rusya'nın hakimiyeti altındaydı. Bu dönemde komünist Moskova çok geniş bir bölgede hakimiyet kurarken, etnik grupların yoğun olarak yaşadığı toprakları da suni sınırlarla birbirinden ayırmıştı. Hatta bazı halkların yerleri değiştirilerek, etnik ayrım daha da arttırılmıştı. İkinci Dünya Savaşı'nda komünist yönetim Kafkas halkları bir gecede trenlere bindirerek Sibirya'ya ve Orta Asya'ya sürdü. Yüzbinlerce insan yollarda hayatını kaybederken, geride kalan topraklara başka halklar yerleştirildi. Daha sonra yurtlarına dönen bu topluluklar, evlerinde başka insanların yaşadıklarını gördüler. Bugün o bölge içinde yaşanan anlaşmazlıklar, Moskova'nın o dönemdeki "böl ve yönet" politikasına dayanmaktadır.

Sovyetler Birliği'nin dağılmasının ardından Rusya içindeki etnik gruplardan bazıları bağımsızlıklarını ilan ettiler. Kimileri ise Rusya içinde kalarak, ekonomik ilişkilerinde bağımsızlaşma yoluna gitti. Yıllar süren komünist Rus yönetimi altında çok

büyük baskılar gören 1 milyon nüfusa sahip Çeçenler, Johar Dudayev önderliğinde bağımsızlık savaşına başladılar. Yaşanan on sekiz aylık şiddetli savaştan sonra Çeçenler 1996 yılında Rus ordularının çekilmesiyle bağımsızlığını ilan etti. Fakat Çeçenistan'ın nihai statüsü 2001 yılında Moskova'yla Grozni arasında yeniden görüşülmek üzere rafa kaldırıldı. Çatışmalar daha küçük çaplı olsa da devam etti.

Çeçenistan'ın bağımsızlık mücadelesi diğer cumhuriyetleri de hareketlendirdi. Kuzey Kafkasya halkları 1998 yılında Çeçenistan'ın başkenti Grozni'de Kuzey Kafkasya Halkları Şurası'nı topladı. Buluşmada Kuzey Kafkasya halkları arasında çatışma çıkmaması konusunda fikir birliğine varıldı. 1999 yılında yaşanan çatışmaların kökeni işte bu toplantıda alınan kararlarla ilgiliydi. Ruslar Dağıstan'da bazı köyleri kuşatarak bombardımana tutmaya başladı. Toplam 1500 kişilik nüfusu olan bu köyler Çeçenistan'dan yardım istediler. Çeçen gazisi Şamil Basayev 1999'un yaz aylarında Rus zulmünden kurtulmak için kendilerinden yardım isteyen Dağıstan halkına yardıma başladı. Bombardıman altında kalan köylerden sadece iki kişi kurtuldu ve Rusya ile Çeçenistan arasındaki yeni savaş bu şekilde başladı.

Dağıstan, nüfusunun yüzde 80'i Müslüman olan, Çeçenistan'a komşu bir Kafkas ülkesidir. Dağıstan'ın Çeçenistan'dan yardım istemesinin sebebi ise Çeçenlerin 1996 yılında Ruslara karşı elde ettikleri büyük başarıydı.

Rusya'nın Çeçenistan konusunda bu kadar saldırgan bir yaklaşım sergilemesinin altında çok farklı çıkarlar yatmaktadır.

Fakat savaşlarda neden her ne olursa olsun en büyük zulmü gören, en çok kayıp veren her zaman için kadınlar, çocuklar ve zayıf bırakılan kişiler olur. Yoklukla, açlıkla, hastalıklarla, susuzlukla boğuşan ve tüm bu yoklukların içinde yaşamını devam ettirmeye çalışan hep onlardır. Rusların başından beri istediği Çeçenlerin göç etmesini sağlamak, halkları asimile etmek ve Çeçenistan'a farklı kökenlerden insanların iskan edilmesini sağlamaktır. Bu amaçla binlerce masum insanın katledilmesi ise makul karşılanmakta, üstelik dünya ülkelerinin gözü önünde gerçekleştirilen bu katliama açıkça göz yumulmaktadır.

Keşmir'deki Savunmasız Halk

Keşmir, Hindistan ve Pakistan arasında yıllardır süregelen ve yine binlerce sivilin hayatını kaybettiği bir savaşın yaşandığı bölgedir. Ülkede İngiliz sömürgesi sona erdikten sonra Hintli Müslümanlar Hindistan'dan ayrılıp Pakistan'ı kurdular. Pakistan ve Hindistan arasında nüfus mübadelesi yapıldı. Hindistan sınırları içinde yaşayan çok sayıda Müslüman Pakistan'a göç etti. Ancak nüfusunun ezici çoğunluğu Müslümanlardan oluşan Jammu/Keşmir eyaleti, Hint yönetiminin oyunları ve İngilizlerin desteğiyle Hindistan egemenliğinde kaldı. O tarihten bu yana Keşmir çok büyük katliamlara sahne olmaya devam etmektedir. Keşmirliler Pakistan'a katılmak istemekte ve genelde bağımsızlık talebi gütmemektedirler. Fakat Hinduların Müslümanlara yaptığı

baskı gün geçtikçe daha da artmaktadır. Hatta Hintliler Keşmirli Müslümanlara karşı kimyasal silah kullanmaktadırlar.

Keşmirli Müslümanlar geçmişte Hint yönetimine direnmek ve bağımsızlıklarını kazanmak istemişlerdi, bunun üzerine 1947, 1965, 1971 yıllarında üç büyük katliam gerçekleştirildi. On binlerce Keşmirli Müslüman öldürüldü, kadınlara tecavüz edildi, çocuklar katledildi. 1990'dan bu yana da aynı katliam, soykırım ve asimilasyon politikası devam etmektedir. Uluslararası örgütlerin raporlarına göre yüzlerce kişi işkence sırasında ölmüş, binlerce kişi sakat kalmış, evler kundaklanmış, gazeteler ve İslami eğitim veren okullar kapatılmıştır. İnsanlar halen mağara benzeri yerlerde, çok zor şartlar altında yaşamlarını devam ettirmeye çalışmaktadırlar.

Çoğu insan belki kendisinden kilometrelerce uzakta yaşanan bu katliamlar için "ne yapabilirim ki" diye düşünebilir. Ama bu, son derece insaniyetsiz ve Kuran ahlakından uzak bir düşünce tarzıdır. Çünkü kitabın başında da vurguladığımız gibi inananların üzerine düşen sorumluluk en yakınındaki kişilerden başlayarak dinin tüm dünyaya anlatılmasıdır. Aşağıda Keşmir'deki mülteci kamplarını ziyaret eden bir gazetecinin izlenimlerine yer verilmektedir. Yalnızca bu tasvirler dahi bir insanın vicdanını harekete geçirmek için yeterli olmalıdır. Söz konusu gazetecinin yazısında, kamptaki hayat şu şekilde tasvir edilmiştir:

Ambor mülteci kampı 1990 yılında Camu Keşmir'den kaçan Keşmirliler için kurulmuş. Hayat standartları normalin çok çok altında. Küçük küçük toprak evlere insanlar adeta tıkışmış. Girdiğimiz tek odalı bir evde bir tek yatak var. Kaç kişi kaldığını sorduğumuzda aldığımız cevap "9 kişi" . Kampta toplam 1110 kişiden oluşan 214 aile yaşıyor. Hayat standartlarının çok düşük olduğunu görmek için topraktan yapılmış evlerden bir tanesine girmeniz yeterli. Evler genelde iki odalı. Odalarda birkaç tane kullanılamayacak çanak çömlek. Bir veya iki tane yatak.. Yataklara yatak demek için bin şahit gerekli. Köşede oturmuş bir anne, kucağında bebeği. Kimi zaman içerisinde tutuşturulmuş üç beş dal parçasının bulunduğu toprak ocakta kaynayan bir kazan. Etrafta kum veya yaş yiyecek adına hiçbir şey yok! Ama utandığımdan hiçbir kazanın kapağını açma cesareti bulamadım. Hangi çadıra girdiysek ortada ne yiyecek adına ne yatacak adına hiçbir şey görmedik! Çadırların birinde ortada yerde küçük eski bir bez parçası seriliydi. Belli ki yatak olarak kullanılıyordu. "Bu çadırda kaç kişi kalıyor.?" diye sorduğumda aldığım cevap "11 kişi" idi... Ve dışarda yine tek tük kaynayan bir saç kazan!

Kosova'da Yürütülen Etnik Temizlik

Kosova'nın içinde bulunduğu bölge 1912'deki Balkan Savaşı'na kadar Osmanlı egemenliği altındaydı ve halkının çoğunluğu Müslümanlardan oluşuyordu. Osmanlı hakimiyetinin sona ermesinden sonra da bölge halkları bu mirası devam ettirmişlerdi.

Soğuk Savaşın bitiminden sonra dünya üzerinde yeni bir dönem başladı. Özellikle de Balkanlar'da rejim ve harita değişiklikleri yaşandı. Osmanlı'nın mirasını devam ettiren kuşak da, bu değişimin tam merkezinde yer aldı. Bosna'da ve Kosova'da yaşananlar bunun bir sonucudur. Kendi döneminde bir "denge unsuru" olan Osmanlı Devleti'nin tarih sahnesinden çekilmesinden sonra ortaya çıkan boşluğu Dünya Savaşları ve kurulan yeni devletler dolduramadı ve yaşanan çatışmalar bu boşluğun bir göstergesi oldu.

Bosna'da Üç Yıl Devam Eden İnsanlık Dışı Katliam

Bosna'da üç yıl boyunca Müslümanlara karşı yürütülen vahşet, yeryüzünde zulüm gören insanların durumunu anlatmak için önemli bir örnektir. Sırplar Nisan 1992'de başlattıkları bu savaş sayesinde Müslümanları birkaç haftada yok edeceklerini ya da göçe zorlayacaklarını hesaplıyorlardı. Ama Bosnalı Müslümanların oluşturduğu ordu çok kısa sürede toparlandı ve kimsenin ummadığı bir direnç gösterdi. Savaş 1995 baharına kadar sürdü. Ve bu savaş boyunca tarihte eşine az rastlanır bir vahşet yaşandı. Sırplar tarafından öldürülen Bosnalı Müslümanların sayısı 200 bini aştı, 2 milyon insan evlerinden sürüldü, 50 bine yakın Müslüman kadına tecavüz edildi, Sırp toplama kamplarına alınan Müslümanlara inanılması zor işkenceler yapıldı, on binlercesi sakat kaldı... İşin en dikkat çeken yanı ise Bosnalılarla, onlara bu vahşeti uygulayan Sırplar'ın aynı ırktan olması ve aynı dili konuşmasıdır. Tek fark dindir. Diğer bir deyişle Bosna'da ve Kosova'da yaşananlar tam anlamıyla bir din ayrımcılığıdır. (Ayrıntılı bilgi için bkz. Gizli El Bosna'da, Harun Yahya, Vural Yayıncılık)

En Büyük Müslüman Ülkede İslam Karşıtı Diktatörlük: Endonezya

Uzakdoğulu Müslümanların yaşadığı zorlu hayat da dünyanın diğer savaş halindeki ülkelerinden hiç farklı değildir. Endonezya dünyanın en büyük Müslüman ülkesidir. Bu bölge Avrupa kıtası kadar geniş bir alana yayılmış olan Uzakdoğu takımadalarından oluşur ve 200 milyonu aşkın nüfusa sahiptir. Halkın %87'si Müslüman olan Endonezya'da 300'den fazla etnik grup yaşamakta ve Müslüman topluluk çok büyük bir baskı görmektedir.

Uzun süre Hollanda sömürgesi olan Endonezya'da yönetim ülkenin %7'sini oluşturan Java kökenlilerdedir. İktidara geldikten sonra ülkede tam bir hakimiyet sağlamaya çalışan Javalılar, bunu başarabilmek için ülkenin etnik yapısı son derece

karmaşık olmasına rağmen, Endonezya milliyetçiliği -diğer bir deyişle Java milliyetçiliği- kavramını ortaya attılar. Bu milliyetçilik dayatmasına karşılık 1953 yılında Açe Sumatra Müslümanları bağımsız bir devlet kurduklarını ilan ettiler. Bunun üzerine yönetim Müslümanları vatan haini ilan etti ve katliamlara girişti. Bu arada 1968 yılında başa ABD destekli General Suharto geçti ve Uluslararası Af Örgütü'nün verdiği rakamlara göre 1 milyona yakın kişiyi katletti.

1998 yılında 7. kez devlet başkanlığına getirilen Suharto rejimi tüm yönetime kendi yakınlarını getirdi. Bunun üzerine baskıcı rejime ve ekonomide yaşanan her türlü zorluğa karşı yıllardır hayatını devam ettirmeye çalışan halk sokaklara döküldü. Ülkedeki pek çok ürüne yüzde yüze varan zamların yapılması zaten çok büyük bir yoksulluk içinde boğuşan halk için bardağı taşıran son damla oldu ve başkent Jakarta savaş alanına döndü. Askeri yönetim silah kullanarak bu ayaklanmayı durdurmaya çalıştı ve yine binlerce masum insanı katletti. Ancak olaylar durulmak bilmiyordu. Oysa halkın istediği tek şey daha iyi şartlar altında yaşamak, baskı ve zulümden kurtulmaktı.

Suharto'nun istifası da düzenin kurulması için yeterli olmadı. Bundan sonra pek çok yönetim değişmesine rağmen, Endonezya'daki çatışmalar bir türlü dinmek bilmedi.

Bu tip adaletsiz bir ortamın, zulmün, kargaşanın önünün alınmasının tek yolu kitabın başından beri ifade ettiğimiz gibi Kuran ahlakının yaşanmasıdır. Çünkü Kuran ahlakının yaşanması, fikir ayrılıkları, maddi eşitsizlik, adaletsizlik, şiddet gibi olayları ortadan kaldırır. Bu tarz olayların yaşanmadığı toplumlarda da zulüm ortamı oluşmaz.

Dünyayla Tüm Bağlantıları Koparılan Bir Müslüman Topluluk: Doğu Türkistan'da Yaşayan Uygur Türkleri

Doğu Türkistan, belki çoğu kişinin adını duymadığı ya da yerini bile bilmediği bir ülkedir. Türkiye'nin iki katı kadar yüzölçümüne sahip bu bölgede dinini yaşamak isteyen Müslüman halkın komünist Çin rejiminden çektiklerinden ise insanların haberi bile yoktur. Topraklarına giriş ve çıkışın yasak olduğu bu Müslüman Türk topluluğun bir adı Uygur, Çinliler'e göre ise Sincan Eyaleti'dir. Kesin bir bilgi edinmek mümkün olmamasına rağmen, ilgili dernek ve kuruluşların tahminlerine göre Doğu Türkistan'da bugün 20 ila 30 milyon Uygur yaşamaktadır.

Doğu Türkistan'ı Çin açısından bu kadar değerli kılan doğal kaynaklarıdır. Tarım Ovası'nda keşfedilen petrol yataklarına yeni araştırmalarla her geçen gün yenileri katılmaktadır. Çin resmi kaynaklarına göre bu bölgede 20 ila 40 milyar ton arasında petrol rezervi bulunmaktadır. Bazı batılı petrol şirketleri de bu potansiyelin Suudi Arabistan'ın petrol rezervlerine eş değerde olduğunu iddia etmektedirler.

Doğu Türkistan yaklaşık 250 yıldır Çin egemenliği altında yaşıyor. Bağımsızlık için giriştikleri her türlü çaba şiddetle bastırıldı. Çinliler bir İslam toprağı olan Doğu

Türkistan'ı kendi toprakları olarak tanımladılar. 1949 yılında Mao önderliğindeki komünistlerin Çin'in yönetimini ele geçirmesinden sonra Doğu Türkistan'daki Müslüman halklar üzerindeki baskılar daha da arttı. Asimile olmayı reddeden Müslüman halklar vahşice katledildi, her türlü hakları ellerinden alındı. 1949 yılından günümüze yaklaşık olarak 35 milyon kişi öldürüldü. Halkın hayatta kalan bölümü ise çok büyük işkence ve eziyetlere maruz kaldı. İnsanlar diri diri toprağa gömüldü, kadınlara tecavüz edildi... 1953 yılında bölgede % 75 Müslüman'a karşılık % 6 Çinli varken bu sayı 1990 yılında % 40 Müslüman'a karşılık % 53 Çinli olmuştur. Bu sayı yaşanan soykırımın çok önemli bir göstergesidir.

Bu bölgede yaşananların Kosova'da ya da Bosna'da yapılanlardan tek farkı ise dünya ile bağları tamamen koparıldığı için bilgi almanın çok zor olmasıydı. Çin, internet üzerinde bilgi alışverişini dahi çok sıkı kontrol altında tutmuş, yani bu ülkede yaşananların duyulmaması için çok büyük bir çaba sarf etmişti. Dünyadaki birçok ülke ise buradaki masum, savunmasız halkın yaşadıklarını görmezlikten gelmiş ve Çin'in bir iç sorunu olarak tanımlamıştır. Kısaca Doğu Türkistan'da gerçekleştirilen soykırım, komünizm ve dinsizliğin yaşandığı Çin gibi ülkelerde insan hayatının ne kadar "ucuz" görüldüğünün çok açık bir göstergesidir. Kendi kültüründen farklı özelliklere sahip olan insanları yok etmek, kobay gibi kullanarak üzerlerinde deneyler yapmak, en insafsız işkenceleri uygulamak bu karakterdeki insanlarca çok makul görülebilmektedir.

Vahalarla Kaplı Fakir Bir Ülke: Çad

Çad bağımsızlığını kazandıktan sonra, ülkenin çoğunluğunu Müslümanların oluşturmasına rağmen eski sömürgeci yönetimlerle güçlü bağlantıları olan Hıristiyanlar iktidara getirilmişti. Bakanlıklar da sekiz Hıristiyan, sekiz Müslüman olarak ikiye bölünmüştü. Oysa ülkede 2 milyon Müslüman, 800.000 kadar da Hıristiyan yaşamaktaydı.

Ülke içindeki ilk çatışmalar Hıristiyan yönetimin İsrail'le diplomatik ilişki kurmasıyla başladı. Çünkü Müslüman Çadlılar Filistin olayı nedeniyle bu konuda çok hassastılar. İsrail'le kurulan ilişkiyi Filistinliler'in haklı davasına karşı yapılan bir tavır olarak düşünüyorlardı. İktidardaki Müslüman kadronun İsrail'e karşı tutum alması, bir sabah tüm Müslüman bakanların görevden alınmasıyla sonuçlandı. Pek çok kişi tutuklandı, sürgüne gönderildi, mallarına el kondu. Bu olaylardan sonra Müslümanlara yönelik çok büyük bir baskı dönemi başladı. Bu da 1000 kişinin ölümüne ve binlerce kişinin yaralanmasına yol açan başarısız bir halk ayaklanmasına neden oldu.

Filipinler

Filipinler yüzyılın başında Amerikan egemenliği altına girmişti. 1946 yılında Amerika Filipinler'e bağımsızlığını verdi. Amerikalılar'ın çekilmesinden sonra adaya Amerikan ekolü olan Filipinolar hakim oldular. Böylece adadaki Müslümanlar Filipinolar'ın egemenliği altına girmiş oluyordu. Filipinolar ülkedeki egemenliklerini sağlamlaştırmaya ve özellikle de Müslümanların topraklarını ellerinden almaya yönelik bir politika izlemeye başladılar. Çıkarılan bir yasayla bir Müslüman'a bir Filipino'ya verilenin üçte biri kadar toprak veriliyordu. Bunun sonucunda 10 yıl içinde 3.5 milyon Filipino göçmeni Müslümanların topraklarına yerleşti. Bunun üzerine Müslümanlarla Filipinolar arasında çatışmalar başladı. Kendi haklarını korumak isteyen Müslümanlar Cumhurbaşkanı Ferdinand Marcos ile uzlaşamadılar. Marcos yönetimi ise Müslümanları tamamen sindirmek için geniş kapsamlı bir operasyon başlattı. Marcos kendini Silahlı Kuvvetler Komutanı ve Başkan ilan etti, anayasayı askıya aldı ve sıkıyönetim ilan etti.

Moro Ulusal Kurtuluş Cephesi (MNLF) ve yönetim arasında çok kanlı çarpışmalar yaşandı. 50 binin üstünde Müslüman hayatını yitirdi. Bunların çoğu sivillerdi. On binlerce kadın, çocuk ve yaşlı öldürüldü. Müslümanları yok etmek için özel eğitilmiş terör timleri kuruldu. Öldürdükleri kişilerin beyinlerini parçalayıp, kanlarını içen bu vahşi gerillalar öldürdükleri her kişide özel işkence yöntemleri uyguluyorlardı. İşkencelerle öldürülen bu kişilerin her türlü mal varlıkları da yağmalanıyordu.

Marcos'dan sonra yönetime gelen diğer yönetimler sırasında da bu vahşi tutum hiçbir şekilde değişikliğe uğramamıştır ve etnik soykırım aynı hızla devam etmektedir.

Lübnan

Dünya üzerindeki Müslüman ülkeler yıllardır çok büyük çatışmalara, savaşlara sahne olmaktadır. Fakat bunların içinde en uzun süredir devam edeni, Filistin halkının radikal Siyonist liderlerce başlatılan işgale karşı yürüttükleri mücadeledir.

Bu görüşe sahip liderlerin başka devletlerin de desteği ile başlattığı bu işgal, yıllar süren planlı bir işgal olup, arkasında yüzbinlerce ölü, mülteci ve kanlı bir tarih bırakmıştır. Bu işgal boyunca çok büyük çatışmalarla, savaşlarla, katliamlarla karşı karşıya kalan Lübnan'da yaşananlar ise masum halkın çektiklerinin sadece bir kısmını yansıtmaktadır.

İsrail'in yakın komşusu olan Lübnan, 1950'lerden sonra sık sık radikal siyonist liderler tarafından yönetilen İsrail kuvvetlerinin müdahalesi altında kalmıştır. Bu liderlerin desteklediği ve bilinçli olarak çıkardığı iç çatışmalar sonucunda çok büyük bir dağılma sürecine giren Lübnan, zamanla her türlü işgale açık duruma gelmiştir. Lübnan'da yaşayan Ortodoksları, Katolik Maruniler'i, Şiiler'i, Dürziler'i, Sünniler'i kışkırtan bu radikal siyonist liderler böl-yönet politikasının sonuçlarını yavaş yavaş almış, ülkedeki bu gibi grupları birbirine düşürmüştür.

28 yıl kadar devam eden bu işgal planı, 1982 yılındaki işgale kadar sürmüştür. İç savaş Lübnan'da her azınlığın kendisine ait küçük bölgelerde sıkışıp kalması ile sonuçlandı. Burada ilginç olan her azınlığın radikal siyonist liderlerden destek alması, silahlarını yine onlardan temin etmesiydi. Özellikle de daha sonra iktidarı ele geçirecek olan Falanjistler bu kesimle çok büyük bir dostluk yaşıyordu.

Lübnan'daki iç savaşın görünüşteki sebebi Kral Hüseyin tarafından Ürdün'den çıkarılan Filistinliler'in Lübnan'a yerleştirilmeleriydi. Radikal siyonist liderler tarafından Lübnan'dan Filistinliler'i çıkarmanın gerekliliğine inandırılan Hıristiyanlar, onları kovmak için şiddetli bir mücadeleye giriştiler. Bu çatışma sırasında mücadele edenler Hıristiyanlarla Müslümanlar gibi görülse de onlar da kendi aralarında parçalara ayrılmışlardı. Bu iç hesaplaşmalar sırasında radikal siyonistler tarafından yönetilen İsrail de zaman zaman Lübnan sınırına tecavüzlere başladı. Bu arada koyu bir Müslüman görüntüsü veren Suriye'nin de ABD ve İsrail desteğiyle Lübnan'a saldırması durumu daha da kötüleştirdi.

Arkasına İsrail'in desteğini alan Falanjistler'in iktidara gelmesi ülkeyi tamamen kana buladı. Ülkedeki Filistinliler ve Müslüman Lübnanlılar çok büyük baskılar gördüler. 1978 yılında başlattığı işgalini 1982 yılındaki ikinci girişimiyle daha da güçlendiren İsrail, Filistinli mülteci kamplarında çok büyük katliamlar gerçekleştirdi ve Lübnan'ı tanınmaz hale getirdi. El Hevle, Sabra ve Şatilla'da sivillere karşı yapılan bu vahşi katliamlarla insanlık dışı görüntüler yer aldı.

"Öfkeli Soy Koruyuculuğu": Irkçılık

Hani o inkar edenler, kendi kalplerinde, 'öfkeli soy koruyuculuğu'nu (hamiyeti), cahiliyenin 'öfkeli soy koruyuculuğunu' kılıp-kışkırttıkları zaman, hemen Allah; elçisinin ve mü'minlerin üzerine '(kalbi teskin eden) güven ve yatışma duygusunu' indirdi ve onları "takva sözü" üzerinde 'kararlılıkla ayakta tuttu." Zaten onlar da, buna layık ve ehil idiler. Allah, herşeyi hakkıyla bilendir. (Fetih Suresi, 26)

Dünya üzerinde gerçekleşen pek çok bölgesel savaşın, iç savaşların ya da çatışmaların altında farklı ırklar arasında süregelen düşmanca duygular yatmaktadır. Birçok ülkede halen devam etmekte olan beyaz ırkın siyah ırka karşı saldırgan tutumunda, yakın tarih içinde milyonlarca insanın ölümüyle sonuçlanan Nazi kökenli Ari ırk fikrinde ya da Afrika'daki ülkelerde görülen kabile çatışmalarında karşımıza çıkan, işte bu "soy koruyuculuğu"dur. Bu anlayış içinde bir ırkın diğerinden fiziksel ya da zeka açısından üstün olduğu, üstün olanın diğerine saygı, sevgi, merhamet duymasının gereksiz olduğu, hatta ikisinin bir arada bulunmasının bile yanlış olacağı düşünülür. Oysa bu, son derece çarpık ve vahşice bir yaklaşımdır. Çünkü bu anlayışa göre farklı halkların var olmalarına gerek yoktur ve tüm "farklı olanlar" ortadan kaldırılmalıdırlar.

Kuran ahlakında ise farklı halkların ve kabilelerin yaratılmasının nedeni insanların birbirleriyle tanışmaları olarak bildirilir. Bu çeşitlilik Allah'ın yaratışındaki bir güzelliktir. Bir insanın daha uzun boylu, birinin kısa boylu olması, bir kişinin teninin beyaz diğerinin sarı renk olmasının hiçbir önemi yoktur. Bunlar Allah'ın takdir etmesiyle olmuştur ve her bir yaratılışta çok büyük güzellikler, hikmetler ve incelikler saklıdır. İnanan bir insan tek üstünlüğün takva ile yani Allah korkusu, Allah'a imandaki üstünlükle olduğunu çok iyi bilmektedir. Allah Hucurat Suresi'nde bu gerçeği şu şekilde bildirir:

Ey insanlar, gerçekten, Biz sizi bir erkek ve bir dişiden yarattık ve birbirinizle tanışmanız için sizi halklar ve kabileler (şeklinde) kıldık. Şüphesiz, Allah Katında sizin en üstün (kerim) olanınız, (ırk ya da soyca değil) takvaca en ileride olanınızdır. Şüphesiz Allah, bilendir, haber alandır. (Hucurat Suresi, 13)

Bir vahşet olarak karşımıza çıkan ırkçı anlayışın bilimsel dayanağı üzerinde durmakta da yarar vardır. Çünkü bu dayanak, Dünya üzerinde hüküm süren pek çok çarpık ideolojininkiyle aynıdır. Materyalizm, komünizm ve vahşi kapitalizm de aynı sözde bilimsel dayanaktan temel bulmakta ve onunla güç kazanmaktadır. İşte bu sözde bilimsel dayanak, Darwin'in evrim teorisidir. Evrim teorisinin adını ilk kez duyanlar bunun sadece biyolojinin ilgi alanına girdiğini ve kendi yaşamları açısından bir önem

taşımadığını düşünebilirler. Oysa evrim teorisi biyolojik bir kavram olmanın ötesinde, yaygın kitleleri etkisi altına almış çarpık birçok felsefenin altyapısını oluşturur.

Irkçılığın "Sözde" Bilimsel Dayanağı

Darwin, teorisini ilk ortaya attığı zaman dönemin bilim adamları arasında yaygın bir kabul görmemişti. Özellikle fosil bilimciler, onun bu iddiasının hayal ürününden başka bir şey olmadığının farkındaydılar. Ancak buna rağmen Darwin'in teorisi giderek daha fazla destek buldu. Çünkü Darwin, bu teoriyle birlikte, 19. yüzyılın hakim güçlerine bulunmaz bir temel sağlamış oluyordu.

Evrim fikri, Darwin'in *Türlerin Kökeni* isimli kitabıyla yaygınlık kazanırken, Avrupalılar da diğer kıta ve medeniyetlere yayılmayı sürdürüyorlardı. Başta İngiltere ve Fransa olmak üzere, Avrupalı devletler Güney Asya'nın önemli bir bölümünü, Afrika'nın neredeyse tümünü ve Latin Amerika'nın bir kısmını kolonileştirmekle uğraşıyorlardı. Kuzey Amerika'da ise kızılderili katliamı sürüyordu. Kısacası 19. yüzyılın ikinci yarısında, Batılı medeniyetler diğer medeniyetleri yağmalıyorlardı. Hiçbir hak sahibi olmadıkları bir ülkeyi zorla ele geçiriyorlar, sonra bu ülkedeki insanları baskı altına alıyorlar ve ülkenin kaynaklarına el koyuyorlardı. Ancak Batı, yaptıklarına meşruiyet sağlayacak bir açıklama bulmak zorunda hissediyordu kendini. İşte Darwinizm bu noktada emperyalistlere büyük bir fırsat sundu. Bu teoriyle birlikte sömürülen halkların "bir tür hayvan" oldukları düşüncesine "sözde" bilimsel bir dayanak göstermek mümkün hale gelmişti.

Darwin, teorisinin insan hakkındaki kısmını, 1871 yılında yayınlanan *İnsanın Türeyişi* adlı kitabında açıkladı. Bu kitapta, insanın maymunlarla ortak bir atadan geldiklerini öne sürüyordu. Ancak Darwin'in ilginç bir düşüncesi daha vardı. Ona göre bazı ırklar, diğer insanlara göre daha çok evrimleşmiş ve ilerlemişlerdi. Bazı ırklar ise, neredeyse hala maymunlarla aynı düzeydeydi.

Darwin'in teorisinin ikinci bir önemli yönü daha vardı. Darwin, canlıların ve insanların gelişimini "yaşam mücadelesi" kavramına dayandırıyordu. Ona göre, doğada acımasız bir yaşam mücadelesi, daimi bir çatışma vardı. Güçlüler her zaman güçsüzleri alt ediyor ve gelişme de bu sayede mümkün oluyordu.

Darwin, bu yaşam mücadelesi kavramının insan ırkları arasında da geçerli olduğunu öne sürdü. Türlerin Kökeni kitabına koyduğu alt başlık bile, onun insanlığa ırkçı bir açıdan baktığını gösteriyordu: "Türlerin Kökeni, Doğal Seleksiyon ve Yaşam Mücadelesinde Kayırılmış Irkların Korunması Yoluyla".

Darwin'e göre kayırılmış ırklar, Avrupalılardı. Kızılderililer, Afrikalılar ve diğer her türlü yerli halk ise evrim sürecinde geri kalmış ırkları oluşturuyorlardı. Bu çarpık anlayışa göre, insanların maymunları ya da diğer hayvanları ehlileştirmeleri ve kullanmaları nasıl meşruysa, bu geri ırkları ehlileştirmeleri, onları köle olarak

kullanmaları, topraklarına el koymaları, hatta öldürmeleri de o kadar meşruydu. Darwin kitabında bu ırklarla ilgili şöyle söylüyordu:

Belki de yüzyıllar kadar sürmeyecek yakın bir gelecekte, medeni insan ırkları, vahşi ırkları yeryüzünden tamamen silecek ve onların yerine geçecek. Öte yandan insansı maymunlar da kuşkusuz elimine edilecekler. Böylece insan ile en yakın akrabaları arasındaki boşluk daha da genişleyecek.[12]

Bu ifadelerinden de anlaşıldığı gibi, Darwin tam bir ırkçıydı. Avrupalılar'ın, dünyanın diğer ırklarından üstün olduğunu ve onları zaman içinde köleleştirip yok edeceklerini düşünüyordu.

Darwin'in ileri sürdüğü evrim kuramının toplumlara uygulanması ile gelişen bu teori, Sosyal Darwinizm olarak adlandırıldı ve hem emperyalizmin en büyük meşruiyet gerekçesi, hem de ırkçılığın en büyük dayanağı haline geldi. Sosyal Darwinizm'in en büyük popülarite kazandığı ülkelerden biri ise Almanya oldu.

Naziler ve Darwinizm

Neo-Naziler'in Darwin'in evrim teorisinden ilham almaları bir rastlantı değildir. Çünkü Darwinizm, en başından beri Nazi ideolojisinin ayrılmaz bir parçası olmuştur.

Nazizm, I. Dünya Savaşı'ndan yenik çıkan Almanya'da doğdu. Nazi Partisi'nin lideri, hırslı ve saldırgan bir kişiliğe sahip olan Adolf Hitler'di. Hitler'in dünya görüşünün temelini ise ırkçılık oluşturuyordu. Hitler Alman milletinin asli unsurunu oluşturan Ari ırkın, diğer tüm ırklardan üstün olduğuna ve onları yönetmesi gerektiğine inanmıştı. Ari ırkın yakında bin yıllık bir dünya imparatorluğu kuracağını hayal ediyordu. Hitler'in bu ırkçı teorilerine bulduğu bilimsel dayanak ise, Darwin'in evrim teorisiydi.

Hitler'in fikirlerine değer verdiği kişilerden biri, ırkçı Alman tarihçi Heinrich von Treitcshke idi. Treitcshke, Darwin'in evrim teorisinden şiddetle etkilenmiş ve ırkçı görüşlerini de Darwinizm'e dayandırmıştı. "Uluslar ancak Darwin'in yaşam kavgasına benzer şiddetli bir rekabetle gelişebilirler" diyordu. Treitcshke'nin diğer bir ifadesi ise onun diğer ırklara bakışını ifade ediyordu:

Sarı uluslar sanat yeteneklerinden ve siyasal özgürlük anlayışından yoksundurlar. Siyah ırkların görevleri ise beyazlara hizmet etmek ve sonsuza dek beyazların tiksintilerine hedef olmaktır… (çünkü) yamaklar olmaksızın hiçbir kültür var olamaz…[13]

Darwinizm'in ve Nazizm'in gelişmesinde büyük bir rolü olan, bu Sosyal Darwinizm'in faşist yorumu, Friedrich Nietzsche'nin Darwin'i benimsemesiyle ilk önemli adımlarından birini atmıştı. Nietzsche, insanların çoğunu "köle ahlakı"na sahip sefiller olarak görüyor, ancak aralarındaki az sayıda bir grubun "üstün-insan" olduğunu düşünüyordu. Aynı ayrım ırklar arasında da vardı; ırkların çoğu sefildi, ancak bir tanesi "üstün ırk"tı. Bu vasıfların oluşabilmesi için de sürekli bir savaş ve mücadelenin

gerekliliğine inanıyordu. Savaşın zaruri olarak gerçekleşen bir kötülük olarak değil de, ırkların ya da milletlerin gelişmesini sağlayan bir iyilik olarak algılanması, Nietzsche'den sonra, her türlü ırkçılığın ve nasyonalizmin de temel inançlarından biri haline gelecekti. Nietzsche'nin aşağıdaki sözü de bu yaklaşımı çok açık ifade eder:

Vicdandan, merhametten, bağışlamadan, insanların bu dahili zalimlerinden kurtulunuz; güçsüzleri baskı altına alınız, cesetleri üzerinden yukarıya tırmanınız...[14]

Bu sözlerden de anlaşılmaktadır ki, dinsiz bir yapının oluşturduğu mantık bozuklukları sınır tanımamaktadır. Bu ifadelerde, Allah korkusu olmayan insanların zalimlikte, insaniyetsizlikte, bencillikte kısacası her türlü şeytani vasıfta ne kadar ileri gidebilecekleri görülmektedir.

Hitler de teorilerini geliştirirken Darwin'in yaşam mücadelesi fikrinden ilham aldı. Ünlü kitabı Kavgam'ın adını, bu yaşam mücadelesi fikrinden esinlenerek belirlemişti. Hitler de, aynı Darwin gibi, Avrupalı olmayan ırkları maymunlarla aynı statüye koyuyor ve şöyle diyordu:

Kuzey Avrupa Almanlarını insanlık tarihinden çıkarın, geriye maymun dansından başka bir şey kalmaz.[15]

Naziler'in evrimci görüşlerinin temelinde, "öjeni" kavramı yatıyordu. Öjeni, sakat ve hasta insanların ayıklanması ve sağlıklı bireylerin çoğaltılması yoluyla bir insan ırkının "ıslah edilmesi" anlamına geliyordu. Bu teoriyi ortaya atan kişiler de tahmin edilebileceği gibi Darwinistler'di: Charles Darwin'in oğlu Leornard Darwin ve kuzeni Francis Galton.

Öjeniyi Almanya'da ilk benimseyen ve yayan kişi ise, ünlü evrimci biyolog Ernst Haeckel oldu. Haeckel, Darwin'in yakın bir dostuydu ve ona sürekli fikirler veriyordu. Bunlardan biri de sakat bebeklerin zaman geçirilmeden öldürülmesi, böylece evriminin hızlandırılmasıydı. Haeckel'in bir başka fikri cüzzamlıların, kanserlilerin ve akıl hastalarının acısız bir biçimde öldürülmeleri gerektiğiydi. Eğer bu insanlar öldürülmezlerse topluma yük olmaları kaçınılmazdı.

Hitler iktidara geldikten sonra Haeckel'in fikirlerini kendi resmi politikası haline getirdi. Akıl hastaları, sakatlar, doğuştan körler ve kalıtsal hastalıklara sahip olanlar, özel merkezlerde toplandılar. Bu çarpık anlayışa göre, Alman ırkının saflığını ve "sözde" evrimsel ilerleyişini bozan bu kişilere parazitler olarak bakılıyordu. Nitekim bir süre sonra toplumdan soyutlanan bu insanlar, Hitler'den gelen gizli bir talimatla öldürülmeye başlandı.

II. Dünya Savaşı'nı kaybeden Nazi imparatorluğu, ardında milyonlarca masum insanın kanını bırakarak tarihe karıştı. Ama Nazi ideolojisine zemin hazırlayan toplumsal Darwinizm düşüncesi, yaşamaya devam etti.

Burada anlatılanlar birçok insanın bildiği konulardır. Ancak tarihte yaşanan ve günümüze kadar etkisi devam eden bu olaylardan ibret alan insanların sayısı çok azdır. İnsanların sadece farklı bir ırka mensup oldukları veya fiziksel olarak bir eksikliğe sahip oldukları için vahşi ve acımasız yöntemlerle katledilmeleri, bunu yapan insanların sahip

oldukları hasta ve sapkın ruhun en açık delilidir. İnsanların hasta ve sapkın bir ruha sahip olmalarının nedeni ise dinsizliktir. Dinsizlik olduğu sürece insanlardan her türlü anormallik, acımasızlık, sapkınlık beklenmelidir. Böyle insanların peşinden sürüklenen ve kayıtsız şartsız bu "hasta" zihniyetli insanlara itaat eden milyonlarca insan olması da dinsizliğin bir başka göstergesidir.

Allah'tan korkup sakınan ve tüm gücün Allah'a ait olduğunu bilerek O'na dayanıp güvenen bir insan asla böyle zalimliklere ve sapkınlıklara boyun eğmez. Diğer insanları da bu tür insanların boyunduruğundan kurtarmak, onlara doğru olanı göstererek onları uyandırmak için cesaretli ve etkili bir çaba gösterir. Örneğin Hz. Musa, Hitler ve Mussolini ile aynı ırkçı ve zalim diktatör zihniyetine sahip olan Firavun'a karşı tek başına karşı koymuş ve İsrailoğulları'nı onun zulmünden kurtarmıştır. Hz. Musa'ya bu gücü veren onun Allah'a olan güçlü imanı ve bu imanın ona kazandırdığı üstün ahlakı ve vicdanıdır. Hz. Musa'nın Firavun'un karşısına çıktığında söyledikleri onun Allah'a olan imanını ve teslimiyetini açıkça göstermektedir:

Sonra bunların (peygamberlerin) ardından Musa'yı ayetlerimizle Firavun'a ve önde gelen çevresine gönderdik; onlar ona (ayetlerimize) haksızlık ettiler. İşte bozgunculuk çıkaranların nasıl bir sona uğradıklarına bir bak. Musa dedi ki: "Ey Firavun, gerçekten, ben alemlerin Rabbinden (gönderilme) bir elçiyim. Benim üzerimdeki yükümlülük, Allah'a karşı ancak gerçeği söylemektir. Rabbinizden size apaçık bir belge ile geldim. Artık İsrailoğullarını benimle gönder." (Araf Suresi, 103-105)

"Irkçılığın" Afrika Kıtasına Getirdiği Şiddet Dolu Yıllar

Yıllardan bu yana Afrika kıtasının adı hep çatışmalar, savaşlar, açlık ve sefaletle bir tutulmuştur. Hak dinin yaşanmamasından, batıl fikirlerin peşinden gidilmesinden kaynaklanan çıkar çatışmaları sebebiyle bölgede kargaşa son bulmamaktadır. Bu kıtanın insanları, 1950'li yıllara kadar sömürgeci ülkelerin her türlü zulmü ve ırkçı yaklaşımlarıyla yüzyüze kalmışlardı. 1950'lerde Afrika'nın tümünde sadece 4 resmi bağımsız ülke vardı. 1962'de ise bu sayı otuza çıkmıştı. 1977'de ise birkaç ülke dışında tüm kıta bağımsızdı. Ancak bu bağımsızlık sadece görünüşteydi, özellikle de halk açısından. Çünkü eski sömürgeci yönetimler gitmişti ama ülkenin yönetimi yine de halkın elinde değildi. Çoğu Afrika ülkesi son derece otoriter, baskıcı ve zalim diktatörlerin yönetimi altına girmişti. Bu diktatörlerin hepsi de eski sömürgeci güçlere, yani Batılı büyük devletlere bağlıydılar. Dolayısıyla bağımsızlaşmak ülkelere özgürlük getirmemiş, tam tersine askeri baskıcı yönetimlerle yüzyüze bırakmıştı. Bunun üzerine bu diktacı yönetimlere karşı birleşen halklarla yönetimler arasında savaşlar başladı.

Ancak bu yönetimler de bu arada boş durmuyor, halkın içindeki etnik ayrılıkları körükleyerek onların arasında bir savaş çıkarmayı hedefliyorlardı.

Zaire'de iki kabile arasında yaşanan savaş, 20. yüzyılda ırklar arasında yaşanan çatışmalara çok önemli bir örnektir. 1997 yılının ilkbaharında 5 büyük ülkeyi, Zaire, Ruanda, Uganda, Burundi ve Tanzanya'yı içine alan bir bölgeyi etkileyen bu savaş, iki büyük kabile arasında yaşandı: Hutu ve Tutsi kabileleri.

Çok büyük bir sefaletin yaşandığı bölgede 1960'lı yıllarda bağımsızlık ilan edilmiş, fakat ülke sömürgeci batılı devletlerin boyunduruğundan bir türlü çıkamamıştı. 1964 yılında Amerika desteğiyle iktidara gelen Albay Joseph Mobutu ise ülkesinin elindeki tüm maden kaynaklarını batılı ülkelere özellikle de ABD'ye açtı. Ülkenin sosyal düzeni için hiçbir şey yapmayan Mobutu yıllarca kendi servetini artırdı ve dikta sistemiyle halkın tüm taleplerini ve yükselen seslerini bastırdı. Ülkedeki enflasyonun yüzde 6000'lere tırmandığı dönemde ise bölgeyi oluşturan iki kabile arasında çok büyük bir çatışma başladı. Bu kabile savaşları çok büyük bir soykırıma da sahne oldu. Bir milyona yakın insan öldü. Göç eden onbinlerce kişi ormanlarda açlıkla, sefaletle, salgın hastalıklarla mücadele etti ve çok büyük bir bölümü öldü. Vahşice katliamlar gerçekleşti. Öyle ki küçük çocuklar, bebekler bile başka bir kabileden oldukları için öldürüldüler.

Etnik ırklar arasında yaşanan savaşlar, yani "soy koruyuculuğu", pek çok ülke içinde vahşi sahnelerin yaşanmasıyla sonuçlandı. Allah Kuran'da dinden uzak cahiliye insanlarının bu nefret dolu soy koruyuculuklarına şöyle dikkat çekmiştir:

Hani o inkar edenler, kendi kalplerinde, 'öfkeli soy koruyuculuğu'nu (hamiyeti), cahiliyenin 'öfkeli soy koruyuculuğunu' kılıp-kışkırttıkları zaman, hemen Allah; elçisinin ve mü'minlerin üzerine '(kalbi teskin eden) güven ve yatışma duygusunu' indirdi ve onları "takva sözü" üzerinde 'kararlılıkla ayakta tuttu." Zaten onlar da, buna layık ve ehil idiler. Allah, herşeyi hakkıyla bilendir. (Fetih Suresi, 26)

Gerek burada örneklerini gördüğümüz Afrika ülkelerinde, gerekse dünyanın dört bir yanında yaşanan ırkçı akımlar, işte dinsizliğin bu karanlık yüzünü açığa çıkarmaktadır. Bu karanlık yüzün yok edilmesi ise ancak hak dinin dünya üzerinde yaşanması ve yaşatılması ile mümkün olabilir.

Dinsiz Toplumlarda Yaşanan Zulüm ve Kargaşa

Eğer Allah, insanları zulümleri nedeniyle sorguya çekecek olsaydı, onun üstünde (yeryüzünde) canlılardan hiçbir şey bırakmazdı; ancak onları adı konulmuş bir süreye kadar ertelemektedir. Onların ecelleri gelince ne bir saat ertelenebilirler, ne de öne alınabilirler. (Nahl Suresi, 61)

Önceki bölümlerde incelediğimiz gibi, dünyanın dört bir yanında, Kosova'da, Keşmir'de, Filistin'de, Çeçenistan'da ve daha pek çok ülkede Müslümanlar kesintisiz ve amansız zulümlere, büyük sıkıntılara maruz kalmaktadır. Yapılan bu uygulamaların birbirinden bağımsız geliştiğini düşünmek çok yanlış bir yaklaşımdır. Bu çatışmaların ülkelerin siyasi ve coğrafi konumlarından kaynaklandığını düşünmek ise çok sınırlı bir bakış açısı olacaktır. Çünkü Dünya tarihi boyunca gerçekleşen tüm savaşlar bize göstermiştir ki, her nerede olursa olsun yapılan bu zulümlerin arkasında duranlar ve bu kargaşalardan çıkar sağlayanlar vardır. Tüm bunların Müslümanlar tarafından görülmesi, bilinmesi tespit edilmesi gerekmektedir. Aksi takdirde gelişen olaylar basit ve sıradan nedenlere bağlanır ve kimse bunlara bir çözüm bulmak için herhangi bir girişimde bulunmaz.

Özellikle 20. yüzyıl bu zalimliklerin en üst seviyeye çıktığı asır olmuştur. Savaşların, zulümlerin arkasında duran akımlar içinde başta gelen ise materyalist felsefeyi savunan, dini, ahlakı, aile kurumunu kökünden reddeden komünizmdir. Komünizmin uygulandığı ülkelerde din olmayınca neler yaşanacağını tarih, belgeleriyle tüm insanlığa kanıtlamıştır. Bu zorba sistemi daha iyi anlayabilmek için sadece komünist bir sistemi ülkesinde senelerce zorla uygulayan Rusya'nın tarihine ve şu anki durumuna biraz göz atmak yeterlidir.

Tüm Uygulamalarını Dinsizlik Üzerine Kuran Komünizmin Tarihte Bıraktığı İzler

Diyalektik materyalizmin kurucuları ve komünizmin fikir babaları olan Marx ve Engels koyu birer ateisttiler. Evrendeki tüm gelişmelerin çatışmalar sayesinde elde edildiğini iddia etmişlerdi. Bu düşünceden yola çıkarak amaçlarına ancak komünist bir devrim yaparak ulaşabilecekleri sonucuna varmışlardı. Dine karşı çok büyük düşmanlık besleyen bu iki ideolog, fikirlerini hayata geçirebilmek için öncelikli olarak dinin ortadan kaldırılması gerektiğini savunmuşlardı. Marx ve Engels'in bu planlarına göre komünist eylemler öncelikle Allah inancı ve din engeli aşılarak başlayabilecekti. Marx

belki bu fikirlerini hayata geçirememişti ancak onun ölümünden sonra bu devrim projesini uygulamaya geçiren kişi Lenin olmuştu.

Komünist militanlarıyla birlikte gerçekleştirdiği kanlı bir iç savaştan sonra iktidarı ele geçiren Lenin, kendinden sonra da nasıl kanlı bir politika izleneceğinin de işaretlerini vermişti. Kendisine ve komünist sisteme karşı gelen herkesi kurşuna dizdirmiş, ülke içinde yaşanan iç savaşlar tam üç yıl sürmüş, Rusya tam bir harabeye dönüşmüştü. Lenin bu kanlı savaş sonunda dünyanın ilk totaliter tek parti diktatörlüğünü kurmuştu.

Bu dönemde Rusya ekonomik açıdan tam bir felce uğramıştı, fakir halktan zorla vergi alınıp açlık ve sefaletin dozu giderek artırılıyordu. Üretim alanları, fabrikalar, işletmeler devletleştirilmiş ve bu girişimlere de kimse karşı koyamamıştı. Karşı koyanların sonu herkes tarafından çok iyi biliniyordu.

Uyguladığı politikalarla yakın çevresinin dahi nefretini kazanan Lenin'in 1924'teki ölümü sonrası Komünist Parti'nin başına dünyanın en kanlı diktatörü sayılan Stalin geçti.

Stalin 30 yıl süren iktidarı boyunca, adeta komünizmin ne denli acımasız bir sistem olduğunu ispatlarcasına görevini sürdürdü. Katliamların, cinayetlerin, işkencelerin ardı arkası kesilmiyordu. Ülkeyi "komünizm projesini" gerçekleştirme adı altında açlık ve sefalete sürükleme, baskıcı yönetim, köylü halkın zorla çalıştırılması, dini yaşama haklarının tamamen elden alınması hepsi bu kanlı diktatör döneminde hızlandırılmıştı. Stalin'in ilk önemli icraatı, Rusya nüfusunun yüzde 80'ini oluşturan köylülerin tarlalarına devlet adına el koymak oldu. Özel mülkiyeti yok etmeye yönelik bu politika gereği, Rus köylülerinin bütün mahsulü silahlı görevliler tarafından toplandı. Bunun sonucunda, çok şiddetli bir açlık baş gösterdi. Yiyecek hiçbir şey bulamayan milyonlarca kadın, çocuk ve yaşlı açlıktan yaşamını yitirdi. Kazakistan nüfusunun yüzde 20'si açlıktan öldü. Kafkasya'daki ölü sayısı bir milyonu aştı.

Stalin, bu politikasına direnmeye çalışan yüz binlerce insanı ise, Sibirya'daki çalışma kamplarına yolladı. Tutsakların çok ağır şartlarda ölesiye çalıştırıldıkları bu kamplar, bu insanların çoğuna mezar olacaktı. Öte yandan on binlerce insan, Stalin'in gizli polisi tarafından idam edildi. Aralarında Kırım ya da Türkistan Türkleri'nin de bulunduğu milyonlar, Rusya'nın uzak köşelerine zorla göç ettirildi.

Stalin, tüm bu kanlı politikaları sonucunda yaklaşık 20 milyon insanı katletti. Tarihçilerin bildirdiğine göre, bu vahşetten özel bir zevk duyuyordu. Kremlin'deki çalışma masasına oturup, toplama kamplarında öldürülen ya da idam edilen insanların sayılarını içeren listeleri incelemekten büyük keyif alıyordu.

Stalin döneminde anarşi ve terör sadece sistemi eleştirenlere ve aydınlara zarar vermekle kalmamış, komünist militanların saldırıları öylesine şiddetlenmişti ki, herkes kendini tehdit altında hissediyordu. Halk kitleler halinde "Gulag" adı verilen toplama kamplarına dolduruluyordu ve katlediliyordu. Stalin terör sayesinde ülkenin tümü

üstünde mutlak iktidarını kurdu. 30 yıl iktidarda kalan Stalin öldükten sonra geride kalan, fakir ve zavallı bir halktı.

Rusya örneğinde gördüğümüz gibi, dinsizliğin hakim olduğu toplumlarda insanların huzur ve mutluluk bulması, güzel bir hayat yaşamaları mümkün değildir. Çünkü dinsizlik insanları kendi çıkarları için her türlü suçu işlemeye, hatta yeri geldiğinde zevk için adam öldürmeye, insanlara, çocuklara zulmetmeye yönlendirir. Bugünkü Rus toplumuna baktığımızda da uzun yıllar yaşadıkları din karşıtı sistemin yıkıcı etkileri görülmektedir. Ciddi anlamda dejenere olmuş, ahlaki değerlerden uzaklaşmış insanlar mevcuttur. İşte bu bozulmuş yapının düzeltilebilmesi de ancak İslam ahlakının öğretilmesi ve bu yolla insanlara manevi değerlerin kazandırılmasıyla mümkün olabilecektir.

Mao'nun Ülkesinde Yıllardır Süregelen Zulüm

Stalin, komünist devrim projesini Rusya'da hayata geçirdi ve bu şekilde arkasında 20 milyon ölü bıraktı. Bunun ardından bir başka komünist rejim de Çin'de kuruldu.

Mao Che Tung'un önderliğindeki komünistler, uzun bir iç savaş sonucunda, 1949 yılında, iktidara geldiler. Mao, 1949'dan 1976 yılına kadar kendisine büyük destek veren müttefiki Stalin gibi, baskıcı ve kanlı bir rejim kurdu. Maocu dönem olarak bilinen sürede Çin, sayısız politik idama sahne oldu. Orduyu, Komünist Parti tarafından kurulan kadın ve erkekli komünist birlikler oluşturuyordu. İlerleyen yıllarda Mao'nun "Kızıl Muhafızlar" adını verdiği genç militanları, ülkeyi tam bir terör ortamına sürükledi.

"Sosyalist değişme ve eşitlik hakları" adı altında daha önce Rusya'da uygulanan ekonomik rezaletlerin bir kopyası Çin'de de yaşanmaya başlandı. Hikaye yine aynıydı. "Sınıfsal mücadele" adı altında halkın her türlü haklarının ellerinden alınması ve mallarının devlet yararına alıkonması. İşte Çin'de de, kendilerini yoksulların sığınağı ve halkın kurtarıcıları olarak gösteren komünist dikta yönetimi, Rusya örneğinde olduğu gibi halkın tarlalarına, hayvanlarına, ürünlerine ve tüm mülklerine el koydu.

Tüm bunların "sosyalist değişme"nin gereği olduğunu söyleyip, herşeyi devlet mülkiyetine aldılar. "Sosyal adalet"leri iktidardakileri ve yandaşlarını beslemeye ve zenginleştirmeye yararken, "hakları savunulduğu" iddia edilen halk ise açlıktan ölüyordu. Ülkede ekonomik sorunlar gitgide büyüdü ve sorunların çözülmesi için radikal reformlara gidildi. Denenen her reform toplumsal kargaşayı daha da artırdı. Her başarısızlığın karşılığında yüzbinlerce hatta milyonlarca insan öldü. Coğrafi dağılımı son derece geniş olan ülkede Mao kendi halkına ve özellikle de azınlıklara karşı büyük bir soykırım uyguladı.

Her türlü yetkiyi elinde bulunduran komünist parti hiyerarşisi ve diktatör lider Mao, ülkeyi tamamen içe kapatarak, basın-yayın ve haberleşme özgürlüğünü kendi tekeline aldı. En ufak bir eleştiri veya hükümet politikasının sözlü bir protestosunun

karşılığı ise idam oldu. Azınlıkların kültürünü, tarihini, dil zenginliğini anlatan ve yazan yazarlar, sanatçılar ve bilim adamları bu kanlı dikta tarafından toplu halde yok edildiler. Halen daha Komünist Çin'de gelişen olayları BM dahil hiçbir kurum ve kuruluş doğru ve eksiksiz olarak öğrenememektedir. Bu konudaki en önemli örnek önceki bölümlerde bahsettiğimiz Doğu Türkistan'da Uygur Türkleri'ne karşı yürütülen soykırımdır.

Dini inançların yok edilmesi her komünist rejimin temel hedefidir. Bunun için sistemli bir baskı ve propaganda yöntemi uygulanır. Dini inançların yerini ilahlaştırılmış liderlerin ürettikleri felsefeler alır. İşte Uzakdoğu'nun en önemli İslam karşıtı güçlerinden biri olan Çin'de de Mao döneminden itibaren insanların elinden din ve vicdan hürriyetleri alındı. Din adamları korkunç işkencelere maruz kaldılar, camiler ve ibadethaneler kapatıldı. Materyalist sistemin önünde en büyük ve yıkılmaz engel olarak duran dinin anlatılması yasaklandı.

Her yerde anlatılan ve konuşulan tek şey totaliter ve baskıcı liderin yanılmazlığı ve üstünlükleri oldu. Okullarda öğrencilere Mao'nun sapkın felsefesini anlatan "Kızıl kitap" okutuldu. Ahlak kavramını insanın gelişmesine en zararlı şey olarak gören materyalist felsefe gençlere ve çocuklara aşılandı. Komünist sistemin menfaati için her türlü ahlaksızlığın yapılabileceği, hatta annesi dahi olsa umumi yarar için cinayet işlenebileceği öğretildi.

Komünist ideoloji aile kavramını da ülkenin genel anlamda zararına görmüştür. Bu da Çin'de milyonlarca ailenin parçalanmasıyla sonuçlanmıştır. Sözde devlet ekonomisinin ihtiyaçları ön planda olduğu için aileler bölünmüş, çocuklar kreşlerde büyütülmüş ve aileler senede ancak bir defa biraraya gelmiştir.

Aslında tüm bunlar her insan için önemli ibretler taşımaktadır. Çünkü bugün dünyanın dört bir yanında hala komünizmin yayılması için çabalar yürütülmektedir. Komünizmin geldiği bir ülkenin uğrayacağı son ise Rusya'dan veya Çin'den farklı olmayacaktır. Bir milleti katliamların, zulümlerin, açlığın ve insaniyetsizliğin egemen olduğu bu sistemden korumanın tek yolu ise, özellikle gençlerin din konusunda bilinçlendirilmeleridir. Gerçek dini bilmeyen ve dolayısıyla dinin getirdiği ahlaktan yoksun olan dinsiz insanlar komünizmi kolaylıkla benimseyebilirler. Bu nedenledir ki, materyalistler dini karşılarındaki en önemli ve etkin güç olarak görmektedirler. Hurafelerden arınmış gerçek dinin anlatılmasının yanısıra, komünizmin temel felsefesinin yanılgıları ve nasıl bozuk bir temel üzerine kurulduğunun delilleri ile anlatılması da bir milleti böyle bir felaketten koruyacak önlemler arasındadır.

"Gerçek kurtuluşa götürecek tek yol" aldatmacasıyla hareket eden komünist rejim, "kesintisiz ve durmaksızın komünizme varış" hedefi için insanlık dışı işkenceler yaptı, halka acımasızca zulmetti. Etnik toplumlara, özellikle de Çin sınırı içinde yaşayan Müslüman azınlıklara halen devam etmekte olan işkenceler, Uluslarası Af Örgütü tarafından incelenmekte ve raporlara geçmektedir. Tutuklananlar, kendilerini savunamamakta, askerler tarafından başlarını sürekli olarak eğik tutmaya

zorlanmaktadırlar. Müslümanlara toplu cezalandırma geçitleri ve tutuklulara infazdan önce geçitten geçirilme gibi zalimce ve insanlık dışı uygulamalar yapılmaktadır.

Din Karşıtı Komünist Sistemin İnsanlara Verdiği Zararlar

1. Ahlak ve vicdanın üstün geldiği her türlü anlayış kaldırılıp, yerine hak ve hürriyetleri elinden alınmış, baskıcı ve totaliter rejim altında ezilen bir toplum oluşturulmuştur. Ahlak kavramı kökünden reddedilmiş, yararcılık mantığı oluşmuştur. Mevcut dinsiz sistemin çıkarına uymayan hiçbir faaliyete izin verilmemiştir.

2. İktidardaki diktatörün asla yanılmayacağı ve her zaman doğru kararlar alacağı yönünde telkinler yapılmıştır. Tüm dine karşı rejimlerde (faşizm, komünizm) başta olan liderin ilahlaştırılması sapkınlığı komünist sistemde en üst seviyede mevcuttur.

3. Düşünce ve din özgürlüğü tamamen ortadan kaldırılmıştır. İbadet yerlerine girişler ve dini anlatımlar tamamen yasaklanmıştır. Hatta din ile mücadele etmek için devlet bütçesinden önemli bir fon ayrılmıştır.[16]

4. Ekonomi tamamen devlet kontrolüne geçmiş, yatırımlar durmuş, fabrikalar, üretim alanları, işletmeler, bankalar devletleştirilmiştir.

5. Özel mülkiyete komünist askerler tarafından el koyulmuş, halkın tarlaları, kazançları, ürünleri "ülkenin menfaatleri" adı altında devletleştirilmiştir.

6. Açlık ve kıtlıktan milyonlarca yaşlı, kadın, erkek, çocuk kıvranarak ölmüş, ekmek elde etmek isteyenler karnelere bağlanarak, upuzun kuyruklarda günlerce bekletilmiştir.

7. İnsanlar kamplarda toplanmış, toplu olarak katledilmiş, öldürülmeyenler de çok zor şartlarda çalıştırılmıştır. Hatta çalışma koşullarına uymayan kişiler Sibirya kamplarına sürülmüştür.

8. İç isyanlar kanlı şekilde komünist militanlar tarafından bastırılmış, asiler halkın gözü önünde kurşuna dizilmiştir.

9. Sistemi eleştirenler, aksi yönde fikir beyan edenler ister politikacı, ister ileri gelen, isterse fikir adamı olsun asılarak öldürülmüştür.

10. İktidardakiler zenginleşmiş, çok rahat bir hayat sürmüş, halk ise sefalet içinde yaşamıştır. Örneğin, komünist iktidarı sırasında Sovyetler'de vasat bir işçinin geliri ile yüksek bir memurun geliri arasında ortalama 25.000-30.000 ruble arası fark olduğu bilinmektedir. Komünist Partisi üyeleri 25.000 rubleden 100.000 rubleye kadar maaş almaktaydılar. Halkın büyük bir kısmının maaşı ise yalnızca 150 rubleydi. Ayrıca bunun dışında parti üyeleri köşk, otomobil, sanatoryum gibi her türlü ücretsiz imkana da sahiptiler. Oysa gerçekte emek harcayan, çalışan halka bu imkanların hiçbiri sunulmamıştır.[17]

11. Baskıcı rejimin polisleri ülke içinde çok büyük korku yaratmıştır. Halk her an başına bir bela geleceği korkusu içinde yaşamak zorunda bırakılmıştır.

12. Ülkede çatışmaların, kavgaların, kargaşaların ardı arkası kesilmemiştir.

13. Okullarda baskıcı ve totaliter eğitim oluşturulmuştur. Eğitimin ‘tarafsız, objektif ve politika dışı olamayacağı' Lenin tarafından her fırsatta vurgulanıyordu. 25 Ağustos 1918'de düzenlenen Sovyet öğreniminin birinci kongresinde söyledikleri bunu açıkça ortaya koymaktadır: "Okul sahasında çalışmalarımızın asıl gayesi burjuvaziyi yok etmektir. Biz açıkça ilan ediyoruz ki siyaset dışı okul yoktur. Aksini iddia etmek yalan ve ikiyüzlülüktür."[18] Amaç komünist sisteme hizmet eden, bu yolda mücadeleden başka bir şey düşünmeyen, kafaları uyuşturulmuş, inançsız ve ahlaksız nesiller elde etmektir.

14. Gençlerin beyinleri dinsizlikle yıkanmış, barışçıl bir nesil yerine savaşçı militanlar yetiştirilmiştir.

15. Aile kavramı tamamen ortadan kaldırılmış, yeni doğan çocuklar ailelerinin yanından alınıp kreşlerde büyütülmüş, komünist düşünceye ve "devlet menfaatlerine" uygun düşmeyen aile kavramı ortadan kaldırılmıştır. Hatta Komünist partinin birçok toplantısında, "aile bağları ve aile kavramları yaşadığı sürece devrim güçsüz kalacaktır" şeklinde ve benzeri çarpık mantıklar açıkça ifade edilmiştir.[19]

16. Sanat ve bilimde hiçbir ilerleme olmamış, paralar silahlanmaya ve insan öldürmeye yatırılmıştır.

17. Hiçbir amaç ve gayesi olmayan genç nesil uyuşturucu ve alkol bağımlısı haline getirilmiş, intihar oranları yükselmiştir.

18. Basın yayın özgürlüğü tamamen ortadan kalkmış, yayınların sistemi ve lideri övücü şekilde olması zorunluluğu getirilmiştir. Aksi şekilde yayın yapanlar mutlaka susturulmuştur.

Sonuç

Bizim üzerimizde de (sorumluluk ve görev olarak) apaçık bir tebliğden başkası yoktur.
(Yasin Suresi, 17)

Bu kitapta, açlık ve sefaletten ahlaki dejenerasyona kadar bugün dünyada var olan ve çözüm bekleyen birçok sorundan söz edildi. Burada bahsi geçen konular aslında tüm insanların bildikleri ve şahit oldukları konulardır. Ancak insanların büyük bir çoğunluğu bu sorunların hiçbirini çözme sorumluluğunu üzerine almaz, hatta üzerinde düşünme ihtiyacı bile hissetmez. Bir kısım insan ise bu sorunları sık sık gündeme getirir, hatta üzerinde düşünür ve bu sorunlardan dolayı sıkıntı duyar.

Yüzyıllardır insanların karşı karşıya oldukları sorunlara çözüm getirilememesinin nedeni çözümün hep yanlış sistem ve inançlarda aranmış olmasıdır. Oysa çözüm Allah'ın insanlar için seçip beğendiği Kuran ahlakındadır. Dünyayı bu çözülmemiş sorunları ile kabullenmek, olaylara seyirci kalmak veya tüm bu sorunların çözülmesini uzak ve erişilmezmiş gibi görmek büyük bir hata olur. Çünkü tüm insanları yaratan Allah onların en rahat edecekleri, refah, huzur ve güven duygusu içinde yaşayacakları sistemi de yaratmış ve bunu insanlara Kuran aracılığı ile bildirmiştir. Allah'ın **"Biz Kitab'ı sana, herşeyin açıklayıcısı, Müslümanlara bir hidayet, bir rahmet ve bir müjde olarak indirdik."** (Nahl Suresi, 89) ayetinde de bildirdiği gibi Kuran her konuda insanlara yol gösterici bir Kitap'tır.

Allah'ın Kuran'da bildirdiği ahlak, tüm hurafelerden arınmış olarak insanlara anlatıldığı ve insanlar Kuran ahlakını yaşamaya özendirildikleri takdirde, dünya üzerinde var olan tüm sorunlar çözülecektir.

Unutulmaması gereken ve son derece önemli olan bir diğer nokta da şudur: İmanı ve Kuran ahlakını yaşamanın bir sırrı olarak Allah insanlara dünyada da güzel bir hayat vaat etmektedir. Dolayısıyla Kuran ahlakı hem sorunlara çözüm olacaktır hem de sonsuz merhamet sahibi olan Allah Kuran ahlakını yaşayan insanları dünyada güzel ve sorunsuz bir hayatla mükafatlandıracaktır:

Sizin yanınızda olan tükenir, Allah'ın Katında olan ise kalıcıdır. Sabredenlerin karşılığını yaptıklarının en güzeliyle Biz muhakkak vereceğiz. Erkek olsun, kadın olsun, bir mü'min olarak kim salih bir amelde bulunursa, hiç şüphesiz Biz onu güzel bir hayatla yaşatırız ve onların karşılığını, yaptıklarının en güzeliyle muhakkak veririz. (Nahl Suresi, 96-97)

Çözüm Kuran ahlakında olduğuna göre Kuran'ın tüm insanlara anlatılması vicdan sahibi insanların üzerinde büyük ve önemli bir sorumluluktur:

Bizim üzerimizde de (sorumluluk ve görev olarak) apaçık bir tebliğden başkası yoktur. (Yasin Suresi, 17)

EVRİM YANILGISI

O, biri diğeriyle 'tam bir uyum' (mutabakat) içinde yedi gök yaratmış olandır. Rahman (olan Allah)ın yaratmasında hiçbir 'çelişki ve uygunsuzluk' (tefavüt) göremezsin. İşte gözü(nü) çevirip-gezdir; herhangi bir çatlaklık (bozukluk ve çarpıklık) görüyor musun? (Mülk Suresi, 3)

Bu kitap boyunca yaşadığımız dünyanın gerçek anlamda adalete, huzura, barışa, güvenliğe kavuşmasının ancak "Kuran ahlakı"nın yaşanmasıyla mümkün olabileceği üzerinde durduk. Kuran ahlakına sahip olan insanlar, çevrelerindeki herşeyi Allah'ın özel olarak yarattığının da bilincindedirler. Yaratılış gerçeğini reddetmeye çalışan materyalizm ise, insanları helaka sürükleyen bilim dışı bir safsatadan başka bir şey değildir.

Materyalizmin geçersiz kılınması, bu felsefeye dayanan diğer tüm teorileri de elbette temelsiz bırakacaktır. Bu teorilerin başında Darwinizm, yani evrim teorisi gelir. Darwinizm, yaratılış gerçeğini reddetmek amacıyla ortaya atılmış, ancak başarılı olamamış bilim dışı bir safsatadan başka bir şey değildir. Canlılığın, cansız maddelerden tesadüfen oluştuğunu iddia eden bu teori, evrende ve canlılarda çok açık bir düzen bulunduğunun bilim tarafından ispat edilmesiyle çürümüştür. Böylece Allah'ın tüm evreni ve canlıları yaratmış olduğu gerçeği, bilim tarafından da kanıtlanmıştır. Bugün evrim teorisini ayakta tutmak için dünya çapında yürütülen propaganda, sadece bilimsel gerçeklerin çarpıtılmasına, taraflı yorumlanmasına, bilim görüntüsü altında söylenen yalanlara ve yapılan sahtekarlıklara dayalıdır.

Ancak bu propaganda gerçeği gizleyememektedir. Evrim teorisinin bilim tarihindeki en büyük yanılgı olduğu, son 20-30 yıldır bilim dünyasında giderek daha yüksek sesle dile getirilmektedir. Özellikle 1980'lerden sonra yapılan araştırmalar, Darwinist iddiaların tamamen yanlış olduğunu ortaya koymuş ve bu gerçek pek çok bilim adamı tarafından dile getirilmiştir. Özellikle ABD'de, biyoloji, biyokimya, paleontoloji gibi farklı alanlardan gelen çok sayıda bilim adamı, Darwinizm'in geçersizliğini görmekte, canlıların kökenini artık yaratılış gerçeğiyle açıklamaktadırlar. Bugün bilimsel gelişmeler, evreni ve tüm canlıları Allah'ın yaratmış olduğu gerçeğini gözler önüne sermektedir.

Evrim teorisinin çöküşünü ve yaratılışın delillerini diğer pek çok çalışmamızda bütün bilimsel detaylarıyla ele aldık ve almaya devam ediyoruz. Ancak konuyu, taşıdığı büyük önem nedeniyle, burada da özetlemekte yarar vardır.

Darwin'i Yıkan Zorluklar

Tarihi eski Yunan'a kadar uzanan bir öğreti olmasına karşın evrim teorisi, kapsamlı olarak 19. yüzyılda ortaya atıldı. Teoriyi bilim dünyasının gündemine sokan en önemli

gelişme, Charles Darwin'in 1859 yılında yayınlanan Türlerin Kökeni adlı kitabıydı. Darwin bu kitapta dünya üzerindeki farklı canlı türlerini Allah'ın ayrı ayrı yarattığı gerçeğine karşı çıkıyordu. Darwin'e göre, tüm türler ortak bir atadan geliyorlardı ve zaman içinde küçük değişimlerle farklılaşmışlardı.

Darwin'in teorisi, hiçbir somut bilimsel bulguya dayanmıyordu; kendisinin de kabul ettiği gibi sadece bir "mantık yürütme" idi. Hatta Darwin'in kitabındaki "Teorinin Zorlukları" başlıklı uzun bölümde itiraf ettiği gibi, teori pek çok önemli soru karşısında açık veriyordu.

Darwin, teorisinin önündeki zorlukların gelişen bilim tarafından aşılacağını, yeni bilimsel bulguların teorisini güçlendireceğini umuyordu. Bunu kitabında sık sık belirtmişti. Ancak gelişen bilim, Darwin'in umutlarının tam aksine, teorinin temel iddialarını birer birer dayanaksız bırakmıştır.

Darwinizm'in bilim karşısındaki yenilgisi, üç temel başlıkta incelenebilir:

1) Teori, hayatın yeryüzünde ilk kez nasıl ortaya çıktığını asla açıklayamamaktadır.

2) Teorinin öne sürdüğü "evrim mekanizmaları"nın, gerçekte evrimleştirici bir etkiye sahip olduğunu gösteren hiçbir bilimsel bulgu yoktur.

3) Fosil kayıtları, evrim teorisinin öngörülerinin tam aksine bir tablo ortaya koymaktadır.

Bu bölümde, bu üç temel başlığı ana hatları ile inceleyeceğiz.

Aşılamayan İlk Basamak: Hayatın Kökeni

Darwinizm tüm canlı türlerinin, bundan yaklaşık 3.8 milyar yıl önce ilkel dünyada ortaya çıkan tek bir canlı hücreden geldiklerini iddia etmektedir. Tek bir hücrenin nasıl olup da milyonlarca kompleks canlı türünü oluşturduğu ve eğer gerçekten bu tür bir evrim gerçekleşmişse neden bunun izlerinin fosil kayıtlarında bulunamadığı, teorinin açıklayamadığı sorulardandır. Ancak tüm bunlardan önce, iddia edilen evrim sürecinin ilk basamağı üzerinde durmak gerekir. Sözü edilen o "ilk hücre" nasıl ortaya çıkmıştır?

Evrim teorisi, yaratılışı reddettiği, hiçbir doğaüstü müdahaleyi kabul etmediği için, o "ilk hücre"nin, hiçbir tasarım, plan ve düzenleme olmadan, doğa kanunları içinde rastlantısal olarak meydana geldiğini iddia eder. Yani teoriye göre, cansız madde tesadüfler sonucunda ortaya canlı bir hücre çıkarmış olmalıdır. Ancak bu, bilinen en temel biyoloji kanunlarına aykırı bir iddiadır.

'Hayat Hayattan Gelir'

Darwin, kitabında hayatın kökeni konusundan hiç söz etmemişti. Çünkü onun dönemindeki ilkel bilim anlayışı, canlıların çok basit bir yapıya sahip olduklarını varsayıyordu. Ortaçağ'dan beri inanılan "spontane jenerasyon" adlı teoriye göre, cansız maddelerin tesadüfen biraraya gelip, canlı bir varlık oluşturabileceklerine inanılıyordu. Bu dönemde böceklerin yemek artıklarından, farelerin de buğdaydan oluştuğu yaygın

bir düşünceydi. Bunu ispatlamak için de ilginç deneyler yapılmıştı. Kirli bir paçavranın üzerine biraz buğday konmuş ve biraz beklendiğinde bu karışımdan farelerin oluşacağı sanılmıştı.

Etlerin kurtlanması da hayatın cansız maddelerden türeyebildiğine bir delil sayılıyordu. Oysa daha sonra anlaşılacaktı ki, etlerin üzerindeki kurtlar kendiliklerinden oluşmuyorlar, sineklerin getirip bıraktıkları gözle görülmeyen larvalardan çıkıyorlardı.

Darwin'in *Türlerin Kökeni* adlı kitabını yazdığı dönemde ise, bakterilerin cansız maddeden oluşabildikleri inancı, bilim dünyasında yaygın bir kabul görüyordu.

Oysa Darwin'in kitabının yayınlanmasından beş yıl sonra, ünlü Fransız biyolog Louis Pasteur, evrime temel oluşturan bu inancı kesin olarak çürüttü. Pasteur yaptığı uzun çalışma ve deneyler sonucunda vardığı sonucu şöyle özetlemişti: *"Cansız maddelerin hayat oluşturabileceği iddiası artık kesin olarak tarihe gömülmüştür."*[20]

Evrim teorisinin savunucuları, Pasteur'ün bulgularına karşı uzun süre direndiler. Ancak gelişen bilim, canlı hücresinin karmaşık yapısını ortaya çıkardıkça, hayatın kendiliğinden oluşabileceği iddiasının geçersizliği daha da açık hale geldi.

20. Yüzyıldaki Sonuçsuz Çabalar

Y irminci yüzyılda hayatın kökeni konusunu ele alan ilk evrimci, ünlü Rus biyolog Alexander Oparin oldu. Oparin, 1930'lu yıllarda ortaya attığı birtakım tezlerle, canlı hücresinin tesadüfen meydana gelebileceğini ispat etmeye çalıştı. Ancak bu çalışmalar başarısızlıkla sonuçlanacak ve Oparin şu itirafı yapmak zorunda kalacaktı: *"Maalesef hücrenin kökeni, evrim teorisinin tümünü içine alan en karanlık noktayı oluşturmaktadır."*[21]

Oparin'in yolunu izleyen evrimciler, hayatın kökeni konusunu çözüme kavuşturacak deneyler yapmaya çalıştılar. Bu deneylerin en ünlüsü, Amerikalı kimyacı Stanley Miller tarafından 1953 yılında düzenlendi. Miller, ilkel dünya atmosferinde olduğunu iddia ettiği gazları bir deney düzeneğinde birleştirerek ve bu karışıma enerji ekleyerek, proteinlerin yapısında kullanılan birkaç organik molekül (aminoasit) sentezledi.

O yıllarda evrim adına önemli bir aşama gibi tanıtılan bu deneyin geçerli olmadığı ve deneyde kullanılan atmosferin gerçek dünya koşullarından çok farklı olduğu, ilerleyen yıllarda ortaya çıkacaktı.[22]

Uzun süren bir sessizlikten sonra Miller'in kendisi de kullandığı atmosfer ortamının gerçekçi olmadığını itiraf etti.[23]

Hayatın kökeni sorununu açıklamak için 20. yüzyıl boyunca yürütülen tüm evrimci çabalar hep başarısızlıkla sonuçlandı. San Diego Scripps Enstitüsü'nden ünlü jeokimyacı Jeffrey Bada, evrimci *Earth* dergisinde 1998 yılında yayınlanan bir makalede bu gerçeği şöyle kabul eder:

Bugün, 20. yüzyılı geride bırakırken, hala, 20. yüzyıla girdiğimizde sahip olduğumuz en büyük çözülmemiş problemle karşı karşıyayız: Hayat yeryüzünde nasıl başladı?[24]

Hayatın Kompleks Yapısı

Hayatın kökeni konusunda evrim teorisinin bu denli büyük bir açmaza girmesinin başlıca nedeni, en basit sanılan canlı yapıların bile inanılmaz derecede karmaşık yapılara sahip olmasıdır. Canlı hücresi, insanoğlunun yaptığı bütün teknolojik ürünlerden daha karmaşıktır. Öyle ki bugün dünyanın en gelişmiş laboratuvarlarında bile cansız maddeler biraraya getirilerek canlı bir hücre üretilememektedir.

Bir hücrenin meydana gelmesi için gereken şartlar, asla rastlantılarla açıklanamayacak kadar fazladır. Hücrenin en temel yapı taşı olan proteinlerin rastlantısal olarak sentezlenme ihtimali; 500 aminoasitlik ortalama bir protein için, 10^{950}'de 1'dir. Ancak matematikte 10^{50}'de 1'den küçük olasılıklar pratik olarak "imkansız" sayılır. Hücrenin çekirdeğinde yer alan ve genetik bilgiyi saklayan DNA molekülü ise, inanılmaz bir bilgi bankasıdır. İnsan DNA'sının içerdiği bilginin, eğer kağıda dökülmeye kalkılsa, 500'er sayfadan oluşan 900 ciltlik bir kütüphane oluşturacağı hesaplanmaktadır.

Bu noktada çok ilginç bir ikilem daha vardır: DNA, yalnız birtakım özelleşmiş proteinlerin (enzimlerin) yardımı ile eşlenebilir. Ama bu enzimlerin sentezi de ancak DNA'daki bilgiler doğrultusunda gerçekleşir. Birbirine bağımlı olduklarından, eşlemenin meydana gelebilmesi için ikisinin de aynı anda var olmaları gerekir. Bu ise, hayatın kendiliğinden oluştuğu senaryosunu çıkmaza sokmaktadır. San Diego California Üniversitesi'nden ünlü evrimci Prof. Leslie Orgel, *Scientific American* dergisinin Ekim 1994 tarihli sayısında bu gerçeği şöyle itiraf eder:

Son derece kompleks yapılara sahip olan proteinlerin ve nükleik asitlerin (RNA ve DNA) aynı yerde ve aynı zamanda rastlantısal olarak oluşmaları aşırı derecede ihtimal dışıdır. Ama bunların birisi olmadan diğerini elde etmek de mümkün değildir. Dolayısıyla insan, yaşamın kimyasal yollarla ortaya çıkmasının asla mümkün olmadığı sonucuna varmak zorunda kalmaktadır.[25]

Kuşkusuz eğer hayatın doğal etkenlerle ortaya çıkması imkansız ise, bu durumda hayatın doğaüstü bir biçimde "yaratıldığını" kabul etmek gerekir. Bu gerçek, en temel amacı yaratılışı reddetmek olan evrim teorisini açıkça geçersiz kılmaktadır.

Evrimin Hayali Mekanizmaları

Darwin'in teorisini geçersiz kılan ikinci büyük nokta, teorinin "evrim mekanizmaları" olarak öne sürdüğü iki kavramın da gerçekte hiçbir evrimleştirici güce sahip olmadığının anlaşılmış olmasıdır.

Darwin, ortaya attığı evrim iddiasını tamamen "doğal seleksiyon" mekanizmasına bağlamıştı. Bu mekanizmaya verdiği önem, kitabının isminden de açıkça anlaşılıyordu: *Türlerin Kökeni, Doğal Seleksiyon Yoluyla...*

Doğal seleksiyon, doğal seçme demektir. Doğadaki yaşam mücadelesi içinde, doğal şartlara uygun ve güçlü canlıların hayatta kalacağı düşüncesine dayanır. Örneğin yırtıcı

hayvanlar tarafından tehdit edilen bir geyik sürüsünde, daha hızlı koşabilen geyikler hayatta kalacaktır. Böylece geyik sürüsü, hızlı ve güçlü bireylerden oluşacaktır. Ama elbette bu mekanizma, geyikleri evrimleştirmez, onları başka bir canlı türüne, örneğin atlara dönüştürmez.

Dolayısıyla doğal seleksiyon mekanizması hiçbir evrimleştirici güce sahip değildir. Darwin de bu gerçeğin farkındaydı ve *Türlerin Kökeni* adlı kitabında *"Faydalı değişiklikler oluşmadığı sürece doğal seleksiyon hiçbir şey yapamaz"*[26] demek zorunda kalmıştı.

Lamarck'ın Etkisi

Peki bu "faydalı değişiklikler" nasıl oluşabilirdi? Darwin, kendi döneminin ilkel bilim anlayışı içinde, bu soruyu Lamarck'a dayanarak cevaplamaya çalışmıştı. Darwin'den önce yaşamış olan Fransız biyolog Lamarck'a göre, canlılar yaşamları sırasında geçirdikleri fiziksel değişiklikleri sonraki nesle aktarıyorlar, nesilden nesile biriken bu özellikler sonucunda yeni türler ortaya çıkıyordu. Örneğin Lamarck'a göre zürafalar ceylanlardan türemişlerdi, yüksek ağaçların yapraklarını yemek için çabalarken nesilden nesile boyunları uzamıştı.

Darwin de benzeri örnekler vermiş, örneğin *Türlerin Kökeni* adlı kitabında, yiyecek bulmak için suya giren bazı ayıların zamanla balinalara dönüştüğünü iddia etmişti.[27]

Ama Mendel'in keşfettiği ve 20.yüzyılda gelişen genetik bilimiyle kesinleşen kalıtım kanunları, kazanılmış özelliklerin sonraki nesillere aktarılması efsanesini kesin olarak yıktı. Böylece doğal seleksiyon "tek başına" ve dolayısıyla tümüyle etkisiz bir mekanizma olarak kalmış oluyordu.

Neo-Darwinizm ve Mutasyonlar

Darwinistler ise bu duruma bir çözüm bulabilmek için 1930'ların sonlarında, "Modern Sentetik Teori"yi ya da daha yaygın ismiyle neo-Darwinizm'i ortaya attılar. Neo-Darwinizm, doğal seleksiyonun yanına "faydalı değişiklik sebebi" olarak mutasyonları, yani canlıların genlerinde radyasyon gibi dış etkiler ya da kopyalama hataları sonucunda oluşan bozulmaları ekledi.

Bugün de hala dünyada evrim adına geçerliliğini koruyan model neo-Darwinizm'dir. Teori, yeryüzünde bulunan milyonlarca canlı türünün, bu canlıların, kulak, göz, akciğer, kanat gibi sayısız kompleks organlarının "mutasyonlara", yani genetik bozukluklara dayalı bir süreç sonucunda oluştuğunu iddia etmektedir. Ama teoriyi çaresiz bırakan açık bir bilimsel gerçek vardır: **Mutasyonlar canlıları geliştirmezler, aksine her zaman için canlılara zarar verirler.**

Bunun nedeni çok basittir: DNA çok kompleks bir düzene sahiptir. Bu molekül üzerinde oluşan herhangi rasgele bir etki ancak zarar verir. Amerikalı genetikçi B. G. Ranganathan bunu şöyle açıklar:

Mutasyonlar küçük, rasgele ve zararlıdırlar. Çok ender olarak meydana gelirler ve en iyi ihtimalle etkisizdirler. Bu üç özellik, mutasyonların evrimsel bir gelişme meydana getiremeyeceğini gösterir. Zaten yüksek derecede özelleşmiş bir organizmada meydana gelebilecek rastlantısal bir değişim, ya etkisiz olacaktır ya da zararlı. Bir kol saatinde meydana gelecek rasgele bir değişim kol saatini geliştirmeyecektir. Ona büyük ihtimalle zarar verecek veya en iyi ihtimalle etkisiz olacaktır. Bir deprem bir şehri geliştirmez, ona yıkım getirir.[28]

Nitekim bugüne kadar hiçbir yararlı, yani genetik bilgiyi geliştiren mutasyon örneği gözlemlenmedi. Tüm mutasyonların zararlı olduğu görüldü. Anlaşıldı ki, evrim teorisinin "evrim mekanizması" olarak gösterdiği mutasyonlar, gerçekte canlıları sadece tahrip eden, sakat bırakan genetik olaylardır. (İnsanlarda mutasyonun en sık görülen etkisi de kanserdir.) Elbette tahrip edici bir mekanizma "evrim mekanizması" olamaz. Doğal seleksiyon ise, Darwin'in de kabul ettiği gibi, "tek başına hiçbir şey yapamaz." Bu gerçek bizlere doğada hiçbir "evrim mekanizması" olmadığını göstermektedir. Evrim mekanizması olmadığına göre de, evrim denen hayali süreç yaşanmış olamaz.

Fosil Kayıtları: Ara Formlardan Eser Yok

Darwinizm'in iddia ettiği senaryonun yaşanmamış olduğunun en açık göstergesi ise fosil kayıtlarıdır. Evrim teorisine göre bütün canlılar birbirlerinden türemişlerdir. Önceden var olan bir canlı türü, zamanla bir diğerine dönüşmüş ve bütün türler bu şekilde ortaya çıkmışlardır. Teoriye göre bu dönüşüm yüz milyonlarca yıl süren uzun bir zaman dilimini kapsamış ve kademe kademe ilerlemiştir.

Bu durumda, iddia edilen uzun dönüşüm süreci içinde sayısız "ara türler"in oluşmuş ve yaşamış olmaları gerekir.

Örneğin geçmişte, balık özelliklerini taşımalarına rağmen, bir yandan da bazı sürüngen özellikleri kazanmış olan yarı balık-yarı sürüngen canlılar yaşamış olmalıdır. Ya da sürüngen özelliklerini taşırken, bir yandan da bazı kuş özellikleri kazanmış sürüngen-kuşlar ortaya çıkmış olmalıdır. Bunlar, bir geçiş sürecinde oldukları için de, sakat, eksik, kusurlu canlılar olmalıdır. Evrimciler geçmişte yaşamış olduklarına inandıkları bu teorik yaratıklara **"ara-geçiş formu"** adını verirler.

Eğer gerçekten bu tür canlılar geçmişte yaşamışlarsa bunların sayılarının ve çeşitlerinin milyonlarca hatta milyarlarca olması gerekir. Ve bu ucube canlıların kalıntılarına mutlaka fosil kayıtlarında rastlanması gerekir. Darwin, *Türlerin Kökeni*'nde bunu şöyle açıklamıştır:

Eğer teorim doğruysa, türleri birbirine bağlayan sayısız ara-geçiş çeşitleri mutlaka yaşamış olmalıdır... Bunların yaşamış olduklarının kanıtları da sadece fosil kalıntıları arasında bulunabilir.[29]

Darwin'in Yıkılan Umutları

Ancak 19. yüzyılın ortasından bu yana dünyanın dört bir yanında hummalı fosil araştırmaları yapıldığı halde bu ara geçiş formlarına rastlanamamıştır. Yapılan kazılarda ve araştırmalarda elde edilen bütün bulgular, evrimcilerin beklediklerinin aksine, canlıların yeryüzünde birdenbire, eksiksiz ve kusursuz bir biçimde ortaya çıktıklarını göstermiştir.

Ünlü İngiliz paleontolog (fosil bilimci) Derek W. Ager, bir evrimci olmasına karşın bu gerçeği şöyle itiraf eder:

Sorunumuz şudur: Fosil kayıtlarını detaylı olarak incelediğimizde, türler ya da sınıflar seviyesinde olsun, sürekli olarak aynı gerçekle karşılaşırız; kademeli evrimle gelişen değil, aniden yeryüzünde oluşan gruplar görürüz.[30]

Yani fosil kayıtlarında, tüm canlı türleri, aralarında hiçbir geçiş formu olmadan eksiksiz biçimleriyle aniden ortaya çıkmaktadırlar. Bu, Darwin'in öngörülerinin tam aksidir. Dahası, bu canlı türlerinin yaratıldıklarını gösteren çok güçlü bir delildir. Çünkü bir canlı türünün, kendisinden evrimleştiği hiçbir atası olmadan, bir anda ve kusursuz olarak ortaya çıkmasının tek açıklaması, o türün yaratılmış olmasıdır. Bu gerçek, ünlü evrimci Biyolog Douglas Futuyma tarafından da kabul edilir:

Yaratılış ve evrim, yaşayan canlıların kökeni hakkında yapılabilecek yegane iki açıklamadır. Canlılar dünya üzerinde ya tamamen mükemmel ve eksiksiz bir biçimde ortaya çıkmışlardır ya da böyle olmamıştır. Eğer böyle olmadıysa, bir değişim süreci sayesinde kendilerinden önce var olan bazı canlı türlerinden evrimleşerek meydana gelmiş olmalıdırlar. Ama eğer eksiksiz ve mükemmel bir biçimde ortaya çıkmışlarsa, o halde sonsuz güç sahibi bir akıl tarafından yaratılmış olmaları gerekir.[31]

Fosiller ise, canlıların yeryüzünde eksiksiz ve mükemmel bir biçimde ortaya çıktıklarını göstermektedir. Yani **"türlerin kökeni", Darwin'in sandığının aksine, evrim değil yaratılıştır.**

İnsanın Evrimi Masalı

Bu teoriyi savunanların en çok gündeme getirdikleri konu, insanın kökeni konusudur. Bu konudaki Darwinist iddia, bugün yaşayan modern insanın maymunsu birtakım yaratıklardan geldiğini varsayar. 4-5 milyon yıl önce başladığı varsayılan bu süreçte, modern insan ile ataları arasında bazı "ara form"ların yaşadığı iddia edilir. Gerçekte tümüyle hayali olan bu senaryoda dört temel "kategori" sayılır:

1- Australopithecus

2- Homo habilis

3- Homo erectus

4- Homo sapiens

Evrimciler, insanların sözde ilk maymunsu atalarına "güney maymunu" anlamına gelen "*Australopithecus*" ismini verirler. Bu canlılar gerçekte soyu tükenmiş bir maymun türünden başka bir şey değildir. Lord Solly Zuckerman ve Prof. Charles Oxnard gibi İngiltere ve ABD'den dünyaca ünlü iki anatomistin Australopithecus örnekleri üzerinde

yaptıkları çok geniş kapsamlı çalışmalar, bu canlıların sadece soyu tükenmiş bir maymun türüne ait olduklarını ve insanlarla hiçbir benzerlik taşımadıklarını göstermiştir.[32]

Evrimciler insan evriminin bir sonraki safhasını da, "homo" yani insan olarak sınıflandırırlar. İddiaya göre homo serisindeki canlılar, *Australopithecuslar*dan daha gelişmişlerdir. Evrimciler, bu farklı canlılara ait fosilleri ardı ardına dizerek hayali bir evrim şeması oluştururlar. Bu şema hayalidir, çünkü gerçekte bu farklı sınıfların arasında evrimsel bir ilişki olduğu asla ispatlanamamıştır. Evrim teorisinin 20. yüzyıldaki en önemli savunucularından biri olan Ernst Mayr, "*Homo sapiens*'e uzanan zincir gerçekte kayıptır" diyerek bunu kabul eder.[33]

Evrimciler *"Australopithecus > Homo habilis > Homo erectus > Homo sapiens"* sıralamasını yazarken, bu türlerin her birinin, bir sonrakinin atası olduğu izlenimini verirler. Oysa paleoantropologların son bulguları, *Australopithecus, Homo habilis ve Homo erectus*'un dünya'nın farklı bölgelerinde aynı dönemlerde yaşadıklarını göstermektedir.[34]

Dahası Homo erectus sınıflamasına ait insanların bir bölümü çok modern zamanlara kadar yaşamışlar, *Homo sapiens neandertalensis* ve *Homo sapiens sapiens* (modern insan) ile aynı ortamda yan yana bulunmuşlardır.[35]

Bu ise elbette bu sınıfların birbirlerinin ataları oldukları iddiasının geçersizliğini açıkça ortaya koymaktadır. Harvard Üniversitesi paleontologlarından Stephen Jay Gould, kendisi de bir evrimci olmasına karşın, Darwinist teorinin içine girdiği bu çıkmazı şöyle açıklar:

Eğer birbiri ile paralel bir biçimde yaşayan üç farklı hominid (insanımsı) çizgisi varsa, o halde bizim soy ağacımıza ne oldu? Açıktır ki, bunların biri diğerinden gelmiş olamaz. Dahası, biri diğeriyle karşılaştırıldığında evrimsel bir gelişme trendi göstermemektedirler.[36]

Kısacası, medyada ya da ders kitaplarında yer alan hayali birtakım "yarı maymun, yarı insan" canlıların çizimleriyle, yani sırf propaganda yoluyla ayakta tutulmaya çalışılan insanın evrimi senaryosu, hiçbir bilimsel temeli olmayan bir masaldan ibarettir.

Bu konuyu uzun yıllar inceleyen, özellikle *Australopithecus* fosilleri üzerinde 15 yıl araştırma yapan İngiltere'nin en ünlü ve saygın bilim adamlarından Lord Solly Zuckerman, bir evrimci olmasına rağmen, ortada maymunsu canlılardan insana uzanan gerçek bir soy ağacı olmadığı sonucuna varmıştır.

Zuckerman bir de ilginç bir "bilim skalası" yapmıştır. Bilimsel olarak kabul ettiği bilgi dallarından, bilim dışı olarak kabul ettiği bilgi dallarına kadar bir yelpaze oluşturmuştur. Zuckerman'ın bu tablosuna göre en "bilimsel" -yani somut verilere dayanan- bilgi dalları kimya ve fiziktir. Yelpazede bunlardan sonra biyoloji bilimleri, sonra da sosyal bilimler gelir. Yelpazenin en ucunda, yani en "bilim dışı" sayılan kısımda ise, Zuckerman'a göre, telepati, altıncı his gibi "duyum ötesi algılama" kavramları ve bir de "insanın evrimi" vardır! Zuckerman, yelpazenin bu ucunu şöyle açıklar:

Objektif gerçekliğin alanından çıkıp da, biyolojik bilim olarak varsayılan bu alanlara -yani duyum ötesi algılamaya ve insanın fosil tarihinin yorumlanmasına- girdiğimizde, evrim teorisine inanan bir kimse için herşeyin mümkün olduğunu görürüz. Öyle ki teorilerine kesinlikle inanan bu kimselerin çelişkili bazı yargıları aynı anda kabul etmeleri bile mümkündür.[37]

İşte insanın evrimi masalı da, teorilerine körü körüne inanan birtakım insanların buldukları bazı fosilleri ön yargılı bir biçimde yorumlamalarından ibarettir.

Darwin Formülü!

Şimdiye kadar ele aldığımız tüm teknik delillerin yanında, isterseniz evrimcilerin nasıl saçma bir inanışa sahip olduklarını bir de çocukların bile anlayabileceği kadar açık bir örnekle özetleyelim.

Evrim teorisi canlılığın tesadüfen oluştuğunu iddia etmektedir. Dolayısıyla bu iddiaya göre cansız ve şuursuz atomlar biraraya gelerek önce hücreyi oluşturmuşlardır ve sonrasında aynı atomlar bir şekilde diğer canlıları ve insanı meydana getirmişlerdir. Şimdi düşünelim; canlılığın yapıtaşı olan karbon, fosfor, azot, potasyum gibi elementleri biraraya getirdiğimizde bir yığın oluşur. Bu atom yığını, hangi işlemden geçirilirse geçirilsin, tek bir canlı oluşturamaz. İsterseniz bu konuda bir "deney" tasarlayalım ve evrimcilerin aslında savundukları, ama yüksek sesle dile getiremedikleri iddiayı onlar adına "Darwin Formülü" adıyla inceleyelim:

Evrimciler, çok sayıda büyük varilin içine canlılığın yapısında bulunan fosfor, azot, karbon, oksijen, demir, magnezyum gibi elementlerden bol miktarda koysunlar. Hatta normal şartlarda bulunmayan ancak bu karışımın içinde bulunmasını gerekli gördükleri malzemeleri de bu varillere eklesinler. Karışımların içine, istedikleri kadar amino asit, istedikleri kadar da (bir tekinin bile rastlantısal oluşma ihtimali 10^{-950} olan) protein doldursunlar. Bu karışımlara istedikleri oranda ısı ve nem versinler. Bunları istedikleri gelişmiş cihazlarla karıştırsınlar. Varillerin başına da dünyanın önde gelen bilim adamlarını koysunlar. Bu uzmanlar babadan oğula, kuşaktan kuşağa aktararak nöbetleşe milyarlarca, hatta trilyonlarca sene sürekli varillerin başında beklesinler. Bir canlının oluşması için hangi şartların var olması gerektiğine inanılıyorsa hepsini kullanmak serbest olsun. Ancak, ne yaparlarsa yapsınlar o varillerden kesinlikle bir canlı çıkartamazlar. Zürafaları, aslanları, arıları, kanaryaları, bülbülleri, papağanları, atları, yunusları, gülleri, orkideleri, zambakları, karanfilleri, muzları, portakalları, elmaları, hurmaları, domatesleri, kavunları, karpuzları, incirleri, zeytinleri, üzümleri, şeftalileri, tavus kuşlarını, sülünleri, renk renk kelebekleri ve bunlar gibi milyonlarca canlı türünden hiçbirini oluşturamazlar. Değil burada birkaçını saydığımız bu canlı varlıkları, bunların tek bir hücresini bile elde edemezler.

Kısacası, bilinçsiz **atomlar biraraya gelerek hücreyi oluşturamazlar.** Sonra yeni bir karar vererek bir hücreyi ikiye bölüp, sonra art arda başka kararlar alıp, elektron mikroskobunu bulan, sonra kendi hücre yapısını bu mikroskop altında izleyen

profesörleri oluşturamazlar. **Madde, ancak Allah'ın üstün yaratmasıyla hayat bulur.**

Bunun aksini iddia eden evrim teorisi ise, akla tamamen aykırı bir safsatadır. Evrimcilerin ortaya attığı iddialar üzerinde biraz bile düşünmek, üstteki örnekte olduğu gibi, bu gerçeği açıkça gösterir.

Göz ve Kulaktaki Teknoloji

Evrim teorisinin kesinlikle açıklama getiremeyeceği bir diğer konu ise göz ve kulaktaki üstün algılama kalitesidir.

Gözle ilgili konuya geçmeden önce "Nasıl görürüz?" sorusuna kısaca cevap verelim. Bir cisimden gelen ışınlar, gözde retinaya ters olarak düşer. Bu ışınlar, buradaki hücreler tarafından elektrik sinyallerine dönüştürülür ve beynin arka kısmındaki görme merkezi denilen küçücük bir noktaya ulaşır. Bu elektrik sinyalleri bir dizi işlemden sonra beyindeki bu merkezde görüntü olarak algılanır. Bu bilgiden sonra şimdi düşünelim:

Beyin ışığa kapalıdır. Yani beynin içi kapkaranlıktır, ışık beynin bulunduğu yere kadar giremez. Görüntü merkezi denilen yer kapkaranlık, ışığın asla ulaşmadığı, belki de hiç karşılaşmadığınız kadar karanlık bir yerdir. Ancak siz bu zifiri karanlıkta ışıklı, pırıl pırıl bir dünyayı seyretmektesiniz.

Üstelik bu o kadar net ve kaliteli bir görüntüdür ki 21. yüzyıl teknolojisi bile her türlü imkana rağmen bu netliği sağlayamamıştır. Örneğin şu anda okuduğunuz kitaba, kitabı tutan ellerinize bakın, sonra başınızı kaldırın ve çevrenize bakın. Şu anda gördüğünüz netlik ve kalitedeki bu görüntüyü başka bir yerde gördünüz mü? Bu kadar net bir görüntüyü size dünyanın bir numaralı televizyon şirketinin ürettiği en gelişmiş televizyon ekranı dahi veremez. 100 yıldır binlerce mühendis bu netliğe ulaşmaya çalışmaktadır. Bunun için fabrikalar, dev tesisler kurulmakta, araştırmalar yapılmakta, planlar ve tasarımlar geliştirilmektedir. Yine bir TV ekranına bakın, bir de şu anda elinizde tuttuğunuz bu kitaba. Arada büyük bir netlik ve kalite farkı olduğunu göreceksiniz. Üstelik, TV ekranı size iki boyutlu bir görüntü gösterir, oysa siz üç boyutlu, derinlikli bir perspektifi izlemektesiniz.

Uzun yıllardır on binlerce mühendis üç boyutlu TV yapmaya, gözün görme kalitesine ulaşmaya çalışmaktadırlar. Evet, üç boyutlu bir televizyon sistemi yapabildiler ama onu da gözlük takmadan üç boyutlu görmek mümkün değil, kaldı ki bu suni bir üç boyuttur. Arka taraf daha bulanık, ön taraf ise kağıttan dekor gibi durur. Hiçbir zaman gözün gördüğü kadar net ve kaliteli bir görüntü oluşmaz. Kamerada da, televizyonda da mutlaka görüntü kaybı meydana gelir.

İşte evrimciler, bu kaliteli ve net görüntüyü oluşturan mekanizmanın tesadüfen oluştuğunu iddia etmektedirler. Şimdi biri size, odanızda duran televizyon tesadüfler sonucunda oluştu, atomlar biraraya geldi ve bu görüntü oluşturan aleti meydana getirdi dese ne düşünürsünüz? Binlerce kişinin biraraya gelip yapamadığını şuursuz atomlar nasıl yapsın?

Gözün gördüğünden daha ilkel olan bir görüntüyü oluşturan alet tesadüfen oluşamıyorsa, gözün ve gözün gördüğü görüntünün de tesadüfen oluşamayacağı çok açıktır. Aynı durum kulak için de geçerlidir. Dış kulak, çevredeki sesleri kulak kepçesi vasıtasıyla toplayıp orta kulağa iletir; orta kulak aldığı ses titreşimlerini güçlendirerek iç kulağa aktarır; iç kulak da bu titreşimleri elektrik sinyallerine dönüştürerek beyne gönderir. Aynen görmede olduğu gibi duyma işlemi de beyindeki duyma merkezinde gerçekleşir.

Gözdeki durum kulak için de geçerlidir, yani beyin, ışık gibi sese de kapalıdır, ses geçirmez. Dolayısıyla dışarısı ne kadar gürültülü de olsa beynin içi tamamen sessizdir. Buna rağmen en net sesler beyinde algılanır. Ses geçirmeyen beyninizde bir orkestranın senfonilerini dinlersiniz, kalabalık bir ortamın tüm gürültüsünü duyarsınız. Ama o anda hassas bir cihazla beyninizin içindeki ses düzeyi ölçülse, burada keskin bir sessizliğin hakim olduğu görülecektir.

Net bir görüntü elde edebilmek ümidiyle teknoloji nasıl kullanılıyorsa, ses için de aynı çabalar onlarca yıldır sürdürülmektedir. Ses kayıt cihazları, müzik setleri, birçok elektronik alet, sesi algılayan müzik sistemleri bu çalışmalardan bazılarıdır. Ancak, tüm teknolojiye, bu teknolojide çalışan binlerce mühendise ve uzmana rağmen kulağın oluşturduğu netlik ve kalitede bir sese ulaşılamamıştır. En büyük müzik sistemi şirketinin ürettiği en kaliteli müzik setini düşünün. Sesi kaydettiğinde mutlaka sesin bir kısmı kaybolur veya az da olsa mutlaka parazit oluşur veya müzik setini açtığınızda daha müzik başlamadan bir cızırtı mutlaka duyarsınız. Ancak insan vücudundaki teknolojinin ürünü olan sesler son derece net ve kusursuzdur. Bir insan kulağı, hiçbir zaman müzik setinde olduğu gibi cızırtılı veya parazitli algılamaz; ses ne ise tam ve net bir biçimde onu algılar. Bu durum, insan yaratıldığı günden bu yana böyledir.

Şimdiye kadar insanoğlunun yaptığı hiçbir görüntü ve ses cihazı, göz ve kulak kadar hassas ve başarılı birer algılayıcı olamamıştır.

Ancak görme ve işitme olayında, tüm bunların ötesinde, çok büyük bir gerçek daha vardır.

Beynin İçinde Gören ve Duyan Şuur Kime Aittir?

Beynin içinde, ışıl ışıl renkli bir dünyayı seyreden, senfonileri, kuşların cıvıltılarını dinleyen, gülü koklayan kimdir?

İnsanın gözlerinden, kulaklarından, burnundan gelen uyarılar, elektrik sinyali olarak beyne gider. Biyoloji, fizyoloji veya biyokimya kitaplarında bu görüntünün beyinde nasıl oluştuğuna dair birçok detay okursunuz. Ancak, bu konu hakkındaki en önemli gerçeğe hiçbir yerde rastlayamazsınız: Beyinde, bu elektrik sinyallerini görüntü, ses, koku ve his olarak algılayan kimdir? Beynin içinde göze, kulağa, burna ihtiyaç duymadan tüm bunları algılayan bir şuur bulunmaktadır. Bu şuur kime aittir?

Elbette bu şuur beyni oluşturan sinirler, yağ tabakası ve sinir hücrelerine ait değildir. İşte bu yüzden, herşeyin maddeden ibaret olduğunu zanneden Darwinist-materyalistler bu sorulara hiçbir cevap verememektedirler. Çünkü bu şuur, Allah'ın yaratmış olduğu ruhtur. Ruh, görüntüyü seyretmek için göze, sesi duymak için kulağa ihtiyaç duymaz. Bunların da ötesinde düşünmek için beyne ihtiyaç duymaz.

Bu açık ve ilmi gerçeği okuyan her insanın, beynin içindeki birkaç santimetreküplük, kapkaranlık mekana tüm kainatı üç boyutlu, renkli, gölgeli ve ışıklı olarak sığdıran Yüce Allah'ı düşünüp, O'ndan korkup, O'na sığınması gerekir.

Materyalist Bir İnanç

Buraya kadar incelediklerimiz, evrim teorisinin bilimsel bulgularla açıkça çelişen bir iddia olduğunu göstermektedir. Teorinin hayatın kökeni hakkındaki iddiası bilime aykırıdır, öne sürdüğü evrim mekanizmalarının hiçbir evrimleştirici etkisi yoktur ve fosiller teorinin gerektirdiği ara formların yaşamadıklarını göstermektedir. Bu durumda, elbette, evrim teorisinin bilime aykırı bir düşünce olarak bir kenara atılması gerekir. Nitekim tarih boyunca dünya merkezli evren modeli gibi pek çok düşünce, bilimin gündeminden çıkarılmıştır. Ama evrim teorisi ısrarla bilimin gündeminde tutulmaktadır. Hatta bazı insanlar teorinin eleştirilmesini "bilime saldırı" olarak göstermeye bile çalışmaktadırlar. Peki neden?..

Bu durumun nedeni, evrim teorisinin bazı çevreler için, kendisinden asla vazgeçilemeyecek dogmatik bir inanış oluşudur. Bu çevreler, materyalist felsefeye körü körüne bağlıdırlar ve Darwinizm'i de doğaya getirilebilecek yegane materyalist açıklama olduğu için benimsemektedirler.

Bazen bunu açıkça itiraf da ederler. Harvard Üniversitesi'nden ünlü bir genetikçi ve aynı zamanda önde gelen bir evrimci olan Richard Lewontin, "önce materyalist, sonra bilim adamı" olduğunu şöyle itiraf etmektedir:

Bizim materyalizme bir inancımız var, 'a priori' (önceden kabul edilmiş, doğru varsayılmış) bir inanç bu. Bizi dünyaya materyalist bir açıklama getirmeye zorlayan şey, bilimin yöntemleri ve kuralları değil. Aksine, materyalizme olan 'a priori' bağlılığımız nedeniyle, dünyaya materyalist bir açıklama getiren araştırma yöntemlerini ve kavramları kurguluyoruz. Materyalizm mutlak doğru olduğuna göre de, İlahi bir açıklamanın sahneye girmesine izin veremeyiz.[38]

Bu sözler, Darwinizm'in, materyalist felsefeye bağlılık uğruna yaşatılan bir dogma olduğunun açık ifadeleridir. Bu dogma, maddeden başka hiçbir varlık olmadığını varsayar. Bu nedenle de cansız, bilinçsiz maddenin, hayatı yarattığına inanır. Milyonlarca farklı canlı türünün; örneğin kuşların, balıkların, zürafaların, kaplanların, böceklerin, ağaçların, çiçeklerin, balinaların ve insanların maddenin kendi içindeki etkileşimlerle, yani yağan yağmurla, çakan şimşekle, cansız maddenin içinden oluştuğunu kabul eder. Gerçekte ise bu, hem akla hem bilime aykırı bir kabuldür. Ama

Darwinistler kendi deyimleriyle "İlahi bir açıklamanın sahneye girmemesi" için, bu kabulü savunmaya devam etmektedirler.

Canlıların kökenine materyalist bir ön yargı ile bakmayan insanlar ise, şu açık gerçeği göreceklerdir: Tüm canlılar, üstün bir güç, bilgi ve akla sahip olan bir Yaratıcının eseridirler. Yaratıcı, tüm evreni yoktan var eden, en kusursuz biçimde düzenleyen ve tüm canlıları yaratıp şekillendiren Allah'tır.

Evrim Teorisi Dünya Tarihinin En Etkili Büyüsüdür

Burada şunu da belirtmek gerekir ki, ön yargısız, hiçbir ideolojinin etkisi altında kalmadan, sadece aklını ve mantığını kullanan her insan, bilim ve medeniyetten uzak toplumların hurafelerini andıran evrim teorisinin inanılması imkansız bir iddia olduğunu kolaylıkla anlayacaktır.

Yukarıda da belirtildiği gibi, evrim teorisine inananlar, büyük bir varilin içine birçok atomu, molekülü, cansız maddeyi dolduran ve bunların karışımından zaman içinde düşünen, akleden, buluşlar yapan profesörlerin, üniversite öğrencilerinin, Einstein, Hubble gibi bilim adamlarının, Frank Sinatra, Charlton Heston gibi sanatçıların, bunun yanı sıra ceylanların, limon ağaçlarının, karanfillerin çıkacağına inanmaktadırlar. Üstelik, bu saçma iddiaya inananlar bilim adamları, profesörler, kültürlü, eğitimli insanlardır. Bu nedenle evrim teorisi için "dünya tarihinin en büyük ve en etkili büyüsü" ifadesini kullanmak yerinde olacaktır. Çünkü, dünya tarihinde insanların bu derece aklını başından alan, akıl ve mantıkla düşünmelerine imkan tanımayan, gözlerinin önüne sanki bir perde çekip çok açık olan gerçekleri görmelerine engel olan bir başka inanç veya iddia daha yoktur. Bu, eski Mısırlıların Güneş Tanrısı Ra'ya, Afrikalı bazı kabilelerin totemlere, Sebe halkının Güneş'e tapmasından, Hz. İbrahim'in kavminin elleri ile yaptıkları putlara, Hz. Musa'nın kavminin altından yaptıkları buzağıya tapmalarından çok daha vahim ve akıl almaz bir körlüktür. Gerçekte bu durum, Allah'ın Kuran'da işaret ettiği bir akılsızlıktır. Allah, bazı insanların anlayışlarının kapanacağını ve gerçekleri görmekten aciz duruma düşeceklerini birçok ayetinde bildirmektedir. Bu ayetlerden bazıları şöyledir:

Şüphesiz, inkar edenleri uyarsan da, uyarmasan da, onlar için fark etmez; inanmazlar. Allah, onların kalplerini ve kulaklarını mühürlemiştir; gözlerinin üzerinde perdeler vardır. Ve büyük azap onlaradır. (Bakara Suresi, 6-7)

... Kalpleri vardır bununla kavrayıp-anlamazlar, gözleri vardır bununla görmezler, kulakları vardır bununla işitmezler. Bunlar hayvanlar gibidir, hatta daha aşağılıktırlar. İşte bunlar gafil olanlardır. (Araf Suresi, 179)

Allah Hicr Suresi'nde ise, bu insanların mucizeler görseler bile inanmayacak kadar büyülendiklerini şöyle bildirmektedir:

Onların üzerlerine gökyüzünden bir kapı açsak, ordan yukarı yükselseler de, mutlaka: "Gözlerimiz döndürüldü, belki biz büyülenmiş bir topluluğuz" diyeceklerdir. (Hicr Suresi, 14-15)

Bu kadar geniş bir kitlenin üzerinde bu büyünün etkili olması, insanların gerçeklerden bu kadar uzak tutulmaları ve 150 yıldır bu büyünün bozulmaması ise, kelimelerle anlatılamayacak kadar hayret verici bir durumdur. Çünkü, bir veya birkaç insanın imkansız senaryolara, saçmalık ve mantıksızlıklarla dolu iddialara inanmaları anlaşılabilir. Ancak dünyanın dört bir yanındaki insanların, şuursuz ve cansız atomların ani bir kararla biraraya gelip; olağanüstü bir organizasyon, disiplin, akıl ve şuur gösterip kusursuz bir sistemle işleyen evreni, canlılık için uygun olan her türlü özelliğe sahip olan Dünya gezegenini ve sayısız kompleks sistemle donatılmış canlıları meydana getirdiğine inanmasının, "büyü"den başka bir açıklaması yoktur.

Nitekim, Allah Kuran'da, inkarcı felsefenin savunucusu olan bazı kimselerin, yaptıkları büyülerle insanları etkilediklerini Hz. Musa ve Firavun arasında geçen bir olayla bizlere bildirmektedir. Hz. Musa, Firavun'a hak dini anlattığında, Firavun Hz. Musa'ya, kendi "bilgin büyücüleri" ile insanların toplandığı bir yerde karşılaşmasını söyler. Hz. Musa, büyücülerle karşılaştığında, büyücülere önce onların marifetlerini sergilemelerini emreder. Bu olayın anlatıldığı bir ayet şöyledir:

(Musa:) "Siz atın" dedi. (Asalarını) atıverince, insanların gözlerini büyüleyiverdiler, onları dehşete düşürdüler ve (ortaya) büyük bir sihir getirmiş oldular. (Araf Suresi, 116)

Görüldüğü gibi Firavun'un büyücüleri yaptıkları "aldatmacalar"la - Hz. Musa ve ona inananlar dışında- insanların hepsini büyüleyebilmişlerdir. Ancak, onların attıklarına karşılık Hz. Musa'nın ortaya koyduğu delil, onların bu büyüsünü, ayetteki ifadeyle "uydurduklarını yutmuş" yani etkisiz kılmıştır:

Biz de Musa'ya: "Asanı fırlatıver" diye vahyettik. (O da fırlatıverince) bir de baktılar ki, o bütün uydurduklarını derleyip-toparlayıp yutuyor. Böylece hak yerini buldu, onların bütün yapmakta oldukları geçersiz kaldı. Orada yenilmiş oldular ve küçük düşmüşler olarak tersyüz çevrildiler. (Araf Suresi, 117-119)

Ayetlerde de bildirildiği gibi, daha önce insanları büyüleyerek etkileyen bu kişilerin yaptıklarının bir sahtekarlık olduğunun anlaşılması ile, söz konusu insanlar küçük

düşmüşlerdir. Günümüzde de bir büyünün etkisiyle, bilimsellik kılıfı altında son derece saçma iddialara inanan ve bunları savunmaya hayatlarını adayanlar, eğer bu iddialardan vazgeçmezlerse gerçekler tam anlamıyla açığa çıktığında ve "büyü bozulduğunda" küçük duruma düşeceklerdir. Nitekim, yaklaşık 60 yaşına kadar evrimi savunan ve ateist bir felsefeci olan, ancak daha sonra gerçekleri gören Malcolm Muggeridge evrim teorisinin yakın gelecekte düşeceği durumu şöyle açıklamaktadır:

Ben kendim, evrim teorisinin, özellikle uygulandığı alanlarda, geleceğin tarih kitaplarındaki en büyük espri malzemelerinden biri olacağına ikna oldum. Gelecek kuşak, bu kadar çürük ve belirsiz bir hipotezin inanılmaz bir saflıkla kabul edilmesini hayretle karşılayacaktır.[39]

Bu gelecek, uzakta değildir aksine çok yakın bir gelecekte insanlar "tesadüfler"in ilah olamayacaklarını anlayacaklar ve evrim teorisi dünya tarihinin en büyük aldatmacası ve en şiddetli büyüsü olarak tanımlanacaktır. Bu şiddetli büyü, büyük bir hızla dünyanın dört bir yanında insanların üzerinden kalkmaya başlamıştır. Artık evrim aldatmacasının sırrını öğrenen birçok insan, bu aldatmacaya nasıl kandığını hayret ve şaşkınlıkla düşünmektedir.

Dediler ki: "Sen yücesin, bize öğrettiğinden başka bizim hiçbir bilgimiz yok. Gerçekten Sen, herşeyi bilen, hüküm ve hikmet sahibi olansın."
(Bakara Suresi, 32)

NOTLAR

1. UNESCO the COURIER, Mart 1999, s.14, 21
2. 8-15 Şubat 1997, The Economist
3. http://www.uia.org/uiademo/pro/ d5980.htm
4. http://www.uia.org/uiademo/pro/ d4966.htm
5. Time, April 15, 1996, s.36-39
6. Time, April 15, 1996, s.36-39
7. Nando Times, 1 Temmuz 1998
8. Philip Johnson, *Darwin On Trial*, 2.b. Illionis: Intervarsity Press, 1993, s. 126
9.http://www.nida.nih.gov/Infofax/costs. html
10. http://www.thewinds.org/arc_editorials/government/world_crisis08-98.html
11. http://www.thewinds.org/arc_editorials/government/world_crisis08-98.html
12. Charles Darwin, *İnsanın Türeyişi*, Ankara: Onur Yayınları, 7.b., Nisan 1995, s.199-200
13. Burns, *Çağdaş Siyasal Düşünceler 1850-1950*, s.446; Allaeddin Şenel, *Irk ve Irkçılık Düşüncesi*, Ankara: Bilim ve Sanat Yayınları, 1993, s.61
14. Aliyev İzzetbegoviç, *Doğu ve Batı Arasında İslam* s. 97
15. Carl Cohen, *Communism, Facism and Democracy,* New York: Random House Publishing, 1967, s.408-409
16. Ali Bulaç, *Çağdaş Kavramlar ve Düzenler*, s.108
17. Mahmud Ahmet, *İslam İktisadı*, Çev.Y.Z.Kavakçı,s.80
18. Aliyev İzzetbegoviç, *Doğu ve Batı Arasında İslam*
19. Ali Bulaç, *Çağdaş Kavramlar ve Düzenler*, s.114
20. Sidney Fox, Klaus Dose, *Molecular Evolution and The Origin of Life*, New York: Marcel Dekker, 1977, s. 2
21.Alexander I. Oparin, *Origin of Life,* (1936) New York, Dover Publications, 1953 (Reprint), s.196
22. *"New Evidence on Evolution of Early Atmosphere and Life"*, Bulletin of the American Meteorological Society, c. 63, Kasım 1982, s. 1328-1330
23. Stanley Miller, *Molecular Evolution of Life: Current Status of the Prebiotic Synthesis of Small Molecules*, 1986, s. 7
24. Jeffrey Bada, *Earth*, Şubat 1998, s. 40
25. Leslie E. Orgel, *The Origin of Life on Earth, Scientific American*, c. 271, Ekim 1994, s. 78
26. Charles Darwin, *The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition,* Harvard University Press, 1964, s. 189
27. Charles Darwin, *The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition*, Harvard University Press, 1964, s. 184

28. B. G. Ranganathan, *Origins?*, Pennsylvania: The Banner Of Truth Trust, 1988.
29. Charles Darwin, *The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition*, Harvard University Press, 1964, s. 179
30. Derek A. Ager, "*The Nature of the Fossil Record",* Proceedings of the British Geological Association, c. 87, 1976, s. 133
31. Douglas J. Futuyma, *Science on Trial*, New York: Pantheon Books, 1983. s. 197
32. Solly Zuckerman, *Beyond The Ivory Tower*, New York: Toplinger Publications, 1970, s. 75-94; Charles E. Oxnard, "The Place of Australopithecines in Human Evolution: Grounds for Doubt", Nature, c. 258, s. 389
33. J. Rennie, "Darwin's Current Bulldog: Ernst Mayr", *Scientific American*, Aralık 1992
34. Alan Walker, *Science*, c. 207, 1980, s. 1103; A. J. Kelso, Physical Antropology, 1. baskı, New York: J. B. Lipincott Co., 1970, s. 221; M. D. Leakey, Olduvai Gorge, c. 3, Cambridge: Cambridge University Press, 1971, s. 272
35. *Time,* Kasım 1996
36. S. J. Gould, *Natural History*, c. 85, 1976, s. 30
37. Solly Zuckerman, *Beyond The Ivory Tower,* New York: Toplinger Publications, 1970, s. 19
38. Richard Lewontin, *"The Demon-Haunted World"*, The New York Review of Books, 9 Ocak 1997, s. 28
39. Malcolm Muggeridge, *The End of Christendom,* Grand Rapids: Eerdmans, 1980, s.43

Zulüm gören, işkenceyle öldürülen insanlar, masum bebekler, bir ekmek alacak parası dahi olmayanlar, soğuk havada, bezden çadırlarda neredeyse sokakta yatanlar, hastalıklarını tedavi ettirecek para bulamayanlar veya ihtiyar ve güçsüz olmalarına rağmen hastane kapılarında saatlerce hatta günlerce tedavi sırası bekleyenler, sadece belli bir kabileye mensup oldukları için katledilenler, inançlarından dolayı evlerinden, yurtlarından çıkartılan kadınlar, çocuklar ve yaşlılar, bir tarafta ardı arkası gelmeyen israf, diğer tarafta ise açlıktan ve bakımsızlıktan yok olan, ölüme terk edilen zavallı insanlar, sokağa atılan, kendi başının çaresine bakamayacak kadar küçük ve savunmasız çocuklar, ailesini geçindirebilmek için küçük yaşta okula gitmeyip, oyun oynamayıp çalışan veya dilenen çocuklar, her an hasımları tarafından öldürülme korkusuyla yaşayan insanlar…

Bu insanları kurtarmak, tüm dünyanın adalet, huzur, güven ve zenginlik içinde yaşanan, refah dolu bir yer olmasını sağlamak için öncelikle insanların vicdan sahibi olmaları gerekir. Vicdan sahibi olmanın yegane yolu ise imandır. Ancak imanlı insanlar, sürekli olarak vicdanlarını kullanarak hareket ederler.

Sonuç olarak, dünyadaki adaletsizliğin, kargaşanın, terörün, katliamların, açlığın, sefaletin ve zulmün tek bir çözümü vardır: Kuran Ahlakı. İşte bu kitapta, Kuran ahlakı yaşandığında ne kadar aydınlık, huzur ve mutluluk dolu bir dünyanın meydana geleceği anlatılmaktadır.

YAZAR HAKKINDA

Harun Yahya müstear ismini kullanan Adnan Oktar, 1956 yılında Ankara'da doğdu. 1980'li yıllardan bu yana, imani, bilimsel ve siyasi konularda pek çok eser hazırladı. Bunların yanı sıra, yazarın evrimcilerin sahtekarlıklarını, iddialarının geçersizliğini ve Darwinizm'in kanlı ideolojilerle olan karanlık bağlantılarını ortaya koyan çok önemli eserleri bulunmaktadır.

Yazarın tüm çalışmalarındaki ortak hedef, Kuran'ın tebliğini dünyaya ulaştırmak, böylelikle insanları Allah'ın varlığı, birliği ve ahiret gibi temel imani konular üzerinde düşünmeye sevk etmek ve inkarcı sistemlerin çürük temellerini ve sapkın uygulamalarını gözler önüne sermektir. Nitekim yazarın, bugüne kadar 60 ayrı dile çevrilen

yaklaşık 300 eseri, dünya çapında geniş bir okuyucu kitlesi tarafından takip edilmektedir.

Harun Yahya Külliyatı, -Allah'ın izniyle- 21. yüzyılda dünya insanlarını Kuran'da tarif edilen huzur ve barışa, doğruluk ve adalete, güzellik ve mutluluğa taşımaya bir vesile olacaktır.

İnsanların kendi ellerinin kazandığı dolayısıyla, karada ve denizde fesat ortaya çıktı. Umulur ki, dönerler diye (Allah) onlara yaptıklarının bir kısmını kendilerine taddırmaktadır. (Rum suresi, 41)